W.E.B. GRIFFIN

OSTATICUL

VOLUMUL I

W.E.B. Griffin

Seria: *Agentul președintelui*

Volumul 2

OSTATICUL

Partea I

Original: *The Hostage* (2005)

Traducere din limba engleză:
MIRCEA PRICĂJAN

virtual-project.eu

NEMIRA

2010

26 iulie 1777

„*Nevoia de a obţine informaţii valoroase este evidentă şi nu trebuie scoasă şi mai mult în evidenţă*”.

George Washington,
general şi comandant-şef,
Armata Continentală

PENTRU CEI DISPĂRUŢI

WILLIAM E. COLBY
Locotenent OSS Jedburgh care a devenit directorul
Agenţiei Centrale de Informaţii (CIA)

Aaron Bank
Locotenent OSS Jedburgh, ulterior colonel
şi părintele Forţelor Speciale

WILLIAM R. CORSON
Legendar ofiţer de informaţii al Marinei pe care KGB-ul
l-a urât mai mult decât pe oricare alt ofiţer american
de informaţii – şi nu numai pentru că a descris în amănunt
modul de lucru al serviciului secret sovietic

PENTRU CEI ÎN VIAŢĂ

BILLY WAUGH
Legendar sergent-major al Comandamentului Forţelor
Speciale care s-a pensionat şi după aceea a început
să-l vâneze pe faimosul Carlos Şacalul. Billy l-ar fi putut
lichida pe Osama bin Laden la începutul anilor nouăzeci,
dar nu a primit permisiunea de a face asta. După cincizeci
de ani de activitate, Billy continuă să-i vâneze pe indivizii răi

RENÉ J. DÉFOURNEAUX
Locotenent OSS Jedburgh care a devenit un
faimos ofiţer american de contrainformaţii

JOHN REITZELL
Ofiţer de armată şi o legendă în cadrul Delta Force care
l-ar fi putut ucide pe şeful teroriştilor de pe vasul
Achille Lauro, dar nu a primit aprobarea

RALPH PETERS
Ofiţer de informaţii al armatei care a scris, din câte am
citit eu, cea mai bună analiză a războiului nostru împotriva
teroriştilor şi a inamicului cu care ne confruntăm

ŞI PENTRU NOUA GENERAŢIE

MARC L.
Ofiţer senior de informaţii care, în ciuda tinereţii lui, îmi aminteşte cu fiecare zi tot mai mult de Bill Colby

FRANK L.
Legendar ofiţer DIA care s-a pensionat şi acum o ia pe urmele lui Billy Waugh

NAŢIUNEA NOASTRĂ DATOREAZĂ ACESTOR PATRIOŢI MULT MAI MULT DECÂT S-AR PUTEA CREDE

I

UNU

Flughafen Schwechat
Viena, Austria
16:30, 12 iulie 2005

American fiind, Jean-Paul Lorimer se simţea deranjat ori stânjenit sau amândouă de fiecare dată când ajungea pe aeroportul internaţional din Viena. Primul lucru pe care îl vedeai când intrai în terminal era o gheretă Starbucks.

Ce aroganţă pe americani să vândă cafea în Viena! *Şi încă să-şi anunţe prezenţa cu o firmă roşie, cu neon, atât de ţipătoare*!

Jean-Paul Lorimer, doctor în istorie – un bărbat extrem de negru în vârstă de patruzeci şi şase de ani, întrucâtva îndesat, complet chel, care vorbea pe un ton nazal şi purta haine după ultima modă europeană, inclusiv ochelari minusculi cu rame negre şi încălţări italieneşti care-i permiteau mai mult să plutească decât să păşească – îşi scrisese teza de doctorat pe marginea istoriei Europei Centrale. Ştia că exista cafea în Europa de la începutul anilor 1600.

Doctorul Lorimer mai ştia şi că, în urma asediului Vienei din 1683, armata otomană în retragere lăsase după ea saci cu „grăunţe negre”. Franz Georg Kolschitzky, un vienez care trăise în Turcia, le recunoscuse ca fiind boabe de cafea. Fără a mai sta pe gânduri, Kolschitzky deschisese o cafenea. În timp ce clienţii beau cafeaua preparată după o reţetă îmbunătăţită prin adăugarea de lapte şi zahăr, primeau şi ziare gratis.

A fost un succes imediat, iar cafeaua a devenit aproape imediat parte a înaltei societăţi din Imperiul Austro-Ungar. Şi de acolo s-a răspândit în întreaga lume.

Dr. Lorimer trecu cu pas lejer pe lângă coada de călători care aşteptau la gheretă, clătinând dezgustat din cap. *Iar acum o aduc americanii, de parca ei ar fi inventat-o, precum Coca-Cola*? *Răspândesc cultura americană*? *Dumnezeule mare*! *E scandalos*!

Doctorul Jean-Paul Lorimer nu se mai considera american. În ultimii douăzeci și doi de ani, fusese angajat al Naţiunilor Unite, iar în ultimii cinci îndeplinise funcţia de reprezentant diplomatic.

Rangul lui era de şef al Direcţiei Europene pentru Coordonare Interagenţii. Sediul acesteia se afla la Paris, drept care el trăise acolo aproape un sfert de secol. Cu mai mulţi ani în urmă, achiziţionase un apartament pe rue Monsieur, în arondismentul VII, şi avea de gând – la momentul oportun – să cumpere o căscioară undeva pe Coasta de Azur. Nu luase niciodată în calcul, până de curând, să se întoarcă în Statele Unite.

Paşaportul lui diplomatic, albastru şi cu ştampila aurie a Naţiunilor Unite pe copertă, îi asigură libera trecere pe lângă ofiţerul serviciului de imigraţii aflat la post.

Ajunse la şirul de taxiuri, aşteptă ca şoferul să-i pună valijoara în portbagajul Mercedesului, urcă pe bancheta din spate şi îi spuse taximetristului, în germană, să-l ducă la o adresă de pe Cobenzlgasse.

Lorimer avea sentimente amestecate, majoritatea negative, faţă de Viena, începând cu faptul că era greu să ajungi acolo, de la Paris, pe calea aerului. Nu exista o rută directă. Trebuia să faci escală fie la Londra, fie la Bruxelles. Astăzi, întrucât trebuia să ajungă acolo cât mai repede posibil, venise via Londra. Aşa, întârziase doar o oră şi jumătate faţă de trei ore și jumătate, cât ar fi presupus ruta cu escală la Bruxelles.

Mai era şi trenul, desigur, garnitura numită Mozart, însă călătoria părea să dureze o veşnicie. Ori de câte ori putea, Lorimer îşi trimitea un subordonat pentru a rezolva problemele la Viena.

Sigur, era o zi frumoasă. Lorimer considera că aceasta era capitala unui imperiu inexistent. Însă era foarte scumpă – nu că asta ar mai fi contat pentru el – şi în aer plutea o anumită atitudine rasistă. În Paris, aşa ceva era de neconceput, motiv pentru care Lorimer adora Franţa, în general, şi Parisul, în particular.

Îşi schimbă şirul gândurilor de la cele neplăcute la cele plăcute. În vreme ce nu era nimic nelalocul lui cu femeile din Paris, puţină variaţie prindea întotdeauna bine. Aici, în Viena, puteai avea o blondină planturoasă din Polonia sau din Rusia, ceea ce nu se întâmpla întotdeauna în Paris.

Jean-Paul Lorimer nu fusese niciodată căsătorit. Când îşi fundamentase cariera, îi lipsiseră timpul şi banii necesari, iar când atinsese o poziţie care-i permitea financiar să se însoare, rămăsese totuşi problema timpului.

În urmă cu aproximativ zece ani, văzuse un film în care actorul Michael Caine interpreta rolul unui diplomat senior care, în mod asemănător, nu avusese timp să-şi ia o soaţă şi îşi afla debuşeul sexual în relaţiile pasagere

cu prostituate de lux. Jean-Paul se identificase, cu tragere de inimă, cu personajul lui Caine.

Apartamentul spre care se îndrepta Lorimer era locuinţa secundară vieneză a lui Henri Douchon, un asociat de afaceri libanez. Henri, asemenea lui Lorimer, avea strămoşi de culoare – sigur, prin vene îi curgea un strop de sânge arab, însă era un bărbat cu tenul închis, înalt şi suplu. Şi el era necăsătorit, şi-i plăceau şi lui blondele planturoase.

Dar lui Henri îi mai plăceau şi blonzii zvelţi – apucăturile acestea erau la ordinea zilei în Orientul Mijlociu dar intuia că Jean-Paul nu se simţea în largul său în tovărăşia lor, aşa că-i gonea din apartament când Lorimer era în oraş, înlocuindu-i cu poloneze blonde şi planturoase ori cu alte fete care le erau amândurora pe plac. Uneori, patru ori chiar şase la număr.

N-ar strica să mă distrez puţin; *numai Dumnezeu ştie ce se va întâmpla mâine*.

•

Când apăsă butonul soneriei, Jean-Paul nu primi niciun răspuns.

Henri nu răspunsese nici la telefon, atunci când Jean-Paul îl apelase de dimineaţă, din Paris, pentru a-şi anunţa venirea. Sunase de la un telefon al direcţiunii – nu de la al său –, astfel încât apelul să nu poată fi pus în relaţie cu persoana sa, şi nici nu lăsase vreun mesaj pe robotul telefonic, din acelaşi motiv.

Ştia însă că Henri este în oraş, deoarece, atunci când lipsea, îşi scotea telefonul din priză, ceea ce făcea ca apelul să nu activeze mesageria telefonică.

Jean-Paul aşteptă exact nouăzeci de secunde – numărate cu ajutorul cronometrului său Omega, în vreme ce se uita înapoi de-a lungul Cobenzlgasse, strada pavată cu piatră despre care ştia că ducea pe deal în sus spre locul unde feldmareşalul Radetsky îşi avea cartierul general atunci când turcii se aflaseră la porţile Vienei –, după care introduse cheia în broască.

Nu avea de unde să ştie ce anume făcea Henri în clipa aceea, poate un lucru important din care nu se putea întrerupe aşa, cu una, cu două. Era o chestiune de bune maniere să-i ofere un răgaz de nouăzeci de secunde.

Când împinse uşa, auzi muzică – Bartók, decise el –, ceea ce-i spunea că Henri era acasă.

— Henry, strigă el. *C'est moi*, Jean-Paul!

Niciun răspuns.

Când păşi în apartament, nu reuşi să identifice imediat niciun iz aparte. Uşa dintre camera de zi şi dormitorul lui Henri era deschisă. Patul era în dezordine, dar gol.

Jean-Paul îl găsi pe Henri în biroul mic, cel pe care amicul său îl numea uneori, fandosindu-se, biblioteca.

Şedea în fotoliul cu spetează înaltă, tapiţat în piele, din spatele mesei de lucru. Avea mâinile legate de braţe cu curele din piele. Era gol-goluţ. Îi fusese tăiat gâtul – tăiat atât de adânc, încât puţin lipsise să fie decapitat.

Pieptul lui păros, flasc, era mânjit de sângele scurs de la gât, iar bărbia, de cel care îi cursese din gură.

Pe pupitru se aflau un cuţit de bucătărie şi un cleşte, ambele pline de sânge. La vederea lor, Jean-Paul se simţi tulburat, desigur, însă panica ori greaţa sau orice altceva de felul acesta îi rămase totuşi străină.

Pe când încă activa în cadrul Naţiunilor Unite aspirând la mai mult, petrecuse destul timp în locuri precum Congo şi se obişnuise să vadă şi să simtă miros de corpuri mutilate.

Se uită din nou la cadavru şi la birou şi trase concluzia că înainte să-i fi fost tăiat gâtul asasinii îi smulseseră două unghii şi apoi – probabil ulterior – şase dinţi. Torsul şi partea superioară a coapselor fuseseră tăiate în multe locuri, probabil cu cuţitul.

Ştiam că este posibil să se întâmple aşa ceva, dar n-am crezut că se va întâmpla atât de repede. Mă gândeam că vom mai avea cel puţin două săptămâni la dispoziţie.

Oare m-a văzut cineva intrând?

Nu.

Taximetristului i-am dat adresa unei case la şase numere distanţă de aceasta şi am avut grijă să mă vadă că mă apropii de uşa ei, înainte să plece.

Să se găsească oare ceva incriminator în apartament?

Probabil că după ce i-au făcut asta n-a mai rămas nimic de interes ori de valoare.

Şi oricum nu contează. E timpul să dispar de aici.

Singura întrebare pare a fi dacă asasinii mă vor aştepta în Paris.

E posibil ca ăsta să nu fie decât un avertisment pentru mine.

Categoric însă nu pot să acţionez pe baza unei asemenea presupuneri.

Doctorul Jean-Paul Lorimer ieşi calm din încăpere, îşi recuperă valijoara de unde o lăsase când intrase, pregetă căzut pe gânduri un moment, apoi scoase cheia apartamentului din buzunar şi o aşeză pe măsuţa de lângă uşă.

Ieşi din apartament şi ajunse pe Cobenzlgasse, trăgând valijoara după sine. Coborî dealul spre staţia de autobuz şi, când veni o maşină, urcă.

Când ajunse la Opera vieneză de pe Karnter Ring, coborî şi urcă în alt autobuz care îl duse la gara Viena Vest pe Mariahilferstrasse.

Cumpără un bilet pentru un compartiment single în trenul EN 262, achitându-l cu cardul său American Express Platinum emis de Naţiunile Unite.

Apoi, văzând că are timp berechet înainte ca trenul să pornească spre Gare de l'Est din Paris, la opt treizeci și patru, ieși din gară, găsi o cafenea și comandă o cafea dublă *mit Schlagobers*. Luă un exemplar din *Wiener Kurier* din stativ, pentru a-l citi în timp ce-şi bea cafeaua.

DOI

Rue Monsieur nr. 7
Paris, arondismentul VII, Franţa
12:05, 13 iulie 2005

Doctorul Jean-Paul Lorimer aruncă o ultimă privire, întristat, prin apartamentul său. Ştia că-i vor lipsi multe lucruri – şi nu doar antichităţile splendide pe care şi le putuse permite în ultimii ani însă nu era nimic de făcut în privinţa asta.

Nu era împăcat nici cu gândul de-a lăsa aproape şapte mii de euro în seif. Șapte mii de euro însemnau în jur de opt mii de dolari SUA. Lăsând însă aproape totul în urmă – inclusiv banii în seif – avea categoric să nedumerească, măcar temporar, pe oricare persoană l-ar fi căutat.

Şi nu era ca şi când s-ar fi dus la Shangri-La fără resurse financiare corespunzătoare. Împărţiţi în mod mai mult sau mai puţin egal între Banco Central, Banco CO-FAC, Banco de Crédito și Banco Hipotecario erau șaisprezece milioane de dolari, mai mulţi bani decât Jean-Paul, cu zece ani în urmă, şi-ar fi imaginat că va avea vreodată.

Iar la Shangri-La, îl aşteptau deopotrivă un apartament de lux cu vedere spre plaja cu nisip alb a Oceanului Atlantic şi, la o sută şaizeci de kilometri nord, în San José, o *estancia* izolată de restul lumii, cu două mii de hectare de pământ, pe care se făcea zootehnie pe bani frumoşi.

Toate proprietăţile şi conturile bancare erau înscrise pe numele de Jean-Paul Bertrand, pe al cărui paşaport, eliberat de Ministerul de Externe libanez, figurau fotografia și amprenta digitală ale lui Jean-Paul Lorimer. Obţinerea paşaportului costase o avere, însă acum era evident că investiţia meritase.

Jean-Paul lua cu el doar două valize medii, plus valijoara de voiaj pe care o avusese cu el la Viena. În cele trei erau împărţiţi o sută de mii de dolari

SUA, în teancuri ordonate a câte cinci mii fiecare. Banii erau ascunşi în pantofi, şosete, buzunarele interioare ale jachetelor şi aşa mai departe. Se convinsese deja să arunce tot bănetul dacă se dovedea că nu va putea ajunge la Shangri-La fără a scăpa de inspecţia bagajelor.

Mai avea cinci mii de dolari – în cinci teancuri a câte o mie fiecare – în diferite buzunare ale costumului şi patru paşapoarte, toate cu semnalmentele sale şi toate completate în alb.

Jean-Paul se chinui puţin cu bagajele până când reuşi să oprească un taxi, după care lucrurile merseră ca pe apă.

De la Charles de Gaulle International, luă un zbor Royal Air Maroc sub numele de Omar del Danti, de naţionalitate marocană, până la Mohamed V International în Casablanca. Două ore mai târziu, urcă la bordul unui zbor Air France spre Aeroportul Internaţional Yoff din Dakar, Senegal, sub numele de Maurice LeLand, de naţionalitate franceză. Tot ca LeLand, la nouă treizeci în noaptea aceea, luă o aeronavă AlItalia cu destinaţia São Paolo, Brazilia. De acolo urcă într-un aparat bimotor turbo aparţinând Nord-este Linhas Aéreas, o linie aeriană braziliană regională, şi zbură spre Santa Maria.

În Santa Maria, după ce-l sună pe managerul de la *estancia* sa, urcă într-un uriaş autobuz intercity – mai frumos, îşi spuse el, decât orice cursă Greyhound pe care o luase el vreodată. Fiecare loc dispunea de un monitor tv, aveai la dispoziţie un bufet rece şi chiar un vin roşu foarte bun, chiar dacă fără nume ales. Străbătu cu el o distanţă de peste trei sute de kilometri până la Jaguarao, un orăşel agricol care se întindea de ambele părţi ale graniţei braziliano-uruguayene.

Ricardo, managerul *estanciei*, îl aştepta acolo cu o Toyota Land Cruiser. Băură un pahar cu vin, mult mai bun, un merlot local, într-un restaurant, deşi primitiv, decent, după care părăsiră oraşul. Ceea ce însemna că intrară în Uruguay. Dacă exista vreun fel de control al paşapoartelor de oricare parte a graniţei, doctorul Lorimer nu băgă de seamă. Două ore mai târziu, Land Cruiser-ul intră pe un drum de pietriş bine întreţinut şi trecu pe sub un indicator din fier forjat pe care scria SHANGRI-LA.

— Bun venit acasă, doctore! zise Ricardo.

— Mulţumesc, Ricardo, răspunse Jean-Paul, după care adăugă: Voi rămâne aici o vreme. Cu cât sunt mai puţini cei care ştiu asta, cu atât mai bine.

— Înţeleg, doctore.

— Şi cred că, vorbind ca de la bărbat la bărbat, Ricardo, vei înţelege că cel mai probabil voi simţi nevoie de puţină companie.

— Astă-seară, doctore? Precis sunteţi obosit după atâta amar de drum.

— Păi, hai să vedem dacă găseşti tu ceva care să-mi redea energia.

— Am una sau două cameriste, fete tinere, rosti Ricardo, pe care le-aţi putea găsi interesante.

— Bine, făcu doctorul Lorimer.

Zece minute mai târziu, Land Cruiser-ul trase în faţa unei case mari, vopsite în alb, cu un singur cat, care se întindea pe mare parte din teren.

Şase servitoare ieşiră repede din ea pentru a-i ura bun venit lui *El Patrón*. Una dintre ele, o fetişcană cu pielea ca spuma laptelui de aproximativ şaisprezece ani, i se păru într-adevăr interesantă.

Doctorul Lorimer îi surâse, intrând în casă.

TREI

Ambasada Statelor Unite
Avenida Colombia nr. 4300
Palermo, Buenos Aires, Argentina
18:25, 20 iulie 2005

J. Winslow Masterson, un afro-american foarte înalt, bine îmbrăcat, cu pielea foarte închisă la culoare, în vârstă de patruzeci şi doi de ani, care era animat de-un americanism aproape beligerant şi care dispreţuia mai tot ce ţinea de Franţa, stătea aplecat pe geamul biroului său, uitându-se la demonstraţia care se desfăşura afară.

Biroul lui Masterson se afla la primul etaj al clădirii ambasadei, puţin mai departe pe coridor de cel al ambasadorului. Masterson era şef-adjunct al misiunii diplomatice – a se citi numărul doi sau ofiţer executiv, sau ambasador adjunct – şi în momentul de faţă era reprezentantul diplomatic extraordinar şi plenipotenţiar al preşedintelui Statelor Unite în relaţie cu Republica Argentina.

Ambasadorul, Juan Manuel Silvio, era „dincolo de râu” – în Montevideo, Uruguay –, unde luase prânzul mai mult sau mai puţin oficial cu Michael A. McGrory, reprezentantul diplomatic extraordinar şi plenipotenţiar al preşedintelui Statelor Unite în relaţie cu Republica Uruguay. Cei doi ambasadori sau şefii lor de misiune se întâlneau în mod regulat, o dată la două săptămâni, fie în Buenos Aires, fie în Montevideo.

Silvio luase primul zbor de la Aeroportul Jorge Newbery din centrul oraşului Buenos Aires, care pleca la şapte şi cinci spre Montevideo, făcând pe drum douăzeci şi şase de minute, şi avea să vină înapoi cu Busquebus-ul de ora trei şi zece după-amiaza. Acest feribot de mare viteză făcea drumul în

puţin peste trei ore. Ambasadorul spunea că intervalul acesta îi permitea să se ocupe nederanjat, în cabina sa de la clasa întâi, de măcar o parte din hârtiile care i se strângeau pe masă.

Astăzi erau în jur de trei sute de demonstranţi, estima Masterson, oameni care făceau larmă lovind în oale de tot felul, ţinuţi pe loc de garduri şi de aproximativ cincizeci de poliţişti din cadrul Poliţiei Călare, dintre care jumătate stăteau într-adevăr în şaua cailor.

Manifestanţii fluturau din mâini – cel puţin atunci când credeau că aparatele de filmat înregistrau. Bannerele lor protestau la adresa Fondului Monetar Internaţional, a rolului Statelor Unite în interiorul acestuia, a politicii fiscale americane şi-a Americii în general. Pe cel puţin şase pancarte apărea efigia lui Ernesto „Che” Guevara.

Fervoarea argentinienilor faţă de Guevara îl surprindea şi, în acelaşi timp, îl sâcâia pe Masterson. Recunoştea o oarecare admiraţie pentru Fidel Castro, care dusese o mână de oameni în munţii Cubei pentru antrenament, apoi dărâmase guvernul cubanez şi, de atunci încolo, nu contenise să arate degetul mijlociu celei mai puternice naţiuni a lumii.

Dar Guevara era altă mâncare de peşte. Guevara, un doctor argentinian, fusese medicul lui Castro. Însă, din câte ştia Masterson, asta fusese şi singura lui contribuţie la propăşirea cauzei comunismului. În calitate de revoluţionar, fusese un ratat desăvârşit. Încercarea lui de-a aduce comunismul în Africa fusese un dezastru. Nu fusese nevoie decât de un detaşament sub acoperire, format din aproximativ o sută de soldaţi ai Forţelor Speciale Africane Americane, pentru a-l face să fugă cu coada între picioare. Iar când se mutase în Bolivia, un grup şi mai mic de luptători din rândul Beretelor Verzi, alcătuit în mare parte din cubanezo-americani, îl aştepta nu atât pentru a-i zădărnici ambiţiile revoluţionare, cât pentru a-l face de râsul întregii Americi Latine.

Fusese cât pe ce ca Beretele Verzi să reuşească. De pildă, raportaseră aproape entuziaşti că Guevara îşi dusese un detaşament al pompos numitei sale armate revoluţionare într-o excursie de antrenament pe două zile, se rătăcise imediat în hăţişuri, patru dintre oamenii lui se înecaseră în timp ce încercau să traverseze un râu, şi avusese nevoie de două săptămâni pentru a reveni la bază, abia supravieţuind cu o dietă constând din maimuţe şi alte animale de junglă mici, dar comestibile. Iar când s-a înapoiat la bază, a descoperit că aceasta se afla sub paza armatei boliviene. Un fermier turnase armata revoluţionară conducerii de stat a Boliviei, crezând că era vorba despre nişte traficanţi de droguri.

Preşedintele Boliviei însă nu s-a amuzat, nefiind receptiv la ideea că o mai bună cale de a-l rezolva pe doctorul Guevara era să-l umilească în public. A

ordonat imediat judecarea lui de către Curtea Marţială, sub acuzaţia de port de arme cu intenţia înlăturării guvernului prin forţă şi acte de violenţă, lucru care, conform legislaţiei internaţionale, se pedepsea cu moartea. A urmat execuţia lui şi Guevara, în loc să devină ciuca bătăii, s-a transformat într-o legendă.

•

— Ai căzut pe gânduri, Jack? întrebă din spatele lui o voce cunoscută.

Era Alexander B. Darby, a cărui titulatură oficială era aceea de ataşat comercial al ambasadei, însă în rândul ofiţerilor superiori nu era tocmai un secret că bărbatul îndeplinea de fapt funcţia de şef al oficiului local al CIA.

Masterson se întoarse şi surâse spre omul mărunt şi rotofei cu mustaţă subţire.

— Aceleaşi gânduri aspre la adresa lui Che Guevara dintotdeauna.

— Încă n-au plecat de acolo?

Masterson negă din cap.

— Credeam că o să plouă. Speram să fie aşa, ca să-i împrăştie.

— N-ai tu norocul ăsta.

— Eşti gata?

— Îţi stau la dispoziţie, domnule, zise Masterson şi se îndreptă spre uşă.

Darby, care locuia aproape de el, îl ducea acasă, în suburbia San Isidro. Maşina lui de la ambasadă fusese implicată într-un accident minor – al doilea din luna aceea – şi era la service.

— S-a întors şeful? întrebă Darby, când urcară în liftul care avea să-i ducă la subsol.

— Trebuie să apară din clipă-n clipă. Vine cu Busquebus, răspunse Masterson.

— Poate spera şi el să plouă, rosti Darby.

Masterson râse în barbă.

Demonstranţii din faţa ambasadei nu făceau altceva decât să blocheze accesul în perimetru şi, convinşi că aparatele de filmat îi vor urma, se îmbulzeau în jurul maşinilor care intrau şi ieşeau. În afară de-a lovi în capote şi-a scutura pumnii spre cei dinăuntru – nu-i vedeau clar decât pe şoferi; în spate, geamurile erau fumurii – nu produceau alte pagube. Însă Poliţia Călare avea totuşi de furcă să le spargă rândurile, pentru ca automobilele să poată trece, şi exista mereu riscul ca vreunul dintre ei să ajungă sub roţi. Sau, mai probabil, ca vreunul – neatins nici cu o pană – să înceapă din senin să urle la camerele de filmat, lamentându-se că imperialiştii gringo l-au călcat pe picioare cu bună ştiinţă. Aceasta era o metodă aproape sigură de-a ajunge la ştirile de seară şi în *Clarín*, tabloidul din Buenos Aires.

Liftul îi duse la subsol, într-o zonă slab luminată, lângă un perete, unde aveau un şir de maşini. Majoritatea aparţineau personalului secundar al ambasadei, cei cu rang nu îndeajuns de mare încât să beneficieze de autovehicul şi şofer din partea firmei, însă totuşi destul de mare cât să aibă dreptul la un loc de parcare în subsol. Ceilalţi aveau rezervat un spaţiu, lângă trotuar, în exteriorul perimetrului ambasadei.

Aproape de rampa de ieşire din subsol se aflau locurile de parcare rezervate jeepurilor şi altor vehicule mari folosite ca mijloace de transport tip taxi pentru personal. Tot acolo îşi aveau locul şi cele şase „maşini de ambasadă", BMW-uri aproape identice, noi sau aproape noi. Erau modele de serie 5 şi 7 negre ori albastru-închis şi erau toate blindate. Aveau plăcuţe de înmatriculare cu numere diplomatice.

Cinci dintre acestea erau la locul lor, când Masterson şi Darby traversară parcarea. Acolo era uriaşul 760Li negru rezervat ambasadorului, dar şi maşina de rezervă, şi maşina lui Darby, şi a consulului general, şi a lui Ken Lowery. Acesta din urmă era ofiţerul de securitate al ambasadei. Automobilul ataşatului militar lipsea – individul avea obiceiul să plece acasă devreme –, iar al lui Masterson era la service, unde urma să-i fie înlocuită bara din faţă dreapta.

Şoferul lui Darby, care stătea pe un scaun pliant la baza rampei împreună cu ceilalţi şoferi, se ridică în picioare când îi văzu că se apropie şi, pe când ei ajunseră la maşină, le deschisese deja ambele portiere din spate.

Unul dintre multele motive pentru care nu era cine ştie ce secret faptul că Alex Darby ocupa funcţia de şef al oficiului CIA era acela că beneficia de maşină din partea ambasadei. Spre deosebire de toţi ceilalţi ataşaţi.

Şoferii erau angajaţi ai serviciului privat de securitate care asigura paza ambasadei. Teoretic, toţi erau poliţişti ieşiţi la pensie, lucru care le dădea dreptul să poarte armă. Nu era un mare secret nici faptul că toţi erau, de fapt, în slujba serviciului de informaţii argentinian, SIDE, care era într-un fel varianta locală a unei combinaţii dintre CIA, Serviciul Secret şi FBI.

— Pe domnul Masterson îl vom lăsa la el acasă, anunţă Darby imediat ce urcă în maşină. Du-te acolo mai întâi.

— De fapt, Betsy probabil că deja mă aşteaptă la Kansas, spuse Masterson. Lasă-mă acolo, te rog.

Kansas era un restaurant celebru situat pe Avenida Libertador, în San Isidro, unul dintre cartierele rezidenţiale ale Buenos Airesului. Nu era uşor să ieşi din perimetrul ambasadei. Întâi, cei care asigurau paza verificau identitatea şoferului, apoi a pasagerilor, după care notau ora plecării lor. Urma ceva ce Masterson nu reuşea să înţeleagă: percheziţionarea maşinii,

începând cu portbagajul şi terminând cu cercetarea dedesubtului, cu ajutorul unei oglinzi mari şi rotunde, montate la capătul unei tije lungi.

Doar după aceea maşina era lăsată să iasă pe poartă. Atunci, trei bariere de un metru erau coborâte. Până să se întâmple asta, iscoada de la poartă avea timp să-i cheme pe protestatari, iar unul dintre sergenţii de Poliţie Călare avea timp să cheme întăriri, două duzini de ofiţeri fie pedeştri, fie pe cal, pentru a facilita trecerea maşinii printre demonstranţi.

Atunci porţile duble erau deschise, maşina părăsea incinta ambasadei şi manifestanţii se-apucau de treabă.

Nu se produceau pagube, dar bubuitul pe capota BMW-ului era supărător. La fel erau şi feţele pline de ură ale unora dintre demonstranţi. Numai ale unora. Din câte vedea Masterson, majoritatea protestatarilor doar se amuzau.

Într-un minut, reuşiră să treacă de cordonul demonstranţilor şi, găsind o breşă în trafic, se îndreptară spre Avenida Libertador.

Alex Darby gesticulă în direcţia Reşedinţei – casa ambasadorului, o vilă uriaşă de piatră – care avea faţada pe Avenida Libertador, la o distanţă de aproximativ cinci sute de metri de ambasadă.

Masterson se uită şi văzu o ceată de demonstranţi alergând de la ambasadă spre reşedinţă.

— Nu-i de mirare că nu se grăbeşte să prindă Busquebus-ul, afirmă Darby. Dacă ar fi fost în ambasadă, ar fi trebuit să treacă de două ori prin furcile caudine: o dată pentru a ieşi şi încă o dată pentru a intra în reşedinţă.

•

La o sută cincizeci de metri de locuinţa ambasadorului, nu era nici picior de demonstrant. În dreapta se afla un parc mare în care oamenii alergau sau îşi plimbau câinii, iar în stânga, şiruri de clădiri cu apartamente, care se întindeau până la podul feroviar. Dincolo de pod, pe stânga apăreau terenurile de polo ale armatei, în vreme ce pe dreapta se întindea hipodromul. Pe terenurile de polo nu era nicio activitate, însă amatorii de hipism începeau deja să se adune pentru cursele de seară.

Apoi erau noi şiruri de clădiri înalte cu apartamente, de ambele părţi ale străzii.

Trecură pe sub o şosea suspendată, ceea ce însemna că ieşeau din zona metropolitană a oraşului Buenos Aires şi intrau în provincia Buenos Aires. Zona metropolitană, îşi spunea deseori Masterson, semăna mult cu districtul Columbia, iar provincia era un fel de stat, ca Maryland ori Virginia.

— Se pare că traficul nu e foarte aglomerat, zise Alex.

Masterson se aplecă în faţă, pentru a se uita prin parbriz.

Treceau pe lângă un Carrefour, supermarket din lanţul cu acelaşi nume, deţinut de patroni francezi. Masterson, care îndeplinise un mandat în calitate de ofiţer consular junior la ambasada din Paris şi care considera că învăţase o brumă de franceză, refuza să-şi facă acolo cumpărăturile.

— Aşa e, încuviinţă Masterson, tocmai când şoferul acţionă prelung claxonul.

BMW-ul încasă o lovitură violentă în lateral, urmată imediat de sunet de metal strivit. Impactul îi făcu pe Darby şi Masterson să se zgâlţâie, oprindu-se în centurile de siguranţă.

Maşina fu lovită din nou, de data aceasta din spate, iar acum ei simţiră apăsarea dureroasă a centurilor.

Şoferul înjură în spaniolă, aruncând cuvintele ca un foc de mitralieră.

— Iisuse Hristoase! răbufni Masterson, străduindu-se să stea drept pe banchetă.

— Eşti teafăr, Jack? întrebă Darby.

— Da, aşa cred, răspunse Masterson. Iisuse Hristoase! Iarăşi! Şoferii ăştia argentinieni sunt de-a dreptul descreieraţi!

— Nu te ambala, rosti Darby, evaluând rapid situaţia pe geamuri cu ochiul exersat al unui spion.

Masterson încercă să deschidă portiera, dar aceasta era înţepenită.

— Va trebui să ieşim pe partea ta, Alex, zise.

— Asta n-o să fie uşor, spuse Darby, făcând un semn spre maşinile care goneau pe stradă.

Şoferul coborî din maşină, pătrunse în trafic şi ridică mâna ca un poliţist. Masterson îşi spuse, în treacăt, că bărbatul lucrase probabil la începutul carierei la circulaţie.

De ei se apropie în fugă un poliţist. Şoferul îi adresă câteva vorbe răstite şi omul în uniformă preluă sarcina direcţionării traficului. Omul se înapoie la maşină şi Darby şi Masterson coborâră.

Masterson văzu că maşina care-i lovise prima dată dădea în marşarier. Era o camionetă Ford F-250 cu patru uşi şi un set masiv de bare din oţel inoxidabil instalat în faţa radiatorului. Îşi spuse că barele acelea – ceva obişnuit la camionete, pentru a scoate alte vehicule, prin împingere, din noroaiele drumurilor de ţară – probabil vor fi zgâriate puţin şi că BMW-ului probabil că va trebui să i se înlocuiască portiera şi panoul posterior.

Apoi văzu cealaltă maşină, un Volkswagen Golf, care-i lovise din spate. Partea dreaptă a parbrizului era spartă. Se duse repede la portiera pasagerului şi trase de ea. În scaun şedea un tânăr bine îmbrăcat. Părea ameţit şi ţinea mâna la fruntea plină de sânge.

Masterson îl mustră în gând: *Dacă n-ai fi considerat nedemn de-un macho idiot să poarte centură de siguranță, capul tău n-ar fi încercat să treacă prin parbriz*.

Își flutură degetele prin fața ochilor lui. Bărbatul îl privi cu un amestec de curiozitate și iritare.

— Haide să te scoatem de aici, *señor*, rosti Masterson într-o spaniolă fluentă. Cred că ți-ar fi mai bine dacă ai sta întins.

Văzu că la volan se afla o tânără atrăgătoare – *probabil soția lui Señor Macho*; *argentinienii nu-și lasă iubitele să le conducă mașinile, ca nu cumva ei să pară mai puțin bărbați* – care părea amețită, dar nu și rănită. Avea centura pusă și airbagul din volan se umflase.

— Alex, strigă Masterson, ia-o de aici pe doamna.

Apoi scoase o batistă din buzunarul pantalonilor, o puse pe fruntea însângerată a bărbatului și o presă.

— Apasă bine, îi spuse, ajutându-l să iasă din Volkswagen și ducându-l pe trotuar. Îl așeză jos, apoi întrebă: Vrei să te întinzi?

— Nu e nevoie, zise bărbatul. *Muchas gracias*.

— Ești sigur? N-ai nimic rupt?

Bărbatul făcu câteva mișcări ca pentru a vedea dacă nu are oase fracturate, după care surâse strâmb.

Alex Darby o conduse pe tânără la trotuar. Ea îl văzu pe bărbat și batista roșie de sânge, trase aer în piept cu un șuierat puternic și se lăsă în genunchi pentru a-l consola.

Era un moment intim. Masterson își feri privirea.

Ford-ul mare care-i lovise tocmai dispărea în parcarea supermarketului Carrefour.

Ticălosul fuge de la locul accidentului!

Masterson strigă la polițistul care dirija traficul. Reuși să-i atragă atenția și, arătând cu degetul spre camionetă, îi spuse că făptașul spăla putina.

Polițistul îi făcu semn că înțelege, dar cum era ocupat cu fluidizarea circulației, nu putea face nimic.

Blestemăția dracului!

Masterson scoase telefonul mobil din buzunarul interior și apăsă un buton care forma automat un număr. Când nu primi niciun răspuns, se uită la ecran.

Semnal zero! *Fir-ar să fie, mă aflu în singura zonă fără acoperire telefonică din Buenos Aires*!

Darby văzu mobilul din mâna sa și întrebă:

— Suni la ambasadă?

— Pe dracu', n-am semnal.

Darby scoase şi el mobilul şi se convinse.

— Iau legătura prin radio, atunci, anunţă el şi se întoarse cu paşi iuţi la BMW.

Veni înapoi după un minut.

— Lowery a întrebat dacă suntem teferi şi nevătămaţi, zise el. I-am spus că suntem. Trimite o platformă de la Clubul Auto şi o maşină. Probabil că automobilul va ajunge ceva mai târziu. Încă nu s-au împrăştiat demonstranţii.

— Ticălosul care ne-a lovit a spălat putina, zise Masterson.

— Serios? Eşti sigur?

— Da, fir-ar să fie, sunt sigur.

— Nu te agita, Jack. Se mai întâmplă. Nimeni nu a fost rănit.

— Ba da, spuse Masterson, înclinând din cap spre Señor Macho.

— Sunt sigur că vor veni imediat poliţia şi o ambulanţă.

— Betsy o să se urce pe pereţi văzând că întârzii, rosti Masterson. Şi nici n-o pot suna.

— Ia legătura prin radio cu Postul Unu şi cere să fie contactată la Kansas.

Masterson luă propunerea în calcul.

— Nu, decise el cu voce tare. N-are decât să se supere. Nu vreau s-o sune un paznic şi să-i spună că am fost implicat într-un alt accident auto.

PATRU

Restaurantul Kansas
Avenida Libertador, San Isidro
Provincia Buenos Aires, Argentina
19:25, 20 iulie 2005

Elizabeth „Betsy” Masterson, o femeie înaltă, subţirică, dichisită, în vârstă de treizeci şi şapte de ani, cu trăsături bine conturate şi oacheşă într-un fel care o făcea să creadă că strămoşii ei făcuseră parte din tribul Watusi, şedea singură la barul elegantului restaurant Kansas – singurul loc unde era permis fumatul. Îşi consultă ceasul pentru a cincisprezecea oară în ultimele zece minute, expiră zgomotos, nutri gânduri negre la adresa sexului opus în general şi-a lui Jack, soţul ei, în special, după care îi făcu semn barmanului să-i mai aducă un Lagarde merlot şi îşi aprinse altă ţigară.

Fir-ar el să fie! *Știe că nu-mi place să stau singură la bar, ca și când aș fi ieșit la vânătoare de bărbați*. *A spus că va ajunge între șapte fără un sfert și șapte*!

Maşina de la ambasadă a lui Jack fusese implicată într-un accident minor – încă unul, al doilea pe luna aceasta – şi era la service, iar el fusese dus la serviciu de cineva şi altcineva, Alex Darby, ataşatul comercial al ambasadei, avea să-l aducă acasă. Jack o sunase şi întrebase dacă nu poate veni să-l ia de la Kansas, căci, din cine ştie ce motiv, lui Alex i-ar fi peste mână să-l ducă până acasă.

Familiile Masterson şi Darby, ambele aflate în al doilea stagiu de şedere în Buenos Aires, optaseră pentru locuinţe de serviciu în San Isidro şi nu pentru apartamente în Palermo ori Belgrano.

Învăţaseră din primul stagiu că elegantele apartamente pe care le închiria ambasada în oraş aveau ceva în defavoarea lor. Sigur, erau situate mai aproape de ambasadă, dar se aflau într-o zonă zgomotoasă, uneori lifturile şi aerul condiţionat nu funcţionau, iar pentru a parca trebuia să te strecori pe un drum de acces îngust până la un garaj aglomerat aflat uneori și la două niveluri sub pământ. Și aveau piscine comune. Asta dacă le aveau.

Casele pe care le închiria ambasada în San Isidro erau frumuşele şi, pe deasupra, aveau o grădină, un *quincho* – grătar în aer liber – şi piscină. Toate acestea contau dacă aveai copii, iar soţii Masterson aveau trei. Şcolile erau mai bune în San Isidro, iar Avenida Libertador era plină de magazinaşe cochete şi restaurante cu ţinută. Şi, desigur, existau garaje cu acces facil pentru ceea ce Departamentul de Stat numea Vehicule Proprietate Particulară.

Vehiculul familiei Masterson era o furgonetă Chrysler Town & Country, model 2004. Când ai trei copii, şi toţi trei cu biciclete, îţi trebuie ceva foarte mare. Şi mare era, într-adevăr, atât de mare, încât Betsy nici nu voia să se gândească la cum ar fi să parcheze „microbuzul”, cum numeau ei Chrysler-ul, într-un garaj subteran, în mijlocul oraşului.

Când venea în Buenos Aires, pentru a lua prânzul cu Jack ori din alt motiv, nu căuta niciodată adăpostul unui garaj. Microbuzul avea plăcuţe de înmatriculare cu numere diplomatice şi asta însemna că puteai parca unde doreai. Nu puteai fi amendat şi puteai sta liniştit că maşina nu-ţi va fi ridicată. Nici pentru depăşirea vitezei legale nu aveau voie să te oprească. Asta însemna imunitatea diplomatică.

Preţul pe care îl plăteau pentru casă şi pentru magazinele frumoase, restaurantele de soi şi şcolile mai bune din San Isidro era drumul de treizeci de minute – uneori patruzeci şi cinci –, de două ori pe zi, în traficul infernal de pe Libertador, până la ambasadă. Dar Jack era dispus să-l plătească.

Barmanul ei – unul dintre cei patru care se ocupau de barul oval din mijlocul sălii – veni cu o sticlă de Lagarde într-o mână şi un pahar curat în cealaltă. Întrebă cu sprânceana ridicată dacă vrea să-i schimbe paharul.

— Nu e nevoie, mulţumesc, răspunse Betsy în spaniolă.

Barmanul umplu paharul aproape până la buză.

Probabil că nu trebuia să fac asta, gândi ea. *La cum se toarnă aici*, *două pahare înseamnă o jumătate de stilă şi*, *după ce beau o jumătate de sticlă*, *probabil că-i voi spune lui Jack ceva ce mai târziu voi regreta – oricât de mult ar merita-o*.

Cu toate acestea, luă paharul cu grijă şi sorbi vârtos din el.

Ridică ochii spre cele două monitoare enorme instalate pe perete. Pe unul se desfăşura un meci de fotbal european – ceea ce argentinienii, ca aproape tot restul lumii, de altfel, numeau simplu „fotbal" – în vreme ce la celălalt se derulau emisiunile unui canal de ştiri.

Ambele aveau sonorul dat la minimum.

Tipic argentinian, gândi ea cu răutate. *În loc să dea sonorul mai tare la unul*, *lucru care i-ar deranja pe cei care urmăresc imaginile la celălalt*, *au ajuns la o soluţie de compromis şi le-au amuţit pe amândouă*. *În felul ăsta*, *nimeni n-are motiv să se plângă*.

Fotbalul era ceva străin pentru ea, aşa că îşi îndreptă atenţia spre ştiri. La ambasadă avea loc o nouă demonstraţie de protest. Grupuri de oameni care băteau în tobe şi oale de bucătărie şi fluturau bannere, dintre care unele îl înfăţişau inclusiv pe Che Guevara – fapt care, dintr-un motiv sau altul, îl enerva la culme pe Jack –, ţinute în spatele barierelor de cordoane ale Poliţiei Călare.

Probabil din cauza asta întârzie Jack. *N-a putut ieşi din ambasadă*. *Dar putea măcar să mă sune*.

Pe ecran apăru imaginea unui bărbat distins, cu barbă sură şi îmbrăcat la patru ace, care stătea în faţa unui microfon. Betsy îl recunoscu pe ilustrul afacerist al cărui fiu, elev de colegiu, fusese răpit. Un caz puternic mediatizat. Mărind constant răscumpărarea, răpitorii îi tăiaseră băiatului degetele, unul câte unul, şi i le trimiseseră tatălui pentru a-i dovedi că tânărul este încă în viaţă. La scurt timp după ce omul plătise răscumpărarea, fusese găsit cadavrul băiatului, împuşcat în cap. Tatăl era, acum, unul dintre cei mai aprigi critici la adresa preşedintelui şi-a administraţiei sale.

Răpirile – derulate uneori chiar cu participarea unor poliţişti – erau printre cele mai grave probleme în Argentina. *Buenos Aires Herald*, ziarul de limbă engleză cu patronat american, publicase în dimineaţa aceea un articol în care se vorbea despre răpirea unei fetiţe de treisprezece ani, avansând ipoteza că fusese vândută pe piaţa prostituţiei.

O ţară atât de frumoasă cu probleme atât de urâte!

Imaginea se mută la una dintre vedetele americane de cinema, de mâna a doua, care străbătea o hoardă de fani la Aeroportul Ezeiza.

Betsy luă o înghiţitură serioasă de merlot, aruncă o privire spre intrare, văzu că nu era nici urmă de soţul ei şi îşi întoarse atenţia la ecranul tv.

Zece minute mai târziu – *ei, totul are o limită. Ducă-se dracului. N-are decât să stea pe trotuar şi să facă din mână la taxiuri. Îmi pare rău doar că nu plouă* – puse cardul American Express pe bar, reţinu privirea barmanului şi-i arătă dreptunghiul de plastic. Bărbatul surâse, încuviinţă din cap şi se duse la casa de marcat.

Când puse bonul de consumaţie pe bar, în faţa ei, Betsy observă că cele două pahare de merlot delicios şi platoul de brânză mixtă delicioasă şi sărăţelele costau, în total, aproape douăzeci şi cinci de pesos argentinieni. Sau opt dolari americani.

Simţi un fior de vinovăţie. Familia Masterson dusese un trai bunicel în timpul primului stagiu, când un peso era egal cu un dolar. Acum, când moneda naţională se devalorizase dramatic, trăiau ca nişte regi. Era fără-ndoială o situaţie convenabilă, însă era de asemenea greu să se bucure de ea, văzând cum atât de mulţi oameni suferă în jurul lor.

Aprobă din cap, luă bonul şi cardul de credit şi se duse la casa de marcat. Scormoni în poşetă şi scoase un ghemotoc de pesos, din care extrase o bancnotă de cinci. Cine ştie de ce, bacşişul nu-l puteai achita cu cartea de credit. Cinci pesos reprezentau aproape douăzeci la sută din consumaţie, iar Jack nu contenea să-i spună că argentinienii se mulţumesc şi cu zece la sută. Însă barmanul era un tânăr simpatic, care o trata mereu cu consideraţie, şi probabil că nu câştiga cine ştie cât. Cinci pesos erau un dolar şi şaizeci de cenţi.

Când tânărul se întoarse cu chitanţa cardului, ea o semnă, luă copia, puse cei cinci pesos peste original şi-i împinse pe bar spre el.

— *Muchas gracias, señora*.

— Cu plăcere, rosti Betsy în spaniolă.

Puse cardul de credit în portmoneu, apoi portmoneul în poşetă, pe care o închise. Coborî de pe scaunul de bar şi se îndreptă spre intrare. Făcând asta, observă bucătăria, aflată în mod intenţionat la vedere în spatele unui perete din sticlă ranforsată. Mereu o fascina ceea ce, într-un fel, reprezenta forfota potolirii foamei. Estima că erau aproximativ douăzeci de oameni în haine albe de bucătar, ocupându-se de-o jumătate de duzină de aragazuri din oţel inoxidabil, un grătar *parrilla* uriaş, cu lemne, şi alte ustensile de bucătărie. Toţi ocupaţi până peste cap. Sala de mese pentru nefumători a restaurantului Kansas era uriaşă şi, de obicei, plină-ochi.

Holul era doldora de oameni care-şi dictau numele picoliţelor care le notau în registrul de aşteptare. Una dintre aceste tinere o văzu pe Betsy apropiindu-se şi se duse repede să-i ţină uşa deschisă.

Betsy ieşi pe Avenida Libertador, uitându-se în sus şi-n jos pe stradă: nici urmă de soţul ei. Se întoarse la dreapta pe trotuar, luând-o spre uriaşa parcare a restaurantului. Aceasta, situată în spatele clădirii, avea două intrări. Una era rezervată maşinilor pe care le aduceau valeţii.

Betsy nu se folosea niciodată de acest serviciu. Hotărâse cu mult timp în urmă, când începuseră să frecventeze restaurantul Kansas, că asta nu era decât o durere de cap în plus. Valeţii erau tinerei care-ţi deschideau portiera să cobori, îţi dădeau un bon de ordine, după care săreau la volan şi demarau în trombă, cu scrâşnet de roţi, spre parcare, unde-şi dovedeau masculinitatea rulând cât de aproape puteau de alte maşini fără a-ţi smulge bara din faţă.

Apoi, la plecare, trebuia să găseşti bonul de ordine şi să stai în stradă, aşteptând apariţia unui valet căruia să i-l dai. Acesta o zbughea în parcare şi, după câteva minute, microbuzul venea în scrâşnet de roţi, iar valetul sărea din scaun cu un rânjet mare pe chip şi mâna întinsă după bacşiş.

Era mai uşor şi mai rapid să parcheze ea însăşi microbuzul. Iar când termina de luat cina – *sau de aşteptat un soţ care nu se sinchisise măcar să sune şi să-şi anunţe întârzierea şi care nu răspundea la mobil* – nu trebuia decât să se ducă în parcare, să-şi recupereze microbuzul şi să-şi vadă de drum.

Astăzi, când venise, parcarea era aproape plină şi trebuise să meargă până în spate, ca să găsească un loc liber. Dar asta nu era o problemă. Nu era atât de departe, iar zona era bine luminată, cu becuri puternice instalate în vârful unor stâlpi înalţi înfipţi în insuliţele de verdeaţă dintre şirurile de maşini parcate.

Fu puţin surprinsă şi deranjată să vadă că becul care trebuia să lumineze microbuzul se arsese. Sigur, astfel de lucruri se mai întâmplă şi totuşi o sâcâia gândul că-i va fi greu să găsească gaura cheii în portieră.

Când ajunse la microbuz, văzu că se putea şi mai rău decât atât. Un nemernic – unul dintre valeţi, probabil – parcase un Peugeot sedan atât de aproape de partea stângă a furgonetei, încât i-ar fi fost de-a dreptul imposibil să ajungă la portieră fără să se frece cu fundul şi/sau sânii fie de Peugeotul murdar, fie de microbuz, căruia i-ar fi prins bine să fie spălat.

Se duse în partea dreaptă a microbuzului şi, cu o oarecare dificultate – un moment se gândi că va trebui să aprindă bricheta –, izbuti să bage cheia în încuietoare şi să deschidă portiera.

Era îmbrăcată cu fustă strâmtă şi singurul mod în care avea să se poată târî peste locul pasagerului şi chestia aia, cum s-o fi numind, dintre scaune, pentru a ajunge la volan, era să-şi salte fusta pe şolduri în sus.

Fiecare lucru la timpul lui. *Scapă de poşetă şi abia apoi ridică fusta*.

Deschise uşa glisantă şi aruncă repede poşeta pe banchetă.

Atunci, fără veste, portiera din faţă se trânti.

Ce dracu?

Se uită într-acolo, vrând să vadă ce se întâmplase.

Printre maşini, se apropia de ea un bărbat. Avea ceva în mână.

Ce naiba-i aia, *o seringă*?

Simţi întâi două braţe cuprinzând-o pe la spate, apoi o mână peste gură.

Începu să se zbată. Încercă să muşte mâna de la gură, în vreme ce bărbatul care venea spre ea o cuprinse într-un fel de îmbrăţişase. Simţi o împunsătură într-o fesă.

O, *Iisuse Hri*...

Patru minute mai târziu, un BMW 545i albastru-închis, cu geamuri fumurii şi plăcuţe de înmatriculare ale Corpului Diplomatic, ieşi din fluxul traficului de pe Avenida Libertador şi opri lângă trotuar. Era o zonă clar marcată cu indicatoare de oprire şi staţionare interzisă, dar de obicei, ca acum, acolo erau parcate două sau trei maşini cu numere diplomatice.

Pe bancheta din spate, Jack Masterson se întoarse spre Alex Darby.

— Acum, că maşina ta e lângă a mea la service, cum o să ajungi la serviciu dimineaţa?

— Îi pot cere unuia dintre oamenii mei să vină să mă ia, răspunse Alex.

— N-ai vrea, mai bine, să vin eu?

— Speram sincer să mă întrebi asta.

— La opt şi un sfert?

— E bine. Vrei să trimit maşina asta înapoi aici, după ce mă lasă acasă?

— Nu. Betsy e cu microbuzul. Pe asta trimite-o înapoi la ambasadă. Ridică vocea şi vorbi în spaniolă: Anunţă-l pe dispecer că-mi trebuie o maşină, la mine acasă, mâine-dimineaţă la ora opt.

— *Sí*, *señor*, replică şoferul.

— Asta, i se adresă Masterson lui Darby, în condiţiile în care mâine-dimineaţă voi fi viu. Doamna mea, care urăşte să aştepte, va fi cu o falcă-n cer şi una în pământ.

Darby chicoti.

Masterson coborî din maşină şi străbătu cu paşi mari trotuarul spre intrarea în Kansas. Îşi croi drum prin mulţimea de oameni care aşteptau să se elibereze o masă şi urcă cele trei trepte mici către bar.

Betsy nu era nicăieri, nici la bar, nici în vreunul din cele şase separeuri.

La naiba!

Unul dintre barmani îi surprinse privirea şi ridică mâinile într-un gest de neputinţă. Jack se apropie de el.

— Aţi ratat-o, *señor*, zise barmanul. A plecat acum nici două minute.

La naiba!

Poate o mai prind în parcare!

— *Muchas gracias*, spuse, după care străbătu în grabă holul şi ieşi pe uşa care ducea spre zona parcării rezervată maşinilor aduse de valeţi.

Dacă a apelat la un valet, poate că încă aşteaptă.

•

Betsy nu se vedea nicăieri.

La naiba!

Jack pătrunse hotărât în parcare şi se uită de jur-împrejur.

La început, nu văzu microbuzul, dar apoi îl reperă, în spate. Becurile din plafon erau aprinse, ceea ce însemna că soţia lui tocmai ajunsese la maşină.

O rupse la fugă spre microbuz.

Habar n-am de ce n-a închis portiera, dar asta înseamnă că am o şansă să ajung acolo înainte să plece.

— Scumpa mea, îmi pare rău! spuse el pe-un ton ridicat, când se apropie de maşină.

Unde naiba e ea?

Nu avea loc să ajungă la portiera şoferului, iar când trecu de partea pasagerului, văzu că uşa nu era deschisă, ci doar că nu fusese bine închisă. Aşa se explica faptul că becurile dinăuntru erau aprinse.

Unde naiba e ea?

Trase de uşa glisantă într-o parte doar cât să o poată închide. Văzu poşeta de pe banchetă.

— Iisuse Hristoase, Mântuitorule! zise el încet.

Luă mobilul din buzunarul cămăşii şi apăsă un buton cu apelare rapidă.

Răspunde dracului la telefon, Alex!

— Alex Darby.

— Alex, ar fi bine să te întorci aici. Vino prin spatele parcării.

Darby auzi tonul vocii lui Masterson.

— Iisuse, ce s-a întâmplat?

— Microbuzul e aici. Uşa era întredeschisă. Poşeta lui Betsy e pe banchetă, dar Betsy a dispărut. Nu-mi place cum arată treaba asta.

— Vin imediat, Jack.

•

— Dă-mi microfonul şi dă volumul mai tare, îi zise Alex Darby şoferului. Şi întoarce-te la Kansas. Cât mai repede posibil.

— *Sí, señor*, spuse şoferul, apoi luă microfonul radioului de unde scurte de pe scaunul pasagerului şi i-l dădu lui Darby. Reţeaua de unde scurte oferea un serviciu de comunicare vocală criptată.

Se spunea că metoda de criptare era impenetrabilă. Foarte puţini credeau însă asta.

Alex cuplă microfonul.

— Darby către Lowery.

Aproape imediat, difuzorul prinse viaţă.

— Da, Alex. Care-i problema?

— Tocmai am primit un telefon de la Jack Masterson. Se întâmplă ceva foarte ciudat la Kansas pe Aven...

— În San Isidro? îl întrerupse Lowery. Acel Kansas?

— Da. Furgoneta lui e acolo, poşeta soţiei e în maşină, dar femeia a dispărut fără urmă. Jack pare extrem de îngrijorat.

— Iau legătura cu poliţiştii din San Isidro, zise Lowery. Eu sunt în Belgrano, la zece-douăzeci de minute distanţă. Plec acum.

— Mersi, Ken.

— Să sperăm că dama e la budă şi-şi pudrează nasul, rosti Lowery. Ne vedem acolo. Lowery, încheiat.

•

Jack Masterson, scrutând parcarea şi reţinând ce şi cine se afla în apropiere, apăsă alt buton cu apelare rapidă al mobilului său.

— Postul Unu, sergent de stat-major Taylor, zise infanteristul marin de gardă la ambasadă, răspunzând la telefonul nelistat.

— Aici Masterson. Trebuie să vorbesc imediat cu Ken Lowery.

— Domnul Lowery a părăsit ambasada, domnule. Vă sugerez să încercaţi să-l contactaţi prin radio.

— Fir-ar să fie, dar n-am radio la mine! Contactează-l tu şi spune-i să mă sune pe mobil. Spune-i că este o urgenţă.

— Da, să trăiţi!

CINCI

Reşedinţa
Avenida Libertador y Calle John F. Kennedy
Palermo, Buenos Aires, Argentina
21:10, 20 iulie 2005

— *Hola*? zise ambasadorul Juan Manuel Silvio, ridicând receptorul telefonului de lângă fotoliul său, în salonul apartamentului ambasadorial de la etajul al treilea al reşedinţei.

— Alex, domnule ambasador. Avem o problemă.

— Ascult.

— Toate indiciile sugerează că Betsy Masterson a fost răpită din parcarea restaurantului Kansas, în San Isidro, în urmă cu aproximativ o oră.

Un moment prelung, ambasadorul întârzie răspunsul. Întotdeauna îşi alegea cu grijă cuvintele.

— Ken Lowery a fost informat? întrebă el, în cele din urmă.

— Da, să trăiţi! Sunt în maşina lui Ken, ne îndreptăm spre centru, de la Kansas.

— Şi Jack?

— L-am convins să se ducă acasă, domnule. Soţia mea se îndreaptă într-acolo chiar acum.

— Alex, vino aici cu Ken, zise Silvio. Şi cred că ar fi bine să vină şi Tony Santini. L-aş putea suna eu.

Anthony J. Santini, care figura în cartea de telefon a ambasadei cu titlul de asistent al ataşatului financiar, era de fapt agent al Serviciului Secret mobilizat în Buenos Aires pentru a „căuta bani suspecţi”, cum se exprima el însuşi. Asta însemna deopotrivă valută falsificată şi bani dobândiţi ilegal, gata de-a fi spălaţi.

— Îl sun eu, domnule.

— Atunci, ne vedem aici în câteva minute, Alex. Mulţumesc, spuse ambasadorul şi închise.

•

— Pe cine o să suni tu? întrebă Ken Lowery.

— Pe Tony Santini, răspunse Alex Darby. Ambasadorul vrea să vină şi el.

— La reşedinţă sau la ambasadă?

— La reşedinţă, îl lămuri Darby, apoi adăugă: Presupun că-l consideră cel mai potrivit om în lipsa unor agenţi FBI.

În clipa de faţă, ambasada nu avea niciun „ataşat legal” – respectiv, agenţi FBI. Erau vreo şase „dincolo de râu”, căutând să descopere operaţiuni de spălare a banilor. Astfel de activităţi, în Argentina, încetaseră aproape complet după ce guvernul, în urmă cu mai mulţi ani, convertise forţat şi fără preaviz depozitele în dolari în pesos la o rată de schimb foarte proastă, după care pusese sechestru pe pesos. Traficanţii internaţionali de droguri îşi pierduseră încrederea în băncile argentiniene, la fel ca şi investitorii din domeniul industrial, şi îşi mutaseră activitatea în Uruguay şi-n alte părţi.

Darby apăsă un buton cu apelare automată pentru a-l suna pe Santini.

•

Ambasadorul Juan Manuel Silvio era un bărbat înalt, suplu, bine croit, cu pielea albă, cu o statură dreaptă şi-un comportament aristocrat, şi, atunci când deschise uşa apartamentului ambasadorial, Alex Darby îşi spuse din nou că Silvio semăna cu actorii din reclamele la whisky de doisprezece ani ori la ceasuri de zece mii de dolari.

Era de origine cubanezo-americană, părăsise Cuba lui Castro pe când era doar un copil. Familia lui ajunsese în Miami, povestea el, cu barca lor de pescuit sportiv Chris-Craft, lungă de cincisprezece metri, doar cu hainele de pe ei şi o cutie mare de trabucuri plină-ochi cu bijuteriile mamei şi bancnote de o sută de dolari.

— Tata a fost unul dintre puţinii oameni care a văzut dincolo de masca lui Castro, îi spusese odată lui Darby. Ce n-a intuit el prea bine a fost rapiditatea cu care Castro se va înscăuna la Havana.

Darby ştia că omul nu se fudulea cu asta, ci dimpotrivă. Silvio era mândru de – şi-i admira din tot sufletul – conaţionalii lui cubanezi care sosiseră în Miami „doar cu hainele de pe ei” şi apoi prosperaseră. Voia pur şi simplu să spună clar că familiei lui îi fusese mult mai uşor decât celorlalţi refugiaţi.

Silvio absolvise acelaşi colegiu ca şi tatăl său, Spring Hill, un institut iezuit din Mobile, Alabama, cu un glorios trecut al educării copiilor latinoamericani din clasa de sus, luase diploma în drept de la Harvard, apoi doctoratul în ştiinţe politice la Universitatea Alabama.

Imediat după absolvire, obţinuse un post în cadrul Departamentului de Stat.

— Tata a decis că familia noastră e datoare cu un fiu în slujba Statelor Unite, glumea el. Eu sunt cel mai tânăr, aşa că, spre bucuria fraţilor mei, iată-mă aici, în vreme ce ei se lăfăie sub soarele din Miami.

Lui Alex Darby îi plăcea ambasadorul pe plan deopotrivă profesional şi personal. Lucrase în alte ambasade americane unde ambasadorii – ofiţeri de carieră ai Departamentului de Stat dimpreună cu persoane numite pe criterii politice – demonstraseră o năucitoare lipsă de cunoştinţe de geopolitică şi istorie. Aceştia îi priviseră pe cei de la CIA, în special, dar şi pe alţi „outsideri” din cadrul ambasadei – ofiţeri ai FBI, ai DEA (Administraţia Antidrog), ai Serviciului Secret şi chiar ataşaţi militari care operau sub tutela DIA (Direcţia de Informaţii a Armatei) – ca pe nişte curioşi periculoşi care trebuiau ţinuţi din scurt ca nu cumva să strice atmosfera amiabilă a petrecerilor diplomatice.

Pentru ambasadorul Silvio era limpede că în America Latină comunismul încă nu murise şi că reprezenta o reală ameninţare la adresa Statelor Unite; de asemenea, că în America Latină se manifesta şi fascismul islamic şi că

această mişcare devenea pe zi ce trece mai puternică, reprezentând o ameninţare şi mai mare la adresa Statelor Unite; şi că traficul de droguri le finanţa pe amândouă.

Atitudinea şi susţinerea lui faţă de Darby şi alţi outsideri le uşura munca, chiar dacă asta îi deranja uneori pe „adevăraţii” membri ai personalului Serviciului Străin de la ambasadă.

•

Ambasadorul ascultă raportul lui Darby asupra celor întâmplate, cumpăni la cele auzite un moment lung, după care îi întrebă pe Lowery şi Santini dacă au ceva de adăugat.

— Nu, domnule, spuse Lowery.

Iar Santini clătină din cap.

— După cum văd eu lucrurile, rosti ambasadorul, prioritatea este să o redăm pe Betsy familiei şi să-l ajutăm apoi pe Jack să treacă peste moment. Aveţi vreun comentariu?

Toţi trei clătinară din cap. Lowery repetă:

— Nu, domnule.

— Presupun că Policía Federal e deja implicată.

— Da, domnule, zise Lowery.

— Te gândeai, Alex, să apelezi şi la SIDE?

— Cred că SIDE ştie deja ce se întâmplă, domnule, răspunse Darby. Dar pot da un telefon sau două dacă...

— Să mai amânăm puţin asta. Crezi că SIDE a informat Ministerul de Externe?

— Sunt convins că trebuie să operăm pe baza presupunerii că o va face, domnule. Policía Federal probabil că deja a făcut-o.

— Crezi că acţiunea are un substrat politic? Avem motive să presupunem că ar fi o acţiune teroristă?

— Este o posibilitate, desigur, spuse Darby, dar am considerat întotdeauna că, dacă demenţii ar fi să acţioneze, ar face-o într-un mod violent, fie cu o bombă plasată la ambasadă ori aici, fie cu o încercare de asasinare, în stradă, a dumneavoastră...

— Crezi, deci, că este vorba despre o răpire obişnuită? îl întrerupse Silvio.

— Nu ştiu ce să cred, domnule. Dar dacă ar trebui să aleg asta mi se pare varianta cea mai probabilă.

— Totuşi, răpirea nu doar a unui cetăţean american, dar şi a unuia cu statut diplomatic... nu mi se pare o mişcare inteligentă.

— În mod categoric, asta va face ca SIDE şi poliţia să-şi scoată mâinile din cu... Să treacă la treabă, zise Lowery. Povestea asta pune guvernul într-o lumină nu tocmai favorabilă.

— Domnule Santini? Ai ceva de spus?

— Nu prea, domnule, însă experienţa acumulată referitor la ceea ce sociologii numesc „elementul criminal” mă îndreptăţeşte să spun că aceştia comit deseori lucruri prosteşti deoarece, de obicei, sunt oameni cu puţină minte. Nu m-ar surprinde ca indivizii ăştia să nici nu fi observat numerele diplomatice de pe plăcuţele maşinii.

— Şi când vor afla cine este doamna Masterson? Crezi că-i vor da drumul?

— Nu-mi place să spun asta, domnule, răspunse Santini, dar cred că şansele de-a face asta sunt de jumi-juma. Doamna Masterson îi poate identifica.

— Iisuse Hristoase! făcu Lowery.

— Alt scenariu, spuse Santini, este acela că nu le va păsa de statutul ei diplomatic şi vor cere doar o răscumpărare, iar dacă cererea le va fi onorată, îi vor da drumul. Putem presupune doar că n-au probleme să încalce legea, nu şi că vor acţiona într-un mod raţional.

— Povestea asta va apărea, diseară, la televizor şi dimineaţă pe prima pagină a ziarului *Clarín*? – întrebă ambasadorul.

— Mai mult ca sigur, răspunse Darby. Doar dacă nu va exista o puternică presiune din partea guvernului – a ministrului de Externe ori poate a preşedintelui sau a unuia dintre lacheii lui – pentru păstrarea secretului.

— Asta – presiunea venită de sus – ar fi mai eficientă în ideea feririi acestei întâmplări de ochii presei decât orice am putea face noi, nu?

— Da, aşa e, zise Darby, fără alte comentarii.

— Îl sun pe ministrul de Externe chiar acum, spuse ambasadorul, înainte să telefonez la Washington.

— Mi se pare o idee bună, domnule, îl aprobă Lowery.

— Alex, treci pe la Jack. Spune-i că facem tot ce ne stă în putinţă. Şi că mă rog pentru el.

— Da, domnule.

— Îl voi suna eu însumi imediat ce termin cu telefoanele – poate că-i voi face chiar şi o vizită –, dar...

— Înţeleg, domnule ambasador, spuse Darby.

— Cred că se înţelege de la sine că vreau să fiu informat imediat cu privire la orice apare nou în acest caz. Indiferent de oră!

ŞASE

— Reynolds, se prezentă bărbatul care răspunse la telefon.

— Vorbesc cu biroul Conului Sudic? întrebă ambasadorul Silvio.

Acel sector din cadrul Departamentului de Stat însărcinat cu afacerile diplomatice în republicile Chile, Uruguay şi Argentina avea, desigur, un titlu mai formal, însă „Conul Sudic” descria mai bine dispunerea geografică a celor trei naţiuni, situate în extremitatea sudică a Americii Latine, şi era folosit pe scară largă.

— Da, întocmai. Cu cine am onoarea, vă rog?

— Numele meu este Silvio. Sunt ambasadorul din Buenos Aires.

— Cu ce vă pot ajuta, domnule ambasador? întrebă Reynolds.

Vocea lui părea simţitor mai interesată decât atunci când răspunsese la telefon.

— Vreau să transmiţi un memorandum al acestei convorbiri doamnei secretar de stat. Dacă e liberă acum, du-i-l numaidecât. În orice caz, vreau să-l citească mâine la prima oră. Crezi că vei avea vreo problemă în executarea acestei sarcini?

— Absolut niciuna, domnule ambasador.

— Avem motive întemeiate să credem că doamna Elizabeth Masterson, soţia şefului meu de misiune diplomatică, J. Winslow Masterson, a fost răpită în jurul orei douăzeci, ora Buenos Airesului. Deocamdată, e tot ce ştim.

— Aparatul de înregistrare e pornit, domnule ambasador, îl întrerupse Reynolds. Trebuia să vă spun dinainte. Vreţi să-l opresc şi să şterg banda?

— Nu. Te va ajuta să pregăteşti memorandumul.

— Da, domnule, aşa este. Mulţumesc, domnule.

— Poliţia federală a fost informată, continuă Silvio. Astfel încât putem presupune că ministrul de Interne şi cel de Externe au aflat. Totuşi, acum câteva clipe, când am încercat să-i telefonez ministrului de Externe pentru a-l informa oficial, nu am reuşit să dau de el. De la biroul lui mi s-a spus că mă va contacta el personal imediat ce va avea timp, dar că asta s-ar putea întâmpla doar mâine-dimineaţă.

Înţeleg de aici că nu vrea să discutăm situaţia până când nu află mai multe despre ea şi/sau nu discută cu preşedintele.

Toţi membrii personalului meu însărcinaţi cu strângerea de informaţii şi chestiunile legale sunt la curent cu problema. Toţi sunt de acord, şi eu îi susţin, că în acest moment nu avem suficiente informaţii pentru a ne forma o idee clară asupra mobilului. Cu alte cuvinte, nu cunoaştem destule acum pentru a spune dacă este sau nu un act terorist sau dacă este sau nu o răpire obişnuită ori dacă are vreo conotaţie politică.

Domnul Kenneth Lowery, şeful meu de securitate, a fost însărcinat să întocmească un raport cu tot ce ştim până acum, iar acest raport va fi trimis la Washington prin satelit, mai mult ca sigur, într-o oră.

Voi aduce la cunoştinţa departamentului, prin telefon sau prin legătură satelit, orice nouă informaţie, în momentul în care o voi primi.

Am vorbit cu ambasadorul McGrory din Montevideo. Dacă vreunul dintre agenţii FBI detaşaţi la ambasada sa are experienţă în cazuri de răpire, îl va trimite imediat aici.

Făcu o pauză, după care adăugă:

— Cred că asta este tot. Doar dacă nu te mai gândeşti dumneata la ceva, domnule Reynolds?

— Nu, domnule ambasador. Cred că avem tot ce ne trebuie. Voi transmite mesajul doamnei secretar cât mai curând posibil.

— Referitor la asta, domnule Reynolds, deşi nu am nimic împotrivă ca informaţiile prezentate de mine să ajungă la cunoştinţa tuturor celor în drept să le ştie, vreau ca memorandumul discuţiei noastre să poposească întâi pe masa doamnei secretar de stat. Înţelegi ce spun?

— Da, să trăiţi! Întâi pe masa doamnei secretar de stat. Fără alte filtre.

— Mulţumesc, domnule Reynolds.

Ambasadorul Silvio întrerupse legătura securizată şi ridică receptorul telefonului care îl punea în legătură cu centrala ambasadei. Apăsă un buton.

— Aici Silvio. Trimite, te rog, o maşină la reşedinţă şi informează-l pe domnul Lowery că mă îndrept spre casa domnului Masterson.

ŞAPTE

Încăperea Micului Dejun,
Apartamentul prezidenţial Casa Albă
Pennsylvania Avenue nr. 1600, NW
Washington, D.C.
8:15, 21 iulie 2005

— Repetă treaba aia cu soţia diplomatului, te rog, se adresă preşedintele Statelor Unite directorului-adjunct al CIA, care tocmai terminase de citit raportul zilnic de informare.

Directorul-adjunct reciti paragraful în care se vorbea despre răpirea doamnei Masterson. Era, în esenţă, o versiune prescurtată a memorandumului pregătit de ofiţerul de serviciu al Conului Sudic pentru doamna secretar de stat.

Când încheie, preşedintele întrebă:

— Asta-i tot ce avem?

— Mai avem ceva, domnule preşedinte, care nu apare în raport.

Preşedintele gesticulă, întrucâtva nerăbdător, cu degetele de la mâna stângă, în semn că vrea să audă tot.

— Domnule preşedinte, şeful oficiului nostru din Buenos Aires a sunat în timp ce eram la Langley, mai devreme. Cinci treizeci, ora noastră, şase treizeci, ora B.A. Am vorbit eu însumi cu el. A spus că poliţiştii argentinieni au fost foarte operativi – expresia folosită de el a fost că aceştia „au strâns toţi suspecţii obişnuiţi” –, că nu s-a primit niciun semn din partea răpitorilor şi că doi agenţi FBI de la ambasada din Montevideo au venit cu primul avion.

— Asta ce înseamnă?

— Din câte se pare, la ambasada din Buenos Aires nu avem agenţi FBI, domnule preşedinte. Avem însă şase la Montevideo.

— Ce naiba înseamnă asta, Ted? insistă preşedintele.

— Nu ştiu, sincer, domnule preşedinte, dar sunt sigur că vom primi noi informaţii în curând.

— Curiozitatea mea a atins cote maxime, rosti preşedintele.

— Şi a mea, domnule preşedinte. Cu toată onestitatea, povestea asta nu-mi miroase a bine. Dacă doriţi, vă pot suna de îndată ce aflu ceva.

— Chiar te rog, Ted.

— Da, domnule. Mă pot retrage, domnule preşedinte?

— Doar dacă nu mai vrei o ceaşcă de cafea.

— Mă abţin, dar vă mulţumesc oricum, domnule preşedinte.

— Mersi, Ted, zise preşedintele şi-l însoţi cu privirea pe directorul-adjunct al CIA, în timp ce acesta părăsi încăperea, după care – luând aproape vizibil o decizie – dădu ceaşca de cafea peste cap.

— La naiba, de ce nu? întrebă cu voce tare şi ridică receptorul. Fă-mi, te rog, legătura cu doamna secretar de stat.

•

— Bună dimineaţa, domnule preşedinte, răspunse la telefon doctor Natalie Cohen.

— Natalie, vrei să-mi spui ce crezi despre cazul soţiei diplomatului, care a fost răpită în Argentina?

— A apărut în raportul de informare, nu?

— Îhî. Ce se petrece?

— Am vorbit cu ambasadorul aseară târziu, domnule preşedintele. El – deşi cred că ar trebui să spun „ei” – nu ştie prea multe. A spus că acolo răpirile sunt o chestiune la ordinea zilei şi că speră ca doar despre asta să fie vorba şi în cazul de faţă. I-am cerut să mă sune când are informaţii noi, dar până acum n-a făcut-o.

— Cu riscul de-a părea lipsit de sensibilitate, aş putea înţelege tentativa unui descreierat de a-l asasina pe ambasador sau pe soţul acestei doamne, dar...

— Ambasadorul a spus cam acelaşi lucru, domnule preşedinte. Nici el nu reuşeşte să priceapă.

— Ted Sawyer m-a informat că agentul CIA de acolo a sunat dimineaţă şi-a spus că ambasada din Uruguay a trimis doi agenţi FBI în Buenos Aires. Cum de nu avem agenţi FBI în B.A? Ambasada aia e mai mare decât cea din Uruguay, nu?

— Spălările de bani au loc în Uruguay şi acolo e nevoie de FBI.

— A zis că argentinienii şi-au mobilizat foarte bine forţele de poliţie.

— Şi ambasadorul mi-a spus asta. E un lucru care nu le face cinste, domnule preşedinte.

— Chiar înainte să te sun am avut o idee interesantă. Noi nu plătim răscumpărări, nu-i aşa?

— Nu, domnule. E un ordin prezidenţial. Din timpul administraţiei Nixon, cred.

— Aşadar, cea mai optimistă variantă – presupunând că e vorba despre o simplă răpire şi nu despre un act terorist cu substrat politic – este că, odată ce oamenii aceştia îşi vor da seama că au răpit soţia unui diplomat şi că lucrurile vor degenera, o vor elibera?

— Aceasta este o posibilitate, domnule preşedinte, că o vor elibera.

Preşedintele înţelese imediat aluzia.

— Iisuse Hristoase, Natalie, crezi că ar...

— Mă tem că e şi asta o posibilitate, domnule preşedinte, spuse ea.

— Ce şanse dai?

— Cincizeci-cincizeci. Asta pentru eliberarea ei teafără şi nevătămată, dar aş da şaptezeci-treizeci ca poliţiştii să-i prindă pe făptaşi.

— I-am spus lui Sawyer că vreau să fiu ţinut la curent. Mă pot baza pe sfatul tău?

— Da, domnule. Desigur.

— Printre alte lucruri de care nu avem nevoie este şi acela ca teroriştii să tragă concluzia că răpirea soţiilor diplomaţilor noştri este un lucru bun şi probabil uşor de pus în practică.

— Mi-a trecut şi mie prin cap gândul acesta, domnule preşedinte, dar nu cred că putem face mai mult decât să aşteptăm şi să vedem ce se întâmplă. Pur şi simplu, nu văd ce ar putea face oricine în clipa de faţă.

— Ţine-mă la curent, Natalie, te rog. Mulţumesc.

— Da, domnule, aşa voi face.

Preşedintele întrerupse legătura.

— Tocmai am înţeles ce pot face eu, rosti el cu voce tare şi ridică degetul de pe butonul telefonului. Fă-mi legătura cu secretarul Departamentului de Securitate Naţională, vorbi el în receptor, adresându-se unui operator al Casei Albe.

II

UNU

Biroul secretarului
Departamentul de Securitate Naţională
Nebraska Avenue Complex
Washington, D.C.
8:40, 21 iulie 2005

În guvernul federal, secretarul nu este acea persoană care răspunde la telefon, scrie după dictare, stabileşte întâlniri şi-i aduce şefului cafea. La Washington, secretarul este cineva aflat în cea mai înaltă poziţie birocratică, deasupra căreia se află doar preşedintele ales prin votul poporului. Prin urmare, secretarul este şeful cel mare.

La Washington, deci, acei indivizi care răspund la telefonul secretarului, aduc cafeaua, stabilesc întâlniri etc. au titulaturi precum „asistent executiv”.

Domnia Sa Matthew Hall, secretarul Departamentului de Securitate Naţională, avea trei asistenţi executivi.

Primul dintre aceştia era doamna Mary-Ellen Kensington, în vârstă de cincizeci de ani, căruntă şi subţirică. Ea purta gradul GS-15, cel mai înalt în cariera celor din slujba Serviciului Civil. Ea se îngrijea de micul şi nepretenţiosul cabinet al lui Hall, situat în vechea clădire a executivului, aproape de Casa Albă. Secretarul Hall şi preşedintele erau prieteni apropiaţi, ceea ce însemna că şefului statului îi plăcea tovărăşia lui mai mult decât cea a altor membri ai cabinetului său. Când Hall era în Washington, de obicei putea fi găsit în biroul său din vechea clădire a executivului, astfel încât preşedintele putea apela la el în cel mai scurt timp posibil.

Al doilea era doamna Agnes Forbison, în vârstă de patruzeci şi nouă de ani, căruntă şi uşor supraponderală. Şi ea avea gradul de GS-15. Ea domnea peste personalul de birou al secretarului, în biroul său formal, o suită de încăperi frumos mobilate din Nebraska Avenue Complex, situat la mică distanţă de Ward Circle, la nord-vest de Districtul Columbia. Complexul aparţinuse odinioară Forţelor Navale, dar fusese predat în 2004 printr-un act al Congresului către Departamentul de Securitate Naţională, când această agenţie fusese înfiinţată, după 11 septembrie.

Când telefonul roşu de pe măsuţa pentru cafea din biroul privat al secretarului sună şi un led roşu pâlpâi pe carcasa lui – anunţând primirea unui apel fie însuşi de la preşedinte, dar mai probabil de la unul dintre ceilalţi membri ai cabinetului prezidenţial; fie de la directorul FBI ori CIA; fie de la preşedintele marelui stat-major; fie de la comandantul-şef al Comandamentului Central – doamna Forbison era ocupată să toarne cafea pentru al treilea asistent executiv al secretarului, C.G. Castillo.

Castillo, care avea treizeci şi şase de ani, puţin peste un metru optzeci şi trei şi cântărea optzeci şi şase de kilograme, stătea întins pe canapeaua de piele roşie, nu destul de lungă pentru el, a secretarului, cu picioarele îmbrăcate în şosete atârnate peste capătul ei.

Castillo se uită la telefonul roşu, văzu că Agnes ţinea cafetiera în mână şi se întinse după receptor.

— Linia secretarului Hall. Castillo la aparat.

— Charley, zise interlocutorul, speram să pot vorbi cu şeful tău.

Castillo se ridică iute în şezut, împrăştiind un vraf de hârtii pe podea.

— Domnule preşedinte, secretarul e în drum spre Chicago. Ar trebui să aterizeze la Andrews în aproximativ o oră.

— Aha! Infailibila centrală telefonică a Casei Albe se pare că nu e chiar atât de infailibilă. Abia aştept să le spun asta. Mă bucur că am vorbit, Charley.

— Mulţumesc, domnule.

Legătura se întrerupse. Charley, punând receptorul înapoi în furcă, schimbă cu Agnes o privire care spunea *Mă întreb despre ce-o fi fost vorba*.

Telefonul ţârâi din nou.

— Linia secretarului Hall. Castillo la aparat.

— Ce voiam să-l întreb pe şeful tău, Charley, este dacă există vreun motiv întemeiat pentru care nu te-ai putea duce la Buenos Aires în momentul ăsta.

Buenos Aires? *Ce naiba se întâmplă în Argentina*?

— Domnule, sunt sigur că secretarul vă va spune că sunt la dispoziţia dumneavoastră.

— Ei, oricum o să-l întreb. Dar poate, între timp, tu te-apuci de făcut bagaje. Mi s-a raportat că soţia şefului adjunct al misiunii noastre diplomatice a fost răpită ieri-seară. Vreau să ştiu cum şi ce s-a întâmplat, şi vreau să ştiu imediat, şi nu vreau să aştept până când cel care se ocupă de problemă acolo va avea timp să scrie un raport de mântuială. Ai priceput?

— Da, domnule preşedinte.

După un moment, Charley îşi dădu seama că preşedintele închisese.

Agnes aştepta să i se dea raportul.

— Vrea să merg la Buenos Aires, rosti Charley, cumpănind în mod evident la asta. Se pare că cineva a răpit-o pe soţia şefului adjunct al misiunii noastre de acolo. Vrea să aflu cum stau lucrurile. Din câte se pare, se bazează pe ideea greşită cum că eu aş fi vreun soi de detectiv.

— Păi, doar te pricepi să găseşti avioane rătăcite, Sherlock.

— Iisuse, Agnes, aia-i o ambasadă mare. Probabil că au zece agenţi FBI, plus spioni CIA, plus tipi de la Administraţia Antidrog... ca să nu mai vorbesc despre agenţii de securitate ai Departamentului de Stat.

— Dar preşedintele nu-i cunoaşte pe niciunul dintre ei, Charley, în vreme ce pe tine de cunoaşte. În tine are încredere, spuse Agnes, după care adăugă: Totuşi, pentru a-ţi susţine argumentul, în Buenos Aires mai este un tip tare de la Serviciul Secret. Îl cheamă Tony Santini. E-un vechi amic de-ai lui Joel. Ştiu asta pentru că o dată pe lună sau aşa ceva îi trimite lui Joel zece-douăsprezece kilograme de file mignon cu avionul curier. Îl împachetează într-o cutie pe care scrie MOSTRE DE ŢESUT.

— Poate-i spun asta şefului şi reuşim să obţinem informaţii de la amicul lui Joel. Sincer, n-am chef să merg acolo.

Ce am chef de fapt e să merg în Glynco, Georgia – unde la dracu-n praznic o fi şi asta – şi să văd cum se descurcă ex-sergentul Betty Schneider la şcoala Serviciului Secret.

•

— Înţeleg, domnule preşedinte, zise secretarul Securităţii Naţionale la telefonul roşu. Consideraţi că Charley a şi plecat.

Puse receptorul înapoi în furcă şi se întoarse spre Castillo.

Matthew Hall era un om impunător – numele lui de cod în cadrul Serviciului Secret era „Uriaşul” – cu capul împodobit de-o claie bogată de păr. Deşi de obicei arbora aerul unui oficial guvernamental senior plin de demnitate, capabil să-şi aleagă un croitor priceput, acum arăta puţin şifonat.

Avea cravata trasă în jos şi nasturele de la guler descheiat. Costumul era şifonat şi era clar că nu se bărbierise de mult.

Dar asta avea să se schimbe imediat. Imediat ce aparatul Citation aterizase la Baza Andrews a Forţelor Aeriene, trecuse pe la Complexul Nebraska pentru a vedea despre ce era vorba, înainte să meargă acasă. Peste o oră, avea să fie proaspăt bărbierit şi îmbrăcat cu o cămaşă albă scrobită şi un costum perfect călcat.

— Nu trebuie să se afle nimic despre asta, Charley, zise Hall. Preşedintele nu vrea să umble vorba că se interesează pe căi ocolite.

— Da, să trăiţi!

— Domnule, ce ziceţi de Tony Santini? întrebă Joel Isaacson. Mai mult ca sigur l-ar putea ajuta mult pe Charley. Vreţi să-l pun în gardă?

Hall îi spusese preşedintelui că Isaacson – un agent senior al Serviciului Secret, înalt, deşirat, în vârstă de patruzeci de ani, care conducea serviciul de pază al lui Hall şi care cândva fusese numărul doi în cadrul serviciului de pază al preşedintelui – îl informase că un are un bun prieten în Buenos Aires, un agent al Serviciului Secret care probabil că le-ar fi putut furniza informaţii cu privire la răpire mai repede decât Castillo. Preşedintele se arătase neimpresionat.

— Santini? întrebă Hall. Acesta e numele prietenului tău?

Isaacson încuviinţă din cap.

— Eu şi cu el – şi cu Tom – ne ştim de tare, tare demult. Tony e acolo pentru a depista afaceri cu bani falşi.

Agentul Tom McGuire, din cadrul Serviciului Secret, un irlandez masiv şi roşcat, intrase în slujba lui Hall tot din serviciul de pază al preşedintelui.

— Ai încredere că-şi va ţine gura?

Isaacson ridică mâinile într-un gest care spunea „Ce întrebare tâmpită!”

— Scuze, Joel, zise Hall. Bine, poţi să-i dai undă verde. Şi află cum poate Charley să ia legătura cu el fără tam-tam.

— Dacă trebuie să fiu discret, domnule, întrebă Charley, pot să merg sub identitatea de Gossinger?

Hall se gândi un moment la asta, apoi răspunse:

— Tu decizi, Charley.

•

Secretarul Hall hotărâse în urmă cu aproximativ şase luni – la naiba cu corectitudinea politică – că are nevoie de un asistent bărbat, preferabil necăsătorit. Era încontinuu plecat în ţară şi uneori în afara ei. Aproape mereu zbura cu aeronava Cessna Citation X, care aparţinea Serviciului Secret, după ce fusese transferat de la Departamentul de Finanţe la Securitatea Naţională, după 11 septembrie.

Hall aproape întotdeauna călătorea însoţit de Joel Isaacson şi Tom McGuire. Deseori, plecau spre destinaţie dimineaţa devreme şi/sau se întorceau la Washington la aceleaşi ore imposibile.

Atât doamna Kensington, cât şi doamna Forbison erau căsătorite şi nu le încânta ideea de-a afla cu o jumătate de oră înainte că trebuie să sară-n avion şi să se ducă, să spunem, în Spokane, Washington, la cinci şi jumătate dimineaţa, neştiind când se vor întoarce să-şi hrănească soţii sau să se joace cu nepoţeii lor.

Parcurgând de sus în jos pe organigramă, Hall luase cu sine poate o duzină de femei în treizeci sau mai multe deplasări, femei ale căror funcţii purtau titulaturi de genul „asistent administrativ senior”. Deşi toate se

arătaseră la început încântate de perspectiva cooperării directe cu secretarul, niciuna nu se ţinuse de treabă mult timp.

În principal, cele care nu erau căsătorite aveau iubiţi şi toate se obişnuiseră cu săptămâna de lucru a guvernului federal, de luni până vineri, de la opt la cinci, şi cu generoasele zile libere de sărbători. Hall lucra şapte zile pe săptămână, cu excepţia Crăciunului, de pildă.

Mai mult decât atât, compania unei femei în cabina aeronavei Citation X ridica unele probleme. Pentru început, Matt Hall considera, asemenea show-man-ului Ed McMahon, că alcoolul – mai ales whisky-ul de bună calitate – era răsplata lui Dumnezeu pentru o muncă grea dusă la îndeplinire. Când era însoţit de o femeie, trebuia să bea singur, iar lui nu-i plăcea asta.

Joel Isaacson şi Tom McGuire nu puteau să bea cu el, dacă în avion se afla un asistent administrativ superior ori cineva de genul acesta. Amândoi erau dispuşi să-şi pună viaţa la bătaie pentru secretar, deopotrivă ca datorie profesională şi fiindcă ajunseseră să-l admire profund pe Hall. Dar ca problemă practică, odată ce serviciul de pază local îi îmbarca în Citation şi decolaseră şi erau în drum spre casă, a trage o duşcă sau două cu secretarul nu afecta în niciun fel – conform judecăţii lor şi-a secretarului însuşi – gradul de securitate pe care juraseră să i-l ofere.

Însă ce nu-şi puteau permite era ca domnişoara Cutare să dea fuga-fuguţa acasă la iubiţel în braţe şi să-i susure-n ureche poveşti despre secretar şi agenţii lui de pază care, cât ţinuse zborul de-a curmezişul ţării, băuseră încontinuu whisky şi-şi spuseseră glume incorecte din punct de vedere politic şi deseori neruşinate.

Când generalul Allan Naylor, comandantul-şef al Comandamentului Central, era căpitan în Vietnam, Matt Hall fusese unul dintre sergenţii lui. Rămăseseră prieteni, în vreme ce Naylor urcase în ierarhia Armatei şi Hall devenise întâi congresman şi guvernator al Carolinei de Nord, apoi secretar al Departamentului de Securitate Naţională.

Acum, relaţia lor era şi de natură profesională. Comandamentul Central, *de facto* dacă nu şi *de jure*, era cel mai important centru operaţional din cadrul Departamentului de Apărare. Controla, printre multe alte lucruri, Operaţiunile Speciale. Preşedintele spusese clar că orice dorinţă avea secretarul Securităţii Naţionale de la Comandamentul Central trebuia să i se îndeplinească, iar dacă asta încălca într-un fel codul de procedură ori vreun alt regulament, trebuia fie schimbate procedurile sau regulamentele, fie ocolite.

Hall şi Naylor discutau cel puţin o dată pe zi printr-o legătură telefonică securizată – uneori chiar şi de şase ori pe zi, când evenimentele la scară mondială o impuneau – şi se întâlneau ori de câte ori era nevoie.

•

La o întâlnire mixtă, de afaceri şi socială, bând la barul Army-Navy Club din Washington, Hall îi mărturisise lui Naylor problema sa de a călători cu femei şi aproape în glumă întrebase dacă Naylor nu ştia din întâmplare vreun ofiţer tânăr – bărbat şi necăsătorit – pe care i l-ar putea împrumuta ca asistent.

— În afară de a-ţi căra servieta şi a răspunde la telefon, ce altceva ar mai avea de făcut?

— Mi-ar fi de ajutor dacă ar şti să dactilografieze şi dacă ar avea maniere decente la masă.

— Altceva?

— Serios? întrebă Hall şi Naylor aprobă din cap.

— Să fie rezistent la băutură şi să ştie să-şi ţină gura, completă Hall. Şi dacă tot suntem la capitolul dorinţelor, eventual să vorbească o limbă străină sau două. Mai ales spaniola.

— Ce zici de unul care vorbeşte spaniola ca un spaniol sadea?

— Ai pe cineva?

Naylor încuviinţă.

— Tocmai s-a întors din Afganistan. E pe lista de cinci procente pentru avansare la gradul de locotenent-colonel. Se întrebau unde să-l trimită să slujească.

— Cum de cunoşti tu un umil maior?

— Îl cunosc de mult timp. Absolvent de West Point. Fost membru al Beretelor Verzi. Un tip mai isteţ decât mulţi alţii.

— Şi mi-l dai mie?

Naylor aprobă cu o mişcare a capului.

— De ce?

— Poate pentru că-mi placi şi poate pentru că sunt încredinţat că va învăţa ceva lucrând pentru tine. Dacă nu ţi-e pe plac, îl poţi trimite înapoi.

•

Maiorul Carlos Guillermo Castillo, din cadrul Forţelor Speciale, se înfiinţase la complexul Nebraska trei zile mai târziu. În uniformă, cu pieptul plin de decoraţii şi trese de participare, plus o insignă a Infanteriei Combatante şi un ecuson de aviator militar senior. Cel din urmă.

Îl surprinse pe Hall, întrucât Naylor nu menţionase că maiorul Castillo ar fi pilot. – îl surprinse de asemenea aspectul său. Nu părea să aibă sânge latin. Avea ochi albaştri, ten deschis la culoare şi Hall bănuia că părul său castaniu-bălai fusese odată blond.

Lui Hall, care deţinea şi el o insignă a Infanteriei Combatante, îi plăcea ce vedea.

— Te-ar deranja dacă ţi-aş spune „Carlos”, domnule maior?

— Nici vorbă, domnule. Dar prefer „Charley”, domnule.

— „Charley” să fie. Şi, ca oamenii să nu înceapă să se întrebe „cine-i ofiţerul ăla de armată care lucrează pentru Hall?”, aş vrea să renunţi la uniformă. Costum sau sacou sport cu cămaşă şi cravată. Va fi o problemă asta?

— Nu, domnule.

Hall se înfrână la timp de la a spune: „Să nu-ţi dai toţi banii pe haine: s-ar putea să nu meargă treaba asta”.

În schimb, întrebă:

— Vei încerca să obţii un loc la căminul ofiţerilor din Fort Myer?

— Domnule, lucrez cu diurnă şi am stat destul până acum în diverse cămine ale ofiţerilor. Mă gândeam să caut un hotel sau un apartament.

— Tu alegi, spuse Hall, dar... sincer, asta s-ar putea să nu meargă pentru niciunul dintre noi... eu n-aş închiria prea repede un apartament.

— Da, să trăiţi! La hotel, atunci.

— Dacă există aşa ceva, încearcă să găseşti unul cu preţuri rezonabile aproape de Casa Albă – ai putea încerca la hotelul Washington. Eu îmi petrec majoritatea timpului în vechea clădire a executivului, ceea ce înseamnă că asta o să faci şi tu.

— Da, să trăiţi!

Hall se ridică şi întinse mâna.

— Bun venit la bord, Charley! Ai fost recomandat de generalul Naylor şi, ţinând cont de asta şi din ce am văzut personal, cred că te vei adapta bine aici. Instalează-te – nu te grăbi, fă-o temeinic – şi când termini, vino la muncă.

— Da, să trăiţi! Mulţumesc, domnule.

•

Când Hall se duse la birou a doua zi la ora nouă, Castillo era acolo, aşteptându-l. Într-un costum gri, pantofi negri, cămaşă albă cu nasturi, apretată, şi cravată cu dungi roşii, articole care, Hall ştia, nu fuseseră cumpărate de pe rafturile magazinului Sears, Roebuck.

Bun, *arată ca un birocrat tipic*, gândi Hall, după care îşi schimbă opinia. *Nu*. *Ca un lobby-ist sau un avocat de succes de pe Colina Capitoliului*.

Castillo spuse că găsise un hotel nu departe de Casa Albă şi de VCE.

— Unul pe care ţi-l permiţi? întrebă Hall, surâzând.

— Da, domnule.

— Bine, atunci, dacă eşti pregătit să te apuci de lucru, îi voi cere doamnei Kensington să-ţi arate cum irosim noi banii contribuabililor.

Trei zile mai târziu, când Hall îi dicta lui Mary-Ellen, Castillo apăru la uşă şi spuse că are o mică problemă.

— Care anume?

— Îmi trebuie o titulatură, de-un fel sau altul, domnule. Am înţeles că nu vreţi să se ştie de legătura mea cu armata, aşa că nu mă prezint ca „maior”. Când am fost întrebat cu ce mă ocup, până acum am răspuns că „lucrez la biroul secretarului Hall”.

— Dacă zici asta pari un funcţionar mărunt, spuse Mary-Ellen. Nimeni nu-ţi va acorda atenţie.

Hall îi zâmbi femeii. Observase că lui Mary-Ellen îi căzuse cu tronc Charley din prima clipă.

— Bine, Mary-Ellen, tu ce propui?

— Asistent executiv, răspunse imediat asistenta executivă Kensington. Asta are o anumită *je ne sais quoi* în eşaloanele superioare ale birocraţiei de la Washington.

— Dar el nu e asistent executiv, protestă Hall.

— Ba este dacă spui tu, şefule. Şi, până la urmă, cine va şti că nu e aşa?

— Puterea cu care m-am investit singur, zise Hall, îmi permite să te declar asistentul meu executiv. Du-te şi lucrează bine.

— Da, domnule. Mulţumesc, domnule, răspunse Castillo, apoi se întoarse spre Mary-Ellen şi adăugă: *Et merci mille fois, madame*.

Hall profită de moment.

— Vorbeşti franceza, nu-i aşa, Charley?

— Da, domnule.

— Mai cunoşti şi altă limbă?

— Da, domnule.

Hall îi făcu semn să continue.

Charley ezită şi Hall adăugă:

— Modestia nu face casă bună cu funcţia de asistent executiv. Ce limbi?

— Rusă, domnule. Şi maghiară. Germană. Puţină de arabă. Şi alte câteva.

— Iisuse Hristoase!

— Am o înclinaţie pentru limbile străine, domnule.

— Eu nu am, se confesă Hall. Ai planuri pentru diseară, Charley?

— Nu, domnule.

— Ai sacou pentru seară?

— Da, domnule.

— Te invit să-ţi dovedeşti spusele. Vom merge la o recepţie la Ambasada Ungariei. De fiecare dată când îi pun ambasadorului o întrebare la care nu vrea să răspundă, uită să vorbească în engleză. Înţelegi?

— Da, domnule.

— Cum ai învăţat să vorbeşti maghiară?

— Când eram mic, domnule, mătușa mamei, care era unguroaică, locuia cu noi. Ea m-a învăţat.

— Frumos. Bine, Charley, îl trimit pe Joel să te ia când va veni încoace după mine. Unde locuieşti?

— Pot veni direct aici, domnule.

— Te va lua Joel. Unde ai găsit hotel?

— Stau la Mayflower, domnule.

— La Mayflower? făcu Hall. Nu-i cam costisitor pentru simbria unui maior, cu tot cu diurnă?

— Ba da, domnule, este.

— Joel te va lua puţin înainte de șapte, spuse Hall, hotărând că era mai bine acum să nu prelungească discuţia pe tema aceasta. Aşteaptă-l în stradă.

— Da, domnule.

Imediat ce Castillo închise uşa, Hall întinse mâna spre telefonul roşu de pe masă şi apăsă butonul care făcea legătura, pe o linie securizată, cu comandantul-șef al Comandamentului Central.

— Salut, Matt! zise Naylor, răspunzând aproape imediat. Care-i treaba?

— Tocmai am aflat că proaspăt numitul meu asistent executiv, maiorul Castillo, şi-a luat o cameră la Mayflower. Cum o va achita?

— Ai fi mulţumit dacă ţi-aş răspunde „fără probleme”?

— Nu.

— Ei bine, mie, Charley mi-a spus că şi-a luat un mic apartament la Mayflower, zise Naylor. Factura probabil că va fi plătită de Castillo Enterprises din San Antonio. Sau poate de *Tages Zeitung*.

— De cine?

— E un ziar – de fapt, un trust de presă – al cărui proprietar este Charley, în Germania.

— Nu prea mi-ai spus multe despre omul ăsta, nu-i aşa, Allan?

— N-ai întrebat. Nu voiai decât pe cineva care să-ţi ducă servieta şi care să vorbească spaniola. Asta ţi-am şi dat.

— Ce legătură ai tu cu Charley, Allan? În afară de obişnuita legătură dintre un general cu patru stele şi unul dintre cei cinci mii de maiori ai săi?

— Elaine îl consideră – şi, sincer să fiu, şi eu – ca pe un al treilea fiu. Îl ştim de când era un orfan de doisprezece ani.

— Şi asta ai uitat să-mi spui.

— N-ai întrebat, Matt, zise Naylor. Ce vrei să faci cu el? Să-l trimiţi înapoi?

— Nu, rosti Hall. Presupunând că nu mai există alt secret sumbru pe care mi-l laşi mie să-l descopăr, cred că va fi de mare folos pe aici.

•

Maiorul/asistentul executiv Castillo se dovedi într-adevăr, şi încă repede, folositor pentru secretarul Securităţii Naţionale. Şi se adaptă. Şi Mary-Ellen Kensington, şi Agnes Forbison erau în mod evident vrăjite de el. Bonom, Hall punea asta pe seama instinctelor materne, dar îşi mărturisi soţiei bănuiala că ambele aveau fantezii erotice cu Castillo.

— E genul de bărbat de care femeile se simt atrase ca fluturii de flacăra lumânării.

— Îi urăsc pe bărbaţii de care femeile se simt atrase ca fluturii de flacăra lumânării, a zis Janice Hall.

În ziua în care Janice veni la birou şi făcu cunoştinţă cu Castillo, îi propuse soţului său să-l invite la cină.

— Probabil se simte singur, în hotelul ăla, a spus Janice, şi sunt sigură că i-ar prinde bine o masă gătită în casă.

— Credeam că-i urăşti pe bărbaţii de care femeile se simt atrase care fluturii de flacăra lumânării.

— Nu-i el de vină pentru asta şi e categoric simpatic. Întreabă-l.

Castillo se înţelese bine chiar de la început şi cu Joel Isaacson, şi cu Tom McGuire. Hall îşi făcuse puţine griji în privinţa asta; tipii de la Serviciul Secret nu sunt impresionaţi aproape de nimeni. Însă Joel şi Tom – amândoi excelenţi judecători ai caracterului – părură să simtă că maiorul de la Forţele Speciale C.G. Castillo nu era un om ca oricare altul. Isaacson se duse chiar la Hall şi-i sugeră ca maiorul Castillo să primească legitimaţie de agent al Serviciului Secret.

— În felul ăsta ar putea trece de pază la aeroport. Şi să poarte armă. Mă ocup eu de cei care eliberează acreditările necesare, dacă vrei.

•

Adevăratul motiv al promovării lui Castillo de la statutul de secretar personal şi interpret în a cărui prezenţă se puteau consuma băuturi alcoolice şi spune poveşti deocheate la cel de mare mahăr în biroul lui Hall a fost o cerere a preşedintelui Statelor Unite.

În mai 2005, un Boeing 727 vechi aflat pe aeroportul din Luanda, Angola, unde aştepta nişte piese de mai bine de un an, şi-a luat dintr-odată zborul fără permisiune şi a dispărut. Nimeni nu crezuse cu adevărat că a fost furat de terorişti chitiţi să intre cu el în cine ştie ce clădire-reper din America, repetând astfel evenimentele din 11 septembrie – această variantă fusese imediat catalogată drept ridicolă la cele mai înalte niveluri; şi apoi, bătrâna aeronavă nu avea autonomia de zbor necesară pentru a ajunge în Statele Unite –, însă nicio agenţie din ceea ce preşedintele numea „uriaşa şi incredibil de costisitoarea comunitate de informaţii a noastră” nu părea capabilă să afle ce s-a întâmplat cu el.

Preşedintele era supărat la culme. La o cină particulară – foarte particulară, doar şeful statului, prima-doamnă, secretarul Hall şi soţia sa – preşedintele a spus că a stat de vorbă cu Natalie Cohen – pe-atunci, consilierul lui pe probleme de securitate naţională, actualmente secretar de stat – și că le-a venit o idee.

Hall ştia că „le-a venit o idee" însemna că ideea îi aparţinea preşedintelui. Dacă i-ar fi aparţinut lui Natalie, şeful statului ar fi respins-o. De fapt, lucrurile probabil că decurseseră în felul următor: preşedintele venise cu ideea, ea o combătuse la început, dar apoi o aprobase şi ideea devenise „a lor". Dacă ea n-ar fi cedat, iar el ar fi decis să o pună totuşi în aplicare, ar fi afirmat că ideea i-a aparţinut în totalitate.

— Departamentul tău e singurul fără un serviciu propriu de informaţii, a spus preşedintele. Aşa că planul va funcţiona. Natalie va trimite tuturor celor din comunitatea de informaţii un memo în care îi va informa că, întrucât avionul furat reprezintă o potenţială ameninţare la adresa siguranţei naţionale, toate informaţiile culese de ei în cazul în speţă vor trebui să-ţi fie puse la dispoziţie.

Astfel vom şti cine ce şi când a aflat. Apoi, fără prea mult tam-tam, vom trimite pe cineva – un singur om – să facă cercetări la faţa locului, cu maximum de discreţie, pentru a afla de ce CIA, de pildă, a ştiut marţi ceva ce DIA n-a aflat decât joi. Sau de ce FBI n-a aflat acel lucru. Mă urmăreşti?

— Da, domnule preşedinte.

— Întrebarea e aceasta: Pe cine putem trimite fără să iscăm vâlvă în ogradă?

•

După ce a făcut cunoştinţă cu maiorul Carlos G. Castillo, preşedintele a decis că el era omul perfect pentru a afla – cu maximă discreţie şi fără a isca vâlvă în ogradă – care dintre agenţiile de informaţii conducea meciul; sau trăgea de timp, aşteptând ca altă agenţie să muncească în locul ei.

Castillo s-a dus în Luanda, Angola, unde începuse toată povestea, şi în doi timpi şi trei mişcări a iscat o vâlvă care aproape l-a costat postul pe secretarul Hall.

A aflat nu doar că avionul dispărut fusese furat de terorişti somalezi, care plănuiau să intre cu el în Liberty Bell din Philadelphia, dar, cu ajutorul lui Aleksandr Pevsner, un infam traficant de arme rus, a reuşit şi să găsească avionul pe care nimeni nu fusese în stare să-l repereze, după care, alături de o echipă Gray Fox ultrasecrete a Delta Force, a recuperat aeronava din mâinile teroriştilor. Cu Castillo pe scaunul copilotului, colonelul Jack Torine din cadru Comandoului Aerian adusese Boeingul din Costa Rica la cartierul

general al Comandamentului Central de la baza MacDill a Forţelor Aeriene, din Florida.

Când preşedintele autorizase misiunea Gray Fox, o făcuse pregătit să plătească preţul de-a scandaliza Costa Rica – şi, la o adică, de-a scandaliza întreaga comunitate ONU – pentru lansarea unei operaţiuni militare fără preaviz asupra unei ţări paşnice care nici măcar nu deţinea o armată.

Cum vedea deja cu ochiul minţii televizoarele din toată lumea comutate pe CNN – şi pe Deutsche Welle, şi pe BBC, şi pe toate celelalte canale de ştiri –, care transmiteau informaţii despre şocanta şi unilaterala incursiune americană pe teritoriul sărmanei Costa Rica şi prezentau imagini cu epava în flăcări a avionului înconjurată de costaricani morţi, preşedintele a fost bineînţeles bucuros să afle că singura pierdere înregistrată în Costa Rica a fost un tanc petrolier.

Dovedindu-şi profesionalismul, Gray Fox nu lăsase în urmă niciun cadavru – de american ori costarican – şi niciun aparat de zbor 727 cuprins de flăcări înalte până la cer, şi nicio dovadă evidentă care să le deconspire prezenţa la locul faptei.

Convins de generalul Naylor să nu le acorde medalii de onoare lui Torine şi Castillo – ceea ce ar fi necesitat explicaţii cu privire la motivul onoarei în cauză –, preşedintele s-a mulţumit să-i decoreze pe amândoi cu Crucea pentru Distincţie în Zbor, cu menţiunea „pentru măiestria dovedită în condiţii extrem de dificile”. Era a treisprezecea astfel de distincţie pentru colonelul Torine şi a treia pentru Castillo.

De asemenea, şeful statului îi chemase la reşedinţa prezidenţială din Carolina pentru un weekend.

•

Acest final fericit a avut, desigur, o parte nefericită. Directorul CIA şi cel al FBI s-au supărat pe secretarul Securităţii Naţionale şi pe afurisitul lui de asistent executiv din mai multe motive.

Directorul CIA făcea desigur pe grozavul deoarece Castillo găsise avionul dispărut înaintea agenţiei. Şi deoarece Castillo reuşise să-l convingă pe şeful oficiului CIA din Angola să-i destăinuiască informaţii din dosarele secrete ale agenţiei.

Directorul FBI făcea pe grozavul deoarece, după ce agentul special de la filiala din Philadelphia a Biroului îi raportase că, după părerea sa, aeronava dispărută a fost aproape sigur „furată” de proprietarii ei, o companie mică ce se ocupa cu închirierea de avioane aflată în pragul falimentului, pentru a încasa asigurarea, iar el raportase aceasta preşedintelui, Castillo se dusese în Philadelphia şi aflase că avionul fusese într-adevăr furat, dar că hoţii erau câţiva terorişti somalezi ale căror nume – ca presupuşi terorişti – fuseseră

aduse la cunoştinţa FBI-ului de către poliţia din Philadelphia cu ceva timp în urmă. Biroul le spusese poliţiştilor că somalezii sunt în regulă, nişte simpli piloţi ai liniei aeriene africane aflaţi în Statele Unite pentru instrucţie.

Şi deoarece, atunci când un inspector FBI fusese trimis la maiorul/asistentul executiv Castillo pentru a-i împărtăşi convingerea că, atunci când avea să primească din nou veşti de la Alex Pevsner sau asistentul său, un fost agent FBI pe nume Howard Kennedy va informa imediat FBI-ul, Castillo îi spusese să nu mizeze pe asta.

Dar cum atât FBI, cât şi CIA trebuiau să admită că, de fapt, nu oferiseră secretarului Securităţii Naţionale toate materialele pe care fuseseră instruite să le ofere de către pe-atunci consiliera Natalie Cohen, directorii jurară că asta nu se va mai întâmpla niciodată.

Din acel moment, Securitatea Naţională avea să intre în posesia unei cópii a fiecărei fărâme de informaţie obţinută care avea, chiar şi tangenţial, legătură cu Securitatea Naţională.

Iar dacă asta făcea ca afurisitul de Castillo să rămână treaz toată noaptea citind rapoarte, şi dacă orbea făcând asta, cu atât mai bine.

•

Când telefonul roşu de pe măsuţa pentru cafea bâzâi, Charley Castillo consulta informaţiile culese în ziua aceea – tot ce venise de la ora cinci a după-amiezii trecute – şi oferite cu graţie de FBI şi CIA. Se afla la masa aceea de la şase jumătate.

Secretarul nu se hotărâse cum să abordeze noianul de informaţii – majoritatea nefolositoare – pe care îl primeau zilnic de la FBI şi CIA, dar el, Charley, Joel şi Tom căzuseră de acord că acestea trebuiau parcurse.

Joel Isaacson zicea – doar pe jumătate în glumă – că ambii directori erau întru totul capabili să trimită dovezi concludente că un dispozitiv nuclear aflat într-un container era pe cale să sosească în portul Baltimore inserate printre informaţii despre două bunici marocane cu alură suspectă şi un zvon neconfirmat cum că episcopul de Sioux Falls, Dakota de Sud, era un travestit, astfel încât trebuiau parcurse toate.

Ceea ce ar fi fost soluţia evidentă a problemei – Hall să-i sune pe directorii CIA şi FBI şi să le spună: „Prea bine, până aici a fost, ajunge, nu mai trimiteţi lături” – aproape sigur n-ar fi funcţionat. Era posibil – poate chiar mai mult decât probabil – ca directorii, cu chipurile inexpresive, să-i spună secretarului că habar n-au despre ce vorbeşte, iar asta ar fi însemnat că Hall trebuia să se ducă la preşedinte. Şi nu voia să facă asta, străduindu-se să liniştească apele, nu să le tulbure mai tare.

O soluţie posibilă – pe care Agnes o considera a fi cea mai bună – era aducerea în oficiu a doi agenţi ai Serviciului Secret care acum se instruiau la

Centrul de Antrenament pentru Forţele de Apărare a Legii Federale din Glynco, Georgia, imediat ce aceştia aveau să obţină, după cum se exprima Joel, „patalamaua”.

Cei doi erau ofiţeri de poliţie cu experienţă, recrutaţi la sugestia secretarului Hall din rândurile Departamentului de Poliţie Philadelphia ca rezultat al cooperării dintre ei şi el însuşi şi Castillo la cazul găsirii aeronavei 727. Unul fusese sergent în brigada de informaţii, iar celălalt, detectiv în divizia de antiterorism, care lucrase ani la rând sub acoperire, infiltrându-se în comunităţile musulmane potenţial periculoase. Respectivii puteau să pună ordine în teancul de rapoarte de informare, ştiind să facă diferenţa dintre lucruri importante şi lături.

Numai că asta însemna ca ei să lucreze direct pentru secretar, în loc să devină pur şi simplu – ideea iniţială a lui Hall – agenţi ai Serviciului Secret cu mult mai multă experienţă şi cunoştinţe decât nişte începători şi să fie trimişi la o filială oarecare din teren.

Agnes ştia că lui Hall nu-i surâdea ideea de-a avea propria sa brigadă de informaţii, dar considera că mai devreme sau mai târziu – probabil mai devreme, deoarece Charley, ocupat să scormonească în lături, nu era la dispoziţia sa; nu mersese cu Hall la Chicago aseară fiindcă trebuise să citească rapoartele de peste noapte – va trebui să accepte realitatea.

Secretarul Securităţii Naţionale ridică receptorul roşu şi apăsă pe unul dintre butoanele de jos.

— Natalie Cohen.

— Bună dimineaţa, *mademoiselle* secretar! rosti Hall.

— Fir-ar să fie, Matt, ştii că nu mi se pare amuzant, replică secretarul de stat.

— E oricum mai logic decât să-i spui „esquire” unei femei-avocat, urmă Hall, neabătut. Am învăţat în şcoală că „madam” este o doamnă măritată, în vreme ce una nemăritată este „mademoiselle”...

— Ai sunat cu ceva anume în mintea aia a ta amorţită, Matt? Sau ai vrut doar să vezi ce se întâmplă când apeşi butoanele telefonului tău roşu?

— Preşedintele, don’şoară secretar...

Ea chicoti.

— Mai bine. Nu-i perfect, dar e ceva mai bine.

— ... îl trimite pe Charley la Buenos Aires. Cred că-ţi dai singură seama de ce.

Urmă o pauză perceptibilă înainte ca secretarul de stat să răspundă.

— Să afle cine ce a ştiut şi când au ştiut-o, rosti ea cu un strop de amărăciune. Acelea fuseseră instrucţiunile preşedintelui pentru Castillo

atunci când şeful statului îl trimisese să afle ce putea despre avionul dispărut. Presupun c-ar fi trebuit să prevăd mişcarea asta.

— Eu am încercat să-l fac să se răzgândească. Vrei să încerci şi tu?

— (a) Nu cred că vrea ca eu să știu că-l trimite pe Charley acolo, (b) cred că motivul pentru care nu mi-a spus este că știa nu voi fi de acord şi (c) dacă se va întâmpla să amintesc asta într-o discuţie cu el, o să știe că de la tine am aflat şi amândoi ne-am trezi pe lista neagră.

— N-a fost ideea mea, Nat.

— Ştiu, zise ea. De fapt, acum că am avut nici mai mult nici mai puţin de treizeci de secunde să stau pe gânduri, ideea nu mă mai indispune la fel de mult. Poate că Charley va descoperi ceva ce ambasadorul de acolo ar prefera să nu ajungă la urechile mele. Tu-mi vei...

— Da' ce va obţine el? Categoric.

— Mersi pentru încredere, Matt.

— Ştii ceva despre ambasador ce ar trebui să ştie şi Charley?

— Nu l-am întâlnit niciodată. Am vorbit aseară cu el la telefon și am fost plăcut impresionată. Tot ce am auzit despre el este că e-un om de primă clasă. E cubanez. Poţi să-i spui asta lui Charley, ca să se aștepte la un temperament cubanez, dacă ambasadorul se va prinde că omul tău adulmecă prin zonă.

— Aşa voi face.

— Zi-i lui Charley să fie cu băgare de seamă. Nu avem nevoie de-un război cu Argentina, spuse secretarul de stat şi închise înainte ca Hall să apuce să răspundă.

DOI

Camera 404, Hotelul Mayflower
Connecticut Avenue nr. 1127, NW
Washington, D.C.
11:20, 21 iulie 2005

Camera 404 – cea pe care reprezentanţii hotelului o numeau „apartamentul executiv" şi consta dintr-un living, o sală de baie, o sufragerie mică şi un al doilea dormitor, în care se afla o masă de scris şi putea fi folosit ca birou – era înregistrată pe numele lui Karl W. Gossinger pe termen lung.

Factura pentru apartament era trimisă o dată la două săptămâni, prin fax, la *Tages Zeitung* în Fulda, Germania, şi plata se făcea, de obicei a doua zi, prin transfer bancar în contul hotelului de la Riggs Naţional Bank.

Când preluase camera, Herr Gossinger le spusese reprezentanţilor hotelului că va avea nevoie de două linii telefonice exterioare. Una dintre acestea înregistrată pe numele său şi al *Tages Zeitung*. A doua, ce nu va fi înregistrată, va fi o linie de fax. Le mai spuse şi că domnul C.G. Castillo, pe care îl prezentă drept asociatul său american, va ocupa apartamentul de câte ori se va afla în oraş, iar hotelul va trebui să fie pregătit să reţină mesaje telefonice, să accepte colete şi orice altceva pentru domnul Castillo.

•

Karl Wilhelm von und zu Gossinger se născuse din flori în Bad Hersfeld, Germania, dintr-o nemţoaică în vârstă de optsprezece ani şi un pilot de elicopter militar american de nouăsprezece ani. Pilotul plecase în Vietnam la scurt timp după aventura lor care durase trei zile şi două nopţi.

Când Jorge Castillo nu-i scrise, așa cum promisese, Erika von und zu Gossinger încercase să-l dea uitării, iar când se născuse copilul, îl botezase Karl Wilhelm, după tatăl şi fratele ei.

Frau Erika – nu se măritase niciodată; „frau" era un titlu onorific – se adresase Armatei SUA pentru ajutor în găsirea tatălui singurului său odor, după ce ea fusese diagnosticată cu cancer pancreatic în fază terminală. Karl avea doisprezece ani la vremea aceea. Bunicul şi unchiul său, singurele rude de care se ştia, fuseseră ucişi într-un accident pe autostradă, cu câteva luni în urmă. Frau Erika îşi făcuse socoteala că orice rudă i-ar prinde mai bine lui Karl decât să rămână orfan în Germania. Chiar dacă era un orfan cu o avere impresionantă.

În bună parte prin strădania pe-atunci maiorului Allan Naylor, din cadrul Regimentului 11 Cavalerie, care era încartiruit la graniţa est-germană, lângă Fulda, maistrul militar Jorge Alejandro Castillo din San Antonio, Texas, fusese localizat. Era îngropat în Cimitirul Naţional din San Antonio. Pe lespedea sa funerară fusese gravată o reprezentare a Medaliei de Onoare. Murise ca erou în Vietnam, aparent fără a fi bănuit o clipă că atunci când îşi sădise sământa aceasta prinsese rădăcină.

Odată ce înţeleseseră că aveau de-a face cu rodul iubirii unui ofiţer al cărui curaj îi adusese postum cea mai mare distincţie militară a naţiei, Armata intrase în viteză pentru a se asigura că se va face tot ce se putea pentru băieţel.

Maiorul Naylor fusese trimis la San Antonio pentru a găsi şi apoi a informa, cu toate precauţiile necesare, familia răposatului maistru militar Castillo despre existenţa băiatului.

Pragmatic din fire, Naylor luase în calcul mai multe posibilităţi neplăcute. Una era ca părinţii domnului Castillo să nu fie copleşiţi de bucurie la aflarea veştii că fiul lor avea un copil ilegitim în Germania, cel puţin până când nu auzeau de moştenirea pe care avea s-o primească acesta. Asta avea să arunce o nouă şi posibil neplăcută lumină asupra subiectului.

Avocaţii militari seniori căutau să instituie un fond fiduciar în beneficiul exclusiv al băiatului.

Grijile lui se dovediseră a fi nefondate până la urmă. Generalul Amory T. Stevens, comandantul Fort Sam Houston, care fusese colegul de cameră al tatălui maiorului Naylor la West Point şi era naşul lui Naylor, îi spuse repede că-i cunoştea pe părinţii răposatului domn Castillo.

— Sunt Fernando şi Alicia Castillo, zise Stevens. Bine-cunoscuţi în societatea texană drept don Fernando şi doña Alicia. Nu se face atâta caz de treaba asta cu don şi doña doar pentru că ei deţin mare parte din centrul San Antonio, plus terenuri întinse în afara oraşului, plus, printre altele, un ranch impresionant aproape de Midland, sub care se află bazinul permian, ci dintr-un motiv mult mai important pentru texani.

Doña Alicia este stră-stră-stră... nepoata unui ins pe nume Manuel Martinez. Don Fernando este, în chip asemănător, descendentul direct al unui individ pe nume Guillermo de Castillo. Manuel şi Guillermo au căzut amândoi în luptă nobilă alături de Jim Bowie, William Travis şi Davy Crockett la Alamo.

Ce vreau să spun, Allan, este că, dacă băiatul ăsta din Germania are nevoie de ajutor, don Fernando ar completa fără să clipească un cec, indiferent de sumă. Lucrul de care nu sunt sigur este dacă el – sau, mai ales, doña Alicia – va fi dispus să accepte fructul iubirii dintre fiul lor şi o gringo nemţoaică, probabil protestantă, în sânul familiei. Cei din clanul Castillo pot ţine lecţii despre snobism până şi reginei Angliei.

La douăzeci şi două de ore după ce mama răposatului maistru militar Castillo fusese informată, cu maximă delicateţe, că avea un nepot ilegitim, doña Alicia se afla în pragul vilei von und zu Gossinger din Bad Hersfeld. Don Fernando sosi nouă ore mai târziu.

După două săptămâni, Consulatul Statelor Unite din Frankfurt am Main îi eliberă paşaport lui Carlos Guillermo Castillo. Don Fernando avea influenţă la Washington. În aceeaşi zi – Frau Erika, pe atunci în spital, după ce decisese că nu voia ca ultima amintire a fiului ei despre ei să fie aceea a unei femei sfâşiate de durerea bolii terminale, ameţită de medicaţia puternică – Carlos urcă la bordul unei aeronave 747 al Pan American Airlines cu destinaţia Statele Unite. Frau Erika muri cinci zile mai târziu.

După dispariţia ei, din punctul de vedere al guvernului Republicii Federale Germania, cetăţean american cu nume nou sau nu, Karl Wilhelm von und zu Gossinger, fiul ei natural, devenise ultimul descendent al stirpei von und zu Gossinger.

La vârsta de douăzeci şi unu de ani, cu puţin înainte ca C.G. Castillo să absolve West Point, Karl Wilhelm von und zu Gossinger intră în posesia moştenirii sale germane, care includea publicaţiile *Tages Zeitung*, două fabrici de bere, întinse – conform standardelor Germaniei – terenuri agricole şi alte bunuri.

O a doua identitate, ca Herr Karl Gossinger, corespondent străin pentru *Tages Zeitung*, se dovedise foarte utilă maiorului C.G. Castillo, din cadrul Forţelor Speciale ale Armatei Statelor Unite, în trecut şi probabil că avea să-i prindă bine din nou, în Argentina.

•

În apartamentul său de la Mayflower, C.G. Castillo aproape terminase cu făcutul bagajelor. Prevăzător, îşi pusese în valijoara cu rotile, cea care ştia sigur că va încăpea în compartimentul de deasupra scaunului său din avion, destule haine de iarnă cât să-i ajungă pentru trei sau patru zile. Când în Washington era toiul verii, în Buenos Aires era iarnă de-a binelea. Nu credea că va sta pe-acolo mai mult de atât.

Nu mai rămânea decât să-şi pregătească servieta, prevăzută şi ea cu rotile şi destul de mare pentru laptopul său. Aceasta îi ridică unele probleme, întrucât trebui să desprindă o porţiune de căptuşeală din cadru. Înăuntru era un plic din plastic de douăzeci şi cinci pe treizeci şi trei de centimetri. Suprafaţa era aderentă, pentru a împiedica mişcarea lucrurilor, iar materialul din care era făcut plicul împiedica scanarea cu raze X. Castillo îşi aranjă acolo, pe suprafaţa aderentă paşaportul american, brevetul militar, cardurile de credit Gold American Express şi Gold Visa emise pe numele lui C.G. Castillo, permisul de conducere texan şi legitimaţia care-l recomanda ca agent special de supervizare în Serviciul Secret al SUA, după care închise plicul şi puse căptuşeala la loc.

Intră apoi în sufrageria mică şi dintr-un frigider încastrat într-un bufet scoase o sticlă de bere Dos Equis, o destupă, trase o duşcă zdravănă şi râgâi. Se duse în living, unde se aşeză într-un fotoliu din piele roşie – al său, nu al hotelului –, îşi mută greutatea de pe o parte pe alta, astfel încât acesta să se întindă, şi apucă telefonul.

Formă un număr din memorie, mai sorbi o gură de Dos Equis şi se lungi pe spate în fotoliu, aşteptând să se realizeze legătura.

Directorul-general al Gossinger Beteiligungsgesellschaft, G.m.b.H., care era totodată redactorul-şef al unuia dintre holdinguri, publicaţiile *Tages Zeitung*, răspunse la linia sa privată douăzeci de secunde mai târziu.

— Göerner.

— *Wie gent's*, *Otto*? zise Castillo.

— *Ach*, *der verlorene Sohn*.

— Poate că tu mă consideri fiul risipitor, rosti Castillo, trecând la engleză, dar mie îmi place să mă consider ca unul dintre cei mai distinşi corespondenţi străini ai tăi.

— Nu ştiu dacă distinşi, însă cel mai costisitor, da.

Castillo îl considera pe Otto Göerner propriul său frate mai mare, iar Otto fără-ndoială că asta era. Urmase Universitatea Philipps din Marburg an der Lahn cu Wilhelm von und zu Gossinger, unchiul lui Karl, şi se ocupa de *Tages Zeitung* de când absolviseră. Fusese prezent la *der Haus im Wald* din Bad Hersfeld, ca unchiul Otto, de când se ştia Castillo. Castillo îşi amintea bine dimineaţa în care Otto îi adusese mamei sale vestea morţii tatălui şi fratelui ei.

La fel, şi cum, atunci când mama îi spusese că localizaseră familia tatălui său şi că el probabil va pleca – „după" – la ei, în Statele Unite, făcuse o criză de isterie, cerând permisiunea să plece – „după" – cu unchiul Otto.

Dar şi cum, la aeroportul din Frankfurt, lacrimile curseseră nezăgăzuite pe obrajii lui Otto, când îl însoţise la plecarea în State. Şi cum, de atunci încoace, îi fusese prieten.

•

— Ce mai fac bătrâna Cum-îi-zice şi copiii?

— Bătrâna Cum-îi-zice şi nepoţii tăi fac foarte bine, mersi de întrebare. Cărui motiv datorez această onoare?

— Plec la Buenos Aires în interes de serviciu şi voiam să văd dacă nu vrei să mă mai ocup de ceva acolo.

— Nu-mi vine nimic în minte, Karl, spuse Otto.

Göerner nu întrebă ce misiune de serviciu avea Castillo în Argentina.

Nu e deloc prost, gândi Charley pentru a suta oară, *şi fără-ndoială că ştie cu ce mă ocup*. *Totuşi*, *nu m-a întrebat niciodată şi eu nu i-am spus niciodată din proprie iniţiativă*. *Nu face decât să-mi ofere ce-i cer*.

— N-o să fiu plecat mult timp, explică Charley. Probabil mai puţin de...

— Ba da, dacă mă gândesc mai bine, Karl, vreau ceva, îl întrerupse Göerner.

— Bine, te-ascult.

•

Karl Gossinger, corespondentul străin de la Washington al *Tages Zeitung*, avea de obicei un articol de fond în ziar o dată pe săptămână. Acesta era de obicei parafrazat – furat – din revista *American Conservative*. Scopul era dublu. Întâi, dacă întreba cineva de Gossinger, exista fotografia lui alături de ultimul său reportaj din Washington. Iar dacă iscoditorul insista, pe frontispiciu scria că *Tages Zeitung* a fost fondat de Hermann von und zu Gossinger, în 1817. Mai mult decât atât, utilizarea de material din *American Conservative* îi dădea lui Charley Castillo șansa de-a oferi cititorilor germani ceea ce unii americani – inclusiv Charley – credeau despre refuzul nemţilor de a-i ajuta pe americani în războiul din Irak.

Făcând modificări doar pentru îndreptarea greşelilor gramaticale, Otto publica tot ce-i trimitea Charley, fără comentarii. Charley nu știa și nici nu era interesat să afle dacă asta se datora faptului că Otto era de acord că germanii judecaseră greşit sau aceluia că, în definitiv, Charley era proprietarul trustului.

•

— *Graf Spee*, rosti Göerner.

Charley cunoștea povestea *Graf Spee*: mica navă de război germană, botezată cu numele eroului neamţ din prima conflagraţie mondială, fusese sabordată în largul portului Montevideo, Uruguay, în 1939, pentru a împiedica scufundarea ei de către cele trei crucișătoare britanice care o aşteptau. Echipajul ei ajunsese în Buenos Aires. Căpitanul Hans von Langsdorff îmbrăcase uniforma de paradă, pusese steagul ei de luptă pe podeaua camerei sale de hotel, se poziţionase în aşa fel încât să cadă peste el şi se împuşcase în tâmplă. Fusese înmormântat în Buenos Aires.

Echipajul se răspândise în Argentina. După terminarea războiului, mulţi dintre ei refuzaseră repatrierea şi mulţi dintre cei care totuși se întorseseră în patrie aruncaseră o privire la rămăşiţele Reich-ului de O Mie de Ani şi se întorseseră în Argentina cât putuseră de repede.

— Ce-i cu *Graf Spee*? întrebă Charley.

— Un individ pe nume Bardo – un finanţist tânăr şi foarte bogat din Hamburg – a strâns banii necesari pentru recuperarea navei şi transformarea acesteia într-un muzeu în Montevideo. Mi-ar trebui un articol emoţionant despre supravieţuitori, dacă mai există – toţi ar avea în jur de optzeci de ani acum și majoritatea s-ar afla în Argentina.

Găsirea supravieţuitorilor – dacă există – nu poate fi dificilă. La fel, nici luarea câtorva instantanee și scrierea unui articol. Și, pe deasupra, jurnalistul Gossinger ar avea o scuză credibilă pentru vizita sa în Argentina.

— Să văd ce pot face, zise Charley. Altceva?

Göerner ezită înainte să răspundă.

— Karl, am o strângere de inimă să abordez subiectul ăsta...

— Ce subiect?

— Acum vreo două săptămâni am fost la Marburg an der Lahn. Organizaseră o strângere de fonduri pentru biblioteca universităţii. Au fost invitaţi toţi *Alte Marburgers*. Am surprins părţi ale unei conversaţii dintre câţiva barosani. Ce mi-a reţinut atenţia a fost o replică anume, ceva de genul: „Der Führer a fost primul căruia i-a venit ideea asta. Ha, ha!”

— M-ai pierdut.

— Ţi-aminteşti că în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, Hitler – întâiul nazist – a trimis o grămadă de bani în Argentina pentru a-şi cumpăra un loc sigur de retragere în eventualitatea că va pierde războiul?

— Îhî.

— Indivizii ăştia vorbeau despre transferarea de bani în Argentina.

— Pentru a-şi cumpăra un loc de retragere? Retragerea din calea a ce? Vorbeşti despre bani din droguri?

— Mă gândesc la bani primiţi ca mită în treaba cu „Petrol contra hrană” din Irak, care au intrat în buzunarele oamenilor ălora.

— Iisuse!

— Mda, Iisuse. Oricum, am pus pe cineva de aici să cerceteze povestea, iar ideea care mi-a venit – probabil nu una bună – a fost că poate îţi ajunge ceva la urechi în Argentina.

— O să stau cu ele ciulite, zise Charley.

— Doar atât, Karl, întări cu seriozitate Göerner. Dacă auzi ceva, orice, transmite-mi mie şi limitează-te la asta. Înţelegi?

Asta-i ca şi cum ar spune: „*Ştim amândoi că tu nu eşti de fapt jurnalist*”.

— Pricep.

— Am pus pe cineva să se ocupe şi de morţile misterioase ale celor care ştiau de mitele primite în afacerea „Petrol contra hrană”.

— Înţeleg ce zici, Otto.

— Pe lângă asta, mănâncă o friptură bună, bea o sticlă de vin pentru mine şi nu încerca să-ţi împrăştii polenul pe mai mult de zece ori douăsprezece din încântătoarele acelea *señoritas* argentiniene.

— Nu ţi-am spus oare că am depus jurământ de castitate? Despre celibat se spune că-ţi sporeşte puterile minţii.

— *Ach*, *Gott, Karlchen*, râse Göerner. Ţinem legătura.

— Sărută-i pe nepoţii mei şi salut-o pe bătrâna Cum-îi-zice.

— Toate cele bune din partea mea lui Fernando şi bunicii tale. *Auf wiedersehen*!

Legătura se întrerupse.

Castillo puse receptorul în furcă, își mută greutatea în fotoliu ca să se ridice de pe spate, după care sări în picioare. Termină sticla de Dos Equis în timp ce se uita prin apartament, verificând să nu fi uitat ceva. Apoi îmbrăcă sacoul costumului său de toamnă.

Se privi în oglindă.

Probabil c-o să-mi înghețe curul în Buenos Aires până să ajung la Hyatt, dar pe de altă parte, nu va trebui să trec prin aeroporturile Reagan și Miami International îmbrăcat în haină sport de lână.

TREI

Aeroportul Internaţional Miami
Miami, Florida
18:50, 21 iulie 2005

Stând în faţa benzii pentru bagaje şi aşteptându-şi valiza, Castillo nutrea gânduri foarte negre la adresa Delta Airlines, cu al cărei zbor 431 tocmai sosise.

Când urcase în aeronavă, la Ronald Reagan Washington Naţional, avusese valiza în mână. Toate locurile pentru bagaje de deasupra scaunelor de la clasa întâi erau pline. Scaunele însă nici poveste să fie toate ocupate – probabil fiindcă preţul unui bilet la clasa întâi perceput de Delta friza lăcomia –, ceea ce sugera, *ergo sum,* că bagajele din compartimentele de la clasa întâi fuseseră puse de cei care călătoreau la clasa economic, când trecuseră pe acolo în drum spre capătul avionului.

— Regret, dar va trebui să o predaţi la bagaje, îi spuse stewardesa.

— De ce am oare impresia că nu toate bagajele din compartiment nu aparţin pasagerilor de la clasa întâi?

— Regret, dar va trebui să o predaţi la bagaje, repetă stewardesa.

— Cum mă aşteptam să am loc de valiză la clasa întâi şi văd că nu e aşa, n-aţi putea să o puneţi împreună cu hainele? Nu-mi place să o las cu celelalte bagaje.

— Regret, dar va trebui să o predaţi la bagaje, insistă cu fermitate stewardesa.

Din asta s-ar înțelege, *logic*, gândi Castillo, privind rotirea benzii, *că*, *deoarece bagajul meu a fost încărcat*, *dacă nu ultimul*, *aproape ultimul*, *va fi primul descărcat, Evident*, *nici vorbă de așa ceva*.

Valiza apăru până la urmă. Castillo extrase mânerul şi o trase după el de lângă banda rulantă. Deloc surprinzător pentru el, harta din holul de la intrare îi arăta că Aerolíneas Argentinas se afla în celălalt capăt al aeroportului, aproape în Key West. Avea mult de mers prin aglomeraţie, ceea ce-i amintea de spusele vărului său Fernando Lopez despre Aeroportul Internaţional Miami: „Este, după cum le place americanilor să se fălească, al treilea cel mai mare aeroport din lume”.

Asta-i aduse aminte – *Iisuse Hristoase*, *era să uit*! – că va trebui să-i sune pe Fernando şi/sau *Abuela*, bunica lor, şi să le spună că nu va ajunge acasă în weekend, nici dacă Fernando venea cu avionul după el.

Ajunse într-un târziu la ghişeul Aerolíneas Argentinas. La clasa întâi era un rând lung de oameni care păreau a avea bagaje extra, fie prea grele, fie supradimensionate. Erau mult mai mulţi decât locurile existente la compartimentul de clasa întâi atât al unui 747, cât şi al unui 767, ceea ce sugera că erau pasageri ai clasei economic care profitau de faptul că la casa pentru clasa întâi nu era nimeni.

Douăzeci de minute mai târziu, ajunse primul în rând şi funcţionara îi permise să se apropie de ghişeu, făcându-i semn cu arătătorul ca regina Spaniei chemându-şi un supus.

Îi întinse femeii un paşaport emis de Republica Federală Germania şi o carte de credit corporatistă American Expres emisă de *Tages Zeitung*.

— Numele meu este Gossinger, spuse el. Am un bilet electronic, presupun.

•

Trecerea prin securitatea aeroportului fu mai chinuitoare ca de obicei, dacă aşa ceva era posibil. Castillo fu ales la întâmplare pentru examinare amănunţită. Nu doar că personalul de securitate îi ceru să se descalţe, dar scormonitul lor prin valijoara sa făcu varză ordinea în care-şi împachetase el totul. Şi-l îngrijora cercetarea servietei de laptop ce urma.

Îi cerură să deschidă laptopul pentru a le dovedi că nu era un dispozitiv exploziv, dar se arătară destul de neinteresaţi de servietă. Asta era o uşurare. Herr Gossinger nu voia să fie nevoit să explice cum de se afla în posesia paşaportului şi a acreditării de la Serviciul Secret ale lui C.G. Castillo.

Până la urmă, terminară cu el, apoi se duse la Clubul Americilor, salonul clasei întâi şi business care deservea Aerolíneas Argentinas şi alte linii aeriene din America de Sud ce nu aveau propriile săli de aşteptare.

Îşi pregăti un scotch dublu cu gheaţă, apoi găsi un colţ retras şi se aşeză. Îşi scoase mobilul din buzunar şi apăsă pe un buton de apelare rapidă.

— Alo?

— Ce face fata mea preferată?

— Fata ta preferată se întreabă dacă mă suni pentru a-mi spune că nu vii acasă în weekend.

— *Abuela*, sunt la aeroport în Miami, aştept să urc în avionul spre Buenos Aires.

— Ei, ce-i al tău e-al tău. Ştii să găseşti cele mai ieşite din comun scuze. Scumpule, abia aşteptam să...

— *Abuela*, asta n-a fost ideea mea.

— Ce-o să faci în Argentina? Am voie să întreb?

Nu, nu ai.

— Teoretic, ar trebui să mă întorc în mai puţin de o săptămână.

— Buenos Aires?

— Îhî.

— Acum e iarnă acolo. Sper că te-ai gândit să-ţi iei haine groase.

— Da, doamnă.

— Dacă nu ţi-e peste mână, Carlos, am rămas aproape fără brandy. Ştii de care beau eu.

— Îţi iau o ladă.

— Cred că nu poţi trece graniţa cu mai mult de șase litri.

— Mă interesez.

— Ai grijă. Am vorbit cu Jeanine Winters chiar în dimineaţa asta şi a spus că răpirile sunt acum sport naţional acolo.

Jeanine Winters era o prietenă foarte vârstnică a doñei Alicia. Familia Winters, o familie de texani, gestiona de generaţii o amplă afacere cu vite în provincia Entre Ríos şi o podgorie în regiunea Mendoza.

Iisuse, oare o fi auzit de soţia diplomatului? *O fi auzit deja doamna Winters și i-a spus*?

— *Abuela*, n-o să mă răpească nimeni.

— Numai să ai grijă, Carlos, altceva nu zic.

— *Sí, Abuela*.

— O să spun o rugăciune pentru tine.

— Mulţumesc.

— *Vaya con Dios*, *mi amor*! rosti doña Alicia şi închise.

III

UNU

Aeropuerto Internacional
Ministro Pistarini de Ezeiza
Buenos Aires, Argentina
6:15, 22 iulie 2005

Aerolíneas Argentinas se dovedi mult mai bine organizată în privinţa bagajelor decât Delta. Imediat ce Castillo urcă la bord pe uşa principală a cabinei, un steward se oferise să-i ia valijoara cu rotile.

— O pot pune împreună cu hainele, domnule, zise stewardul. Ca să nu trebuiască să o îndesaţi în compartimentul de deasupra scaunului.

Acest gest de amabilitate fu urmat imediat ce îşi ocupă locul în compartimentul de clasa întâi al Boeingului 767 de un altul: o stewardesă apăru cu o tavă cu pahare de şampanie.

Luă unul, deşi îşi spuse că nu are nevoie de el, după cele trei pahare pe care le băuse la Clubul Americilor.

Nici de paharul cu merlot care venise împreună cu apetitivele imediat ce atinseră altitudinea de croazieră nu avea nevoie şi totuşi îl luă, la fel ca un al doilea pahar cu antreul – un file mignon aspectuos, servit cu cartofi la cuptor. În plus, fu şi paharul de brandy pe care-l bău cu desertul constând din camembert şi biscuiţi.

Când începu filmul, îşi zise că existau şanse bune ca în câteva minute să înceapă să picotească şi să doarmă somnul semibahic al neprihăniţilor, mai mult sau mai puţin, până ce va fi ajuns în emisfera sudică.

Nu-i nimic rău în asta. Dacă nu stai în scaunul din stânga, în carlingă, acesta-i singurul mod de-a zbura: inconştient.

Totuşi, nu adormi. Era un film cu Mel Gibson, care juca rolul unui afacerist prosper al cărui copil fusese răpit.

Ei, hai să vedem cum rezolvă situaţia; poate învăţ ceva, îşi spuse Castillo apăsând butonul de sus pentru a chema o stewardesă, cu intenţia de-a mai comanda un brandy.

•

Castillo considera că Gibson este un actor bun. Jucase foarte credibil rolul colonelului Hal Moore în versiunea cinematografică a cărţii *We Were Soldiers Once... and Young*, scrisă de Moore şi Joe Galloway.

Castillo citise cartea, povestea celor întâmplate membrilor unuia dintre primele batalioane de paraşutişti transformate în detaşamente de asalt aerian – cu elicoptere – la Ford Benning, după care îi urmărea în Vietnam, unde un zevzec din Regimentul 1 Cavalerie îi dusese unde nu trebuia, făcând ca aproape toţi să-şi piardă viaţa.

Era nonficţiune şi cumpărase cartea deoarece auzise că Galloway – care fusese la Ford Benning şi apoi mersese în Vietnam cu batalionul – reuşise să descrie bine primele zile ale aviaţiei militare şi credea că asta i-ar putea spune ceva despre chinul prin care trecuse maistrul militar Jorge Alejandro Castillo, copilot de elicopter, înainte să ajungă la Domnul. Şi, deoarece ştia că cel despre care Galloway scrisese, comandantul batalionului de aviaţie uşoară – Moore –, primise apoi trei stele; şi numai asta trebuia să fie o lecţie în sine.

Îi plăcuse cu adevărat cartea şi, luându-şi inima în dinţi, mersese şi la cinematograf. Evita aproape cu obstinaţie filmele de război: majoritatea erau îngrozitoare. Cele care nu te făceau să râzi îţi întorceau stomacul pe dos.

Soldiers se ridicase la înălţimea cărţii. I se păruse aproape la fel de realist ca versiunea cinematografică a *Black Hawk Down,* cartea lui Mark Bowden despre dezastrul care se abătuse asupra operaţiunilor speciale în Mogadiscio, în 1993, iar pe aceea o văzuse cu ochiul expert al cuiva care pilota un Blackhawk în Somalia în perioada respectivă.

În plus, Castillo considera că Gibson reuşise să-l întruchipeze perfect pe comandantul de batalion.

•

Şi portretul tatălui îndurerat pe care-l creionase Gibson era foarte credibil. Actorul era forţat să ia dificila decizie de-a alege între a plăti răscumpărarea sau a urma – în pofida obiecţiilor credibil-istericei sale soţii, mama copilului – sfatul FBI-ului şi al poliţiei de-a nu o plăti.

•

Când o stewardesă îl trezi uşor pentru a-i oferi suc de portocale, Castillo fu puţin deranjat – deşi nu foarte surprins – să constate că adormise înainte ca Gibson să ia decizia cu pricina.

Ultimul pahar de brandy ţi-a venit de hac. *Acum nu vei şti niciodată ce-a hotărât Gibson*.

Aşa-i, mă întreb ce-o fi hotărât.

La naiba, eu ce-aş face în locul lui?

Iisuse, nu-i decât un film.

Dar mai ai puţin şi te vei ocupa de-o răpire adevărată.

Să fie o lecţie pentru tine, Charley dragă, finalul ăsta ratat al filmului.

Acum, la treabă cu noi. Las-o mai moale cu pileala.

Bine, poate că un pahar sau două de vin ar fi în regulă.

Şi micul dejun fu gustos: suc de grepfrut care, după gust, părea proaspăt făcut, omletă cu ciuperci şi ruladă crocantă servită cu bucăţi mari de unt fără sare.

Îşi aminti vorbele lui don Fernando – Bunicul: „Singurul lucru pe care argentinienii îl fac temeinic este să mănânce."

La cinci minute după ce o stewardesă servi a doua ceaşcă de cafea, Castillo simţi că pilotul reduce uşor viteza şi, după alte două minute, un steward anunţă – în spaniolă, engleză şi germană, lucru care lui Herr Gossinger i se păru adorabil – că se apropiau de Buenos Aires, unde ora locală era cinci treizeci, iar temperatura de trei grade Celsius.

O să-mi îngheţe curul în costumul ăsta din prima clipă.

•

În vreme ce aparatul 767 rula spre terminal, un alt 767 îi reţinu atenţia. Era parcat pe pistă, nu la unul dintre punctele de debarcare ale terminalului. Pe fuzelajul său alb strălucitor scria cu vopsea, în arabă şi engleză, „Pan Arabic".

Bunul şi bătrânul Alex Pevsner mi-a spus că unul dintre motivele pentru care nu furase acel 727 era că nu-i trebuia un avion vechi. După care adăugase: „Tocmai am cumpărat un 767 aproape nou de la o linie aeriană care s-a întors cu burta în sus în Argentina."

Mă întreb dacă nu e ăsta.

Probabil că nu. Totuşi, nu se ştie niciodată cu Pevsner.

Castillo fu a treia persoană care coborî din aeronavă – după o gospodină planturoasă care trăgea după ea un plod de cinci ani care urla ca din gură de şarpe – şi când păşi în terminal crezu un moment că intrase fără să-şi dea seama pe o uşă care ar fi trebuit să fie încuiată.

N-o făcuse. Era un magazin duty-free şi o femeie tânără – *Iisuse, asta-mi place: picioare lungi, ochi negri şi piept splendid* – îi înmână un fluturaş care anunţa atât reducerile din ziua aceea, cât şi faptul că putea introduce bunuri în valoare de trei sute de dolari americani în Argentina, pe lângă ceea ce era permis deja.

Oamenii ăştia de la duty-free au rezolvat problema atragerii călătorilor în stabilimentul lor prin interpunerea acestuia între poarta de debarcare şi biroul de imigrări şi vamă; l-au construit în ambele părţi ale coridorului.

Inteligent.

Dar dă-i dracului. Eu n-am nevoie de nimic.

Când ajunse la ghişeul de imigrări, de mânerul valijoarei sale cu rotile atârna o pungă mare şi neagră ce conţinea o cutie cu două sticle de scotch Famous Grouse, o pungă de un sfert de kilogram de bomboane M&M şi două cutii a câte două sute de grame de alune caju.

Intenţiile mele au fost nobile. Am vrut să văd dacă nu au Rezerva San Juan Extra Añejo pentru Abuela, *ca să nu uit săi duc câteva sticle. Nu aveau, însă aveau au preţ al naibii de bun la Famous Grouse. Şi alunele caju, şi bomboanele M&M erau categoric mult mai ieftine decât cele din minibarul de la Hyatt, adică zece dolari cutia de caju şi cinci punguţa de bomboane.*

Iar baţi câmpii, Charley. Adevărul e că nu ai tărie de caracter. Dacă nebunia care te-a cuprins la cumpărături nu este suficient ca să-ţi dovedească asta, remarcă modul în care ai tânjit după señorita *ce împarte fluturaşii. Ţi-ai promis că vei fi fidel instructoarei tale din Serviciul Secret – aşa i se spune, oare? poate cadet? –, Betty Schneider, chiar dacă ea afirmă sus şi tare că nu vrea să te cunoască mai bine decât te cunoaşte acum, adică aproape deloc. Şi absolut deloc în sens biblic.*

•

— Vă aflaţi în Argentina cu afaceri sau de plăcere, *señor* Gossinger?

— Şi cu afaceri, şi de plăcere.

— De ce natură sunt afacerile dumneavoastră?

— Sunt jurnalist, am venit să fac un reportaj.

— Înţelegeţi că, în calitate de jurnalist, va trebui să vă înregistraţi la Ministerul Informaţiilor?

— Nu voi sta decât câteva zile. Doar cât să scriu un articol despre supravieţuitorii de pe *Graf Spee*.

— Legea e lege, *señor*.

Individul ăsta nici n-a auzit de Graf Spee.

— Înţeleg, desigur, şi mă voi înregistra imediat ce voi avea ocazia. Probabil astăzi, mai târziu.

Cam nechibzuit din partea ta, inspectore Clouseau. Nu era nevoie să-i zici că eşti jurnalist. Puteai să-i spui că eşti vânzător de maşini second-hand venit în concediu.

Cum de James Bond nu e întrebat niciodată cu ce se ocupă atunci când trece pe la biroul de imigrări?

Cei de la vamă nu-i provocară necazuri. Ofiţerii vamali apăsau un buton pentru fiecare călător care determina aprinderea unui led verde sau roşu. Dacă era cel roşu, genţile erau trecute prin aparatul cu raze X. Dacă se aprindea cel verde, îţi făceau semn să treci mai departe. Castillo câştigă prin apăsarea butonului.

Trecu prin mai multe uşi şi ajunse în sala de sosiri.

Acolo era un bărbat durduliu care ţinea o pancartă pe care era mâzgălit GOSSINGER.

— Numele meu este Gossinger.

Alt bărbat – chel, scund, gras, trecut de patruzeci de ani –, care stătea lângă cel cu pancarta, întinse mâna.

— Domnule Gossinger, mă numesc Santini. Domnul Isaacson mi-a cerut să te întâmpin. Bun venit în Argentina!

Castillo remarcă exprimarea – „domnul Isaacson”. Nu Joel. Nu agentul Isaacson – şi răspunse în consecinţă.

— Foarte amabil din partea lui. Şi din a ta. Bucuros de cunoştinţă.

— Unii dintre taximetriştii de aici, de la aeroport, cam profită de naivitatea vizitatorilor.

— Asta se întâmplă la multe aeroporturi, replică Charley. La Guardia îmi vine imediat în minte.

Santini surâse, apoi rosti:

— Avem o remiză... ştiţi ce este o remiză?

Charley încuviinţă din cap.

— ... cu un şofer cinstit, încheie Santini, apoi făcu semn spre uşi. Mergem?

Când cel cu pancarta se afla cu doi paşi în faţă, Santini îi făcu repede semn lui Castillo – cu arătătorul la buze – să nu spună nimic important în prezenţa şoferului. La fel de rapid, Castillo aprobă cu o mişcare a capului.

Rămaseră câteva minute pe trotuar cât şoferul se duse după maşină. Santini nu scoase o vorbă. Castillo, fiindu-i tot mai frig cu fiecare secundă în costumul său de vară, speră în tăcere ca şoferul să se grăbească.

Maşina era un Volkswagen mare, negru, cu geamuri fumurii. Când şoferul se aplecă pentru a pune bagajul lui Castillo în portbagaj, Castillo observă că omul avea pistol – arăta ca un Beretta de 9 mm – într-un toc la curea.

Santini deschise portiera din spate şi-l invită pe Castillo să urce. Santini se strecură lângă el. Când şoferul se aşeză la volan, Santini întrebă:

— Nu vorbeşti spaniola, nu-i aşa?

Castillo întrebă cu o sprânceană ridicată ce ar trebui să răspundă. Santini, abia perceptibil, clătină din cap.

— Mă tem că nu, zise Castillo.

— Păcat, făcu Santini. Domnul Isaacson nu mi-a comunicat unde vei sta.

— La Hyatt.

— Acum este Four Seasons. Hyatt Park a fost vândut.

— Se pare că nimeni nu l-a informat şi pe agentul meu de voiaj, spuse Castillo.

— Ai auzit, Antonio? întrebă Santini. La Four Seasons!

— *Sí*, *señor*.

Volkswagenul demară.

•

De la aeroport până la hotel, drumul dură treizeci de minute. Mai întâi pe aglomerata, dar chiar şi aşa rapida autopista cu plată, apoi pe Aveninda 9 Julio, despre care Castillo îşi aminti că era cel mai larg bulevard din lume.

Când se apropiară de Four Seasons, fostul Hyatt Park, Castillo văzu că era situat aproape de Ambasada Franţei, o vilă uriaşă de la începutul secolului. Uitase asta.

Un portar cu joben îi ură bun venit la Four Seasons şi suflă din fluier, ceea ce făcu să apară imediat un hamal.

— Găseşte un loc şi parchează, îi ordonă Santini lui Antonio. Eu am să mă asigur că *señor* Gossinger e pe mâini bune.

Camera 1 550 de la Four Seasons era un apartament mic, cu un salon comod şi un dormitor mare, ambele cu faţa la Gara Centrală – Castillo îşi aminti că se numea „El Retiro” – şi docuri şi, mai încolo, râul Plate. La orizont, se întrevedea ceva.

Castillo întrebă dacă se aflau la o înălţime suficientă încât ceea ce vedea să fie malul Uruguayului.

— E o zi senină, replică Santini. Este posibil. Ce ziceţi dacă ieşim în balcon şi ne uităm mai bine?

— De ce nu?

Când se aflau afară, în balconul mic, Santini scoase o cutiuţă plată de metal din buzunar şi o plimbă pe lângă pereţi, apoi peste mescioară şi cele două scaune şi, în cele din urmă, pe deasupra podelei.

— E curat, anunţă el. Nu strică însă să verifici.

Castillo îi surâse.

— Joel mi-a spus că există un mandat pe numele tău în Costa Rica, rosti Santini surâzând. Furt calificat de avion.

— Joel se înşală. Pe mandat este trecut „făptaş sau făptaşi necunoscuţi”.

Santini chicoti, după care întrebă:

— De ce te afli aici?

— Am fost trimis să aflu tot ce pot despre răpirea soţiei diplomatului.

— De când au început răpirile să intereseze Forţele Speciale?

— Joel ţi-a spus deci şi asta, nu? Dacă te uiţi la el, n-ai crede că e un mare vorbăreţ.

— Ruşinosul tău secret e în siguranţă cu mine, Herr Gossinger.

— Presupun că ştii că Matt Hall m-a luat cu împrumut de la Armată. (Santini aprobă din cap.) Preşedintele i-a spus să mă trimită aici ca să citez,

aflu ce şi cum s-a întâmplat înainte ca cineva de acolo să aibă timp să scrie un raport de mântuială, încheiat citatul.

Santini făcu iar din cap în semn de aprobare, apoi grăi:

— Doamna Elizabeth Masterson, simpatică doamnă, soţia lui J. Winslow Masterson, şeful misiunii noastre. Simpatic individ. Din câte se pare, a fost răpită din parcarea restaurantului Kansas, simpatic local, în San Isidro, care este o suburbie luxoasă. Până acum, niciun mesaj din partea răpitorilor. Cred că au fost foarte dezamăgiţi să afle că doamna are paşaport diplomatic; nu m-ar surprinde dacă ar elibera-o. Pe de altă parte, s-ar putea hotărî că o femeie moartă nu poate identifica pe nimeni.

— Există şanse ca ei să o ucidă?

— De curând, au răpit un puşti – ei, nu chiar un puşti. Avea douăzeci şi trei de ani. În San Isidro, de unde au luat-o şi pe doamna Masterson. Era fiul unui afacerist bogat. I-au retezat degetele, unul câte unul, şi i le-au trimis lui Taţi, dimpreună cu cereri tot mai ridicate de recompensă. Tati a plătit până la urmă, a dat trei sute de mii de dolari americani. Asta-nseamnă, aproximativ, nouă sute de mii de pesos, o avere într-o ţară săracă. Şi la scurt timp după aceea s-a găsit corpul băiatului. Fusese împuşcat în cap.

— De ce l-au omorât?

— Morţii nu suflă o vorbă, zise Santini mucalit. N-ai auzit?

— Asta nu-i descurajează însă pe alţii să plătească recompensa?

— Când pun laba pe junior sau pe doamna ta, plăteşti şi speri să-i primeşti înapoi în viaţă. Singurul lucru care o poate ţine în viaţă pe doamna Masterson este dacă băieţii răi sunt destul de deştepţi să înţeleagă că uciderea ei ar încinge lucrurile tare rău. Că ar pune guvernul într-o postură nefavorabilă. Făcu o pauză, apoi, imitând tonul sonor al unui profesor condescendent, adăugă: Din experienţa pe care o am cu elementele criminale, din nefericire, reiese că foarte puţini sunt calificaţi mental să-şi modifice comportamentul antisocial şi să devină experţi în fizica nucleară.

Castillo râse în barbă.

— Nu ştiu de ce râd, se justifică el, apoi întrebă: Ce spuneai despre Kansas?

— Un restaurant frumuşel. A fost luată din parcarea din spatele lui. Dacă vrei, te duc acolo la prânz şi poţi vedea cu ochii tăi.

— Mersi. Mi-ar plăcea. Nu o să ştiu la ce mă uit, dar trebuie să încep de undeva.

— Iartă-mi ignoranţa, dar de ce nu poţi intra de-a dreptul în ambasadă şi să-i spui tipului de la securitate, Ken Lowery, fain tip, ce treabă ai tu aici?

— În felul ăsta m-aş integra în sistem. Ideea e să nu se întâmple asta.

— Nu ştie nimeni că ai fost trimis aici? Nici chiar Agenţia?

— Mai ales Agenţia. Figurez pe lista lor neagră. Pe-a lor şi pe a celor de la FBI.

Santini cumpăni intens la asta.

— Aş vrea totuşi să ştiu ce fac ele. Asta te-ar pune într-o poziţie dificilă?

— Ai undă verde de la Joel. Asta e de-ajuns pentru mine. Oricum, nu sunt multe de spus. Şeful oficiului local al CIA – acoperirea lui, ca să spun aşa, este de ataşat comercial – este un tip fain, pe nume Alex Darby. Din câte am văzut, e de ispravă. FBI nu e reprezentat la ambasadă, dar au trimis doi agenţi, ieri, din Montevideo ca să vadă cu ce ne pot ajuta. Nu prea ştiu ce-i de capul lor. Agenţi FBI tipici.

— Crezi că – cum ziceai că-l cheamă? Darby? –, crezi că Darby are legături strânse cu SIDE şi/sau cu poliţia locală?

— Ştii ce este SIDE?

— Versiunea argentiniană a CIA şi FBI la un loc, nu?

Santini aprobă, apoi întrebă:

— Ai mai fost aici?

— Da.

— Nu te cunoaşte nimeni de la ambasadă?

— Nu cred. N-am fost niciodată în clădirea aia.

Santini încuviinţă din cap, acceptând ideea, după care răspunse la întrebare:

— Aş spune că Darby are legături strânse cu SIDE, iar Lowery cu poliţia. Făcu o pauză, apoi continuă: Ce-o să se întâmple dacă – şi când – ei vor afla de prezenţa ta aici? De faptul că adulmeci prin preajmă? Eu nu voi spune nimic, dar...

— Sper sincer să nu afle. Natalie Cohen ar avea de furcă un pic cu ambasadorul, fiindcă nu l-a informat. Ea ştie că mă aflu aici şi care este misiunea mea.

— I te adresezi doamnei secretar de stat pe numele mic?

— Nu. Mă adresez cu „doamnă”, zise Castillo, dar apoi adăugă, surâzând: Totuşi, ea îmi spune Charley.

— Că tot vorbim de nume, Joel a zis că Gossinger e-un alias.

— Numele meu e de fapt Castillo. Charley Castillo.

Întinse mâna. Santini o strânse.

— Tony, făcu el, apoi în italiană: Nu pari a fi italian.

Charley clătină din cap şi replică, în italiană:

— Jumătate neamţ şi jumătate texan, cu o bogată moştenire hispanică.

— Vorbeşti bine italiana.

— Am un talent pentru limbi străine.

Santini clătină din cap în semn de încuviinţare şi întrebă:

— Cât de bună e acoperirea? Dacă SIDE devine interesat de tine, te vor verifica. Şi se pricep binişor la asta.

— N-o să le reuşească. Gossinger, care lucrează pentru un ziar german, *Tages Zeitung*, se află aici pentru a realiza un reportaj despre supravieţuitorii de pe *Graf Spee*. Dacă editorul meu de la *Tages Zeitung* n-a anunţat deja Ambasada Germaniei că sunt aici şi n-a lăsat să se înţeleagă că voi fi recunoscător pentru orice ajutor, cât de mic, o va face în cel mai scurt timp.

Santini îl privi un moment.

— Bun, deci vorbeşti spaniola, ai mai fost aici, ai o acoperire aparent bună, însă eu tot nu pricep cum vei izbuti să faci ce trebuie să faci fără a intra în ambasadă.

— N-am spus că nu mă voi duce la ambasadă, ci doar că *Charley Castillo* n-o va face.

— Te pricepi la treaba asta sub acoperire? Să joci teatru? Ai putea scăpa neprins cu ocaua mică jucându-l pe Gossinger la ambasadă?

— De ce nu?

— Îţi pot face o sugestie?

— Sunt foarte deschis.

— Chiar dacă iau de bună şarada cu Herr Gossinger la ambasadă, nu-ţi vor spune nimic. Unu la mână, n-a apărut nimic în ziare sau la televizor. Argentinienii sunt în ofsaid şi au pus povestea sub obroc. Nu vorbim despre ea cu americanii – nu cu ziarele, nu cu *New York Times*, cu nimeni. Argentinienii speră ca atunci când băieţii răi îşi vor da seama că au răpit soţia unui diplomat îi vor da drumul şi toată tărăşenia va fi dată uitării. Personal, cred că se pişă împotriva vântului, însă aşa stau lucrurile în clipa de faţă. Aşa că dacă Herr Gossinger se duce la ambasadă şi începe să pună întrebări Lowery şi toţi ceilalţi se vor întreba la rândul lor de unde naiba ştie Herr Gossinger de asta.

— Sper că Joel ţi-a spus că n-am fost trimis aici deoarece eram cel mai calificat să conduc o investigaţie sub acoperire.

— Joel a zis că ai două abilităţi: eşti un spadasin dat naibii şi te pricepi ca nimeni altul să recuperezi avioane furate de tipii răi.

— N-a spus nimic despre cum joc pocher?

— Nu, răspunse Santini, surâzând. Asta-i de înţeles, totuşi. Dacă mi-ar fi spus-o, ar fi recunoscut că l-ai bătut.

— Joel are un singur defect, zise Charley. E convins că ştie să joace pocher.

— La fel cum e convins că ştie să joace gin, adăugă Santini.

— Când eram în serviciul de pază prezidenţial şi aveam mult de aşteptat, am jucat deseori gin. L-am scuturat de mulţi bani.

Îşi zâmbiră reciproc.

— Dar divagăm, Herr Gossinger, zise Santini. Vorbeam despre mica mea sugestie.

— Să o auzim.

— Dacă, să zicem, începu Santini, un coleg agent din Serviciul Secret s-ar afla din întâmplare în trecere prin Buenos Aires şi ar veni să mă viziteze la ambasadă, iar noi, împreună, s-ar întâmpla să dăm peste Ken Lowery şi eu i-aş zice: „Tocmai îi povesteam agentului X, aici de faţă, despre doamna Masterson”, Lowery ar înţelege asta – deja face referire la „noi, agenţii federali”, ca şi când am fi un singur corp – şi probabil că s-ar da peste cap să-ţi spună cum abordează problema.

— Să-nţeleg că nu pui mare preţ pe priceperea individului ăstuia ca investigator?

— Este un tip de treabă, cum am spus, dar câte ocazii crezi că a avut să investigheze ceva mai serios decât aventura amoroasă a unui diplomat cu soţia altui diplomat? O asemenea conduită ştirbeşte imaginea serviciului străin al Statelor Unite.

Castillo chicoti şi întrebă:

— Tu ce ai păţi dacă s-ar afla că ai pus asta la cale? Şi probabil că vor afla, mai devreme sau mai târziu.

— Poate că mă vor trimite acasă dezonorat, zise Santini. Şi aş putea să redevin un adevărat agent al Serviciului Secret. Să vin aici n-a fost ideea mea. Sau poate îmi vei spune, în calitatea ta de agent al preşedintelui, ce urmăreşti şi mi-ai ordona să-mi ţin gura.

— Consideră că ai primit acest ordin, zise Castillo. Trebuie însă să-ţi spun că ultima dată când am făcut asta unui individ care deţinea informaţii de care aveam nevoie directorul CIA n-a fost deloc impresionat şi l-a pus pe liber. Omul a primit până la urmă o scrisoare de recomandare din partea preşedintelui, însă a trăit câteva zile foarte neplăcute înainte de asta.

— Ce va fi va fi, rosti Santini.

— Cum de te-au trimis aici?

— Am suferit un accident şi am fost trecut în serviciu limitat, aşa că m-au trimis aici să caut bani suspecţi.

— Ce accident ai suferit?

— Nu ţi-a spus Joel?

Castillo clătină din cap.

— Dacă râzi, îţi rup ambele mâini, făcu Santini, foarte serios. Am căzut de pe bara limuzinei vicepreşedintelui şi maşina Yukon care venea în spate a trecut peste picioarele mele.

— Nu voi râde, dar pot să zâmbesc larg?

— Du-te dracului, Herr Gossinger! zise Santini, surâzând.

— Ce ar putea căuta un alt agent secret în trecere prin Argentina?

— Unul din cincizeci de lucruri. Se întâmplă tot timpul, cel puţin o dată pe lună. De regulă, e vorba despre câte un agent special de supraveghere care se leagă de cheltuielile mele; căcaturi de astea. Singura problemă pe care o văd ar fi dacă ţi-ar cere cineva să dovedeşti cine eşti.

— Stai o clipă, zise Charley.

În mai puţin de două minute îi dădu lui Santini legitimaţia sa de la Serviciul Secret.

— Hall ţi-a făcut rost de ea? îl întrebă acesta după ce o examină.

Castillo clătină din cap.

— Joel s-a dus la Hall şi mi-a luat-o.

— Cred că ar fi bună. Tu decizi.

— Mie mi se pare varianta câştigătoare, zise Castillo. Mersi, Tony.

Santini făcu un gest de nepăsare.

— Diplomaţii merg la serviciu doar la nouă, spuse el. Aşa că tu mai bine fă-te comod şi, pe la nouă, ia un taxi până la ambasadă.

— Okay.

— Stând cu faţa la ambasadă, în dreapta este intrarea angajaţilor. Ia-o pe acolo. Paznicii sunt argentinieni. Arată-le insigna şi te vor escorta în clădire, la Postul Unu, unde este un paznic de la Infanteria Marină. Arată-i şi lui legitimaţia, spune-i că vrei să mă vezi pe mine. Eu voi apărea şi mă voi arăta surprins să-l văd pe agentul special de supraveghere Castillo şi-ţi voi oferi un ecuson de vizitator, apoi vom avea grijă să dăm accidental peste Lowery.

— Sună bine. Un taxi? Nu o remiză?

— Un taxi până la ambasadă. N-are rost să dăm de veste SIDE că te-ai dus direct de la hotel la ambasadă.

Castillo ceru o explicaţie, cu sprânceana ridicată.

— Ca să ştim pe ce picior dansăm, zise Santini, şoferii de la Remiza Palermo sunt poliţişti în afara serviciului. Asta înseamnă că au voie să poarte arme. Prinde bine; aici sunt mulţi oameni răi. Problema e că sunt aproape convins că poliţiştii pe care mi-i trimit sunt agenţi SIDE. Cum eu mă ocup de bani murdari, am ajuns la o înţelegere nescrisă cu SIDE. Eu folosesc remizele lor, şoferii raportează SIDE unde merg şi cu cine vorbesc. În felul acesta, ei nu trebuie să mă pună sub supraveghere. Totul e să nu discut despre chestiuni de afaceri într-o remiză.

— Am înţeles, spuse Castillo.

— În general însă – doar dacă nu vrei ca SIDE să ştie unde mergi – Remiza Palermo este o idee bună, rosti Santini şi-i dădu o carte de vizită. Nu le ia niciodată mai mult de zece minute să vină după tine, indiferent unde te-ai afla. Folosesc telefoane mobile.

Castillo aprobă din cap.

— Mersi, Tony.

Santini îi întinse un telefon mobil Motorola şi un încărcător. Din nou, Castillo întrebă ce-i cu el, cu o sprânceană ridicată.

— Numărul meu personal de mobil este pe tasta rapidă patru, zise Santini. Numărul meu personal – nelistat – este pe cinci şi cel de la birou pe şase. Am un asistent administrativ argentinian de nota zece, Daniel. *Din câte știu*, nu lucrează pentru SIDE.

Castillo făcu semn din cap că înţelege.

— Poţi suna în State de pe el, numai că la un cost de aproximativ nouă dolari secunda, așa că nu sta ore întregi la taifas cu iubita.

— Cine achită facturile? Serviciul Secret sau ambasada?

— Serviciul Secret. Adică eu. Adică, presupun, agent de supraveghere Castillo, că poţi vorbi cu iubita cât de mult pofteşti.

Sal'tare, Betty. Charley Castillo la telefon. Stăteam aici, în camera mea de hotel din Buenos Aires, gândindu-mă la ce se mai întâmplă în Georgia și mi-am spus să-ți dau un telefon.

Mda, știu că nu prea ai timp nici să respiri acolo, la școala de agenți sau cum naiba îi zice.

Scuze de deranj.

— Mulţumesc, Tony.

Santini îl prinse de braţ.

— Ne vedem după nouă, spuse el, şi plecă din balcon, străbătu camera şi ieşi pe uşă.

Charley făcu un duş. Singurul cuvânt care putea descrie sala de baie era „somptuos". Cu excepţia tavanului, totul era placat cu marmură. Era atât un jacuzzi, cât şi o cabină mare de duş, iar pe un spalierul cromat încălzit de pe perete se aflau suficiente prosoape groase cât să usuci un elefant.

Îmbrăcă ceea ce considera a fi „uniforma sa de birocrat", un costum gri-închis la un singur rând, o cămaşă albă cu nasturi şi o cravată cu dungi.

Se uită la ceasul de la mână şi văzu că trecuse cu cinci minute de opt, ceea ce însemna că, la Washington, era şapte şi cinci. Va trebui să mai aştepte ca să-i telefoneze lui Joel Isaacson pentru a-i mulţumi de Santini. A-i trimite un e-mail nu părea o idee bună. Pentru început, nu avea multe de spus, decât ceea ce aflase de la Santini. Poate după ce va fi vorbit cu omul de la

securitatea ambasadei va şti mai multe. Şi dacă până la douăsprezece – unsprezece în D.C. – nu avea să afle mai multe, atunci va trimite un e-mail spunând doar: *Nimic încă*. *Merg mai departe*. *Cele mai bune urări*. *Sherlock Holmes*.

Dădu să ridice receptorul pentru a suna la room-service, dar se răzgândi. Va bea cafeaua în hol. Dacă nu-i va atrage nimic altceva atenţia – şi credea că erau şanse bune ca asta să nu se întâmple; singurul loc pe care îl ştia şi în care se găseau atât de multe femei frumoase era Budapesta – va frunzări *Buenos Aires Herald*.

Se gândi un moment ce să facă cu paşaportul şi cărţile de credit ale lui Gossinger, după care le puse în căptuşeala servietei în care se afla laptopul. Întotdeauna se crea o situaţie stânjenitoare când erai prins cu două seturi de acte asupra ta.

Străbătu coridorul spre lifturi şi apăsă butonul de coborâre. Uşa se deschise aproape imediat şi se trezi în faţa unui bărbat costeliv, la patruzeci şi ceva de ani, cu păr rar, tuns scurt. Purta un costum maro-deschis la un singur rând şi o cravată cuminte. N-ar fi ieşit în evidenţă în mulţime.

— Fie eşti un actor mult mai bun decât te-am crezut, fie expresia aia de mirare e veritabilă, spuse bărbatul.

Deci chiar era aeronava 767 a lui Pevsner la Ezeiza. *Mă întreb ce naiba caută în Buenos Aires*.

— Bună dimineaţa, Howard, zise Castillo.

— Aş spune „Ce mai faci?”, rosti Howard Kennedy. Dar cred că o întrebare mai importantă ar fi „Cine eşti azi?”

— Azi, numele meu este Castillo, spuse Charley. Dar tu?

— Charley Castillo, neînfricatul membru al Beretelor Verzi? Sau Charley Castillo de la Serviciul Secret?

Era un lift de mare viteză. Uşa se deschise spre hol exact când Castillo se pregătea să-i răspundă. Acolo aşteptau să urce mai multe persoane – o familie întreagă: soţul, soţia şi doi adolescenţi.

— Cel din urmă, Howard, răspunse scurt Castillo, coborând din lift.

Kennedy aşteptă până ajunseră într-un loc unde nu-i mai putea auzi nimeni.

— Şi ce te aduce în Gaucho Land, Charley? întrebă el.

— Îţi spun ce caut aici dacă-mi spui şi tu acelaşi lucru.

— Bei o cafea? Fac cinste. Ştiu pe propria piele cât de prost îşi plăteşte guvernul agenţii care apără legea, mai ales pe cei foarte buni.

— Când flatezi şi, pe deasupra, oferi o ceaşcă de cafea, obţii orice.

Kennedy zâmbi şi prinse braţul lui Castillo.

— Probabil că nu dă bine s-o recunosc, dar mă bucur cu adevărat să te văd.

Castillo îi zâmbi.

— Nu ştiu sigur dacă sunt bucuros să te văd sau doar copleşit de curiozitate.

Kennedy râse în barbă şi îi arătă restaurantul cochet pregătit pentru micul dejun şi prânz, o zonă deschisă, cu mese joase şi fotolii din piele şi crom.

O chelneriţă – o tânără răpitoare cu picioare lungi şi ochi negri mari – apăru aproape imediat. Comandară cafea.

— Şi adu şi nişte fursecuri, te rog, adăugă Kennedy. După ce fata plecă, zise: Foarte frumos. Invidiez statutul tău de burlac.

— Am văzut aeronava Pan Arabic 767 la Ezeiza, spuse Charley. Mă întrebam dacă este a ta.

— Măi să fie, da' ce spirit de observaţie ai! Am luat-o la o oră obscură şi am venit aici să fac un duş şi să trag un pui de somn. Şi atunci surprize, surprize!

— Intenţionai să-mi spui cu ce treburi te afli aici.

— Am adus un transport de tapiserii şi alte decoraţiuni din Riyadh pentru Centrul Islamic Regele Faisal şi o să ducem înapoi două duzini de ponei pentru polo, lăzi de cizme, şei şi alte mizilicuri, pentru jocul regilor.

— Deci acum eşti negustor de cai?

— E rândul tău, Charley.

— Avem o problemă de personal la ambasadă. M-au trimis să aflu despre ce este de fapt vorba.

— Şi nu ce spune ambasadorul că ar fi?

Castillo aprobă din cap.

— Cam aşa.

Chelneriţa apăru cu cafeaua şi fursecurile.

— Ce serviciu prompt, făcu Kennedy.

Duse mâna după o *petit four*.

— Bunicul meu obişnuia să spună că singurul lucru pe care argentinienii îl fac temeinic este să mănânce, zise Castillo.

Kennedy chicoti:

— Vrei să-mi spui care este natura problemei de personal de la ambasadă?

— Imediat ce-mi vei spune şi tu care este de fapt treaba pentru care te afli aici.

Kennedy îi zâmbi.

— Acum, că mă gândesc mai bine, parcă nu mă interesează atât de mult problemele de personal din ambasadă.

— Pe de altă parte, mie chiar mi-ar plăcea să ştiu ce treburi învârţi pe aici.

— Pun pariu că ţi-ar plăcea. Va trebui totuşi să te mulţumeşti cu faptul că nu este vorba nici de ceva ilegal, nici de ceva care să afecteze interesele Statelor Unite.

— Mai mult nici nu vreau să ştiu, zise Castillo, după care adăugă: Ai văzut filmul ăla cu Mel Gibson în care fiul lui este răpit?

— Nu. N-aş putea spune că l-am văzut. Mi-ar plăcea însă să aflu de ce întrebi.

— L-am văzut în avion. Am adormit la mijlocul lui şi eram curios cum s-a terminat.

— Tu chiar vorbeşti serios, văd.

— I-au răpit fiul şi el trebuia să aleagă între a plăti răscumpărarea, lucru pe care i-l cerea soţia sa, şi a nu o plăti, ceea ce-i cereau cei de la FBI să facă.

Kennedy clătină din cap.

— Într-un serviciu anterior, zise Kennedy, m-am ocupat de-o jumătate de duzină de răpiri cu răscumpărări mari. Astea sunt de obicei operaţiuni din interior, caz în care doi anchetatori buni reuşesc de regulă în doar câteva ore să afle cine este făptaşul. Ori e vorba despre operaţiuni profesioniste, caz în care victima este ţinută în viaţă doar atât cât făptaşii să obţină răscumpărarea. Dacă e să mă exprim întrucâtva nedelicat, când plăteşti răscumpărarea pierzi atât victima, *cât şi* banii. Asta îţi satisface curiozitatea, Charley? Gibson ce a făcut?

— Ţi-am spus că am adormit înainte de final.

— Iar acum n-o să mai dormi noaptea gândindu-te la asta, zise Kennedy sarcastic şi întrebă: Cât o să stai aici, Charley?

Castillo ridică ambele mâini într-un gest care dorea să spună „Cine naiba ştie?"

— Poate luăm cina, zise Kennedy, sau bem ceva.

— Mi-ar face plăcere.

— Cum iau legătura cu tine?

— Mă cauţi aici, presupun.

— N-ai telefon mobil? Sau nu vrei să-mi dai numărul? Care dintre ele?

— Dacă mi-l dai pe-al tău, ţi-l dau şi eu pe-al meu.

— Se face.

Făcură schimb de numere de telefon.

Eu ştiu cum se face de am mobil, chiar dacă abia am aterizat aici.

Tu însă, Howard, de unde-l ai pe-al tău? Poate că n-ai ajuns abia acum, la orele „obscene" ale dimineţii?

— Cum ai coborât din avion ai dat fuga la magazinul de telefoane mobile, nu-i aşa, Charley?

— Howard, nu e frumos – nu ţi-a spus mămica ta? – să citeşti gândurile altor oameni. Totuşi, pentru a-ţi satisface curiozitatea, l-am primit de la omul Serviciului Secret de aici. Serviciul Secret are grijă de oamenii lui. Tu de unde-l ai?

— L-am împrumutat de la un prieten.

— Sigur că da.

Kennedy îi aruncă o căutătură piezişă şi surâse, însă nu răspunse direct. Îi dădu lui Charley mobilul înapoi.

— Mi-ar plăcea să apăs butoanele de apelare rapidă de pe el şi să văd cine-o să răspundă.

— Cine crezi că va răspunde?

— Cred că ştii că tipilor de la FBI din ambasade le spun „ataşaţi legali”.

— Jur pe roşu, răspunse Castillo, că niciun buton cu apelare rapidă nu va suna la FBI. Nici măcar nu cunosc vreun agent FBI de aici. La drept vorbind, tocmai am aflat că nu au un detaşat FBI sau cum i-o fi zicând la ambasadă. Dar butoanele tale?

Kennedy nu răspunse nici el direct, în schimb, spuse:

— Şi care e programul tău acum? Pot să te las undeva cu maşina?

— Merg la ambasadă.

— E chiar în drumul meu. Te duc eu.

— În drumul tău spre ce anume?

— Centrul Islamic Regele Faisal. E la câteva cvartale de ambasadă.

— Nu prea reuşesc să mi te imaginez cu fruntea lipită de podea în rugăciune.

— E-o chestiune de afaceri, Charley. Doar de afaceri.

— Oare nu asta spun şi mafioţii, înainte să înceapă să tragă?

— Măcar de s-ar trata la fel de uşor cu arabii ca şi cu mafioţii, zise Kennedy şi se ridică în picioare. Scoase un pumn de bani din buzunar şi lăsă mai multe bancnote pe masă. Vrei să te duc cu maşina sau nu?

Un Mercedes-Benz S500 negru, cu geamuri fumurii, îl aştepta pe Kennedy, când ieşi pe uşa rotativă. Un bărbat masiv cu aer vag familiar coborî repede de pe locul pasagerului şi deschise portiera din spate.

— Ţi-aminteşti de Herr Gossinger, nu-i aşa, Frederic? întrebă Kennedy.

— *Guten morgen*, *Herr Gossinger*, zise bărbatul, cu chipul imobil.

Ultima data te-am văzut în Viena. *Te-am luat drept ungur ori ceh*, *dar ce naiba*! *La un moment sau altul*, *toţi au fost austrieci*.

— *Grüss Gott*! spuse Charley, încercând să sune cât mai vienez posibil.

Kennedy urcă repede pe bancheta din spate şi Charley se strecură înăuntru după el.

DOI

Ambasada Statelor Unite ale Americii
Avenida Colombia nr. 4300
Buenos Aires, Argentina
9:05, 22 iulie 2005

Când Mercedesul lui Kennedy părăsi Avenida Libertador, Castillo văzu atât ambasada americană, cât şi reşedinţa ambasadorului, o vilă mare, cu un aer vag european, cu faţada pe Libertador. O dubă mare, blindată, albastră a Policía Federal era parcată de cealaltă parte a străzii, dar Charley nu zări niciun ofiţer de poliţie.

Ambasada era la un cvartal distanţă, cu faţa spre un parc, în spatele unui gard de oţel și-al unui semicerc din blocuri de beton ca acelea care despart sensurile de mers pe autostradă. Era indiscutabil ambasada americană, îşi spuse el cumva lipsit de patriotism.

Încă o clădire – ambasadele din Londra și Montevideo sunt primele care-mi vin în gând – construită după un plan care ar fi trebuit să-i aducă arhitectului opusul premiului Pritzker pentru proiectarea Celei mai Hidoase Clădiri Oficiale a Secolului.

Singurul lucru care-i face pe oameni să nu confunde dreptunghiul ăla de ciment otova cu un depozit aeroportuar este faptul că pereţii lui cenușii sunt perforaţi de șiruri ordonate de geamuri pătrate.

Probabil că sunt o mie de moteluri Marriott sau Hilton care arată mai bine și au un aer mai american. De ce mama dracului n-au putut folosi cărămidă și să fi aruncat acolo vreo două coloane? S-o fi făcut să semene puţin cu Monticello ori chiar Casa Albă?

Intensitatea reacţiei sale îl surprinse.

De ce sunt ofuscat?

Din cauza oboselii? A mahmurelii?

Fiindcă am fost trimis aici să fac ceva ce n-am nicio idee cum se face?

Poate asta. Okay, sigur asta. Dar sincer, e vorba de Howard Kennedy.

Ce dracu' caută el aici? Nu e o coincidenţă. Sau să fie?

Nu știu – n-am cum să știu – și asta mă tulbură.

Și oare de ce e absolut incapabil să creadă că eu nu am nici cea mai mică intenţie de a-l da pe mâinile FBI? *Fir-ar să fie, de-acum ar trebui să știe că poate avea încredere în mine*. *Lucru care, desigur, pe mine mă face incapabil să mă încred în el*...

— Intrarea e mai încolo în stânga, zise Kennedy. Și se pare că o să trebuiască să stai la coadă.

— Probabil sunt oameni veniţi să depună cerere pentru viză, răspunse Castillo. În dreapta am înţeles că este o intrare a angajaţilor. Eu pot coborî oriunde aici.

O clipă mai târziu, Mercedesul trase lângă trotuar. Charley îl văzu pe bărbatul din faţă sărind afară pentru a-i deschide portiera. Se întoarse spre Kennedy și îi întinse mâna.

— Mersi, Howard, zise.

— Am toată încrederea că nu-i vei spune atașatului legal cum ai ajuns aici.

— O, fir-ar să fie, Howard! Doar ţi-am zis că FBI nu are agenţi aici.

— Da, așa ai zis.

— Du-te-n mă-ta, Howard.

— Hei, Charley, te zgândăresc numai.

— Ba eu cred că nu.

— Hai să bem și/sau să luăm cina cândva, reiteră Kennedy.

— Da. Sună-mă.

Coborî din mașină și traversă rapid strada. Între blocurile de beton ale baricadei era spaţiu suficient de mare cât să poţi trece. Odată ajuns de partea cealaltă, văzu o poartă, cu o gheretă a paznicului și-o barieră turnantă, în gardul de oţel.

În ghereta paznicului erau trei oameni, toţi îmbrăcaţi în uniforme ca de poliţiști, cu emblema unui serviciu de securitate brodată pe mâneci. La curelele Sam Browne atârnau în tocuri deschise ceea ce păreau a fi revolvere Smith & Wesson .357 Magnum.

Întinse unuia dintre paznici port-documentul de piele în care se afla legitimaţia sa de la Serviciul Secret.

— Am venit să-l văd pe domnul Santini, rosti el în engleză.

— Această intrare este rezervată strict pentru personal, spuse arogant paznicul și îi arătă cealaltă parte a ambasadei.

Ticălosule, nici măcar nu te-ai uitat la legitimaţia mea!

Un agent de pază refuză accesul unui agent al Serviciului Secret în ambasada americană? *Asta-i strigător la cer*!

— Ia telefonul ăla blestemat şi spune-i puşcaşului marin de pază că un ofiţer al Serviciului Secret american se află la poartă, se răsti Castillo în spaniolă.

Surprins puţin de spaniola lui fluentă, dar şi de tonul folosit, paznicul îi făcu semn lui Castillo să-i arate iarăşi legitimaţia. Alt agent de securitate ridică receptorul telefonului.

Castillo le întoarse spatele.

Nu era nevoie de o asemenea demonstraţie de furie. Ce naiba te-a apucat?

Pe de altă parte însă cred că asta ar fi fost reacţia firească a unui agent secret veritabil. Poate nu Joel, dar Tom McGuire categoric n-ar înghiţi rahaturi d-astea din partea unui amărât paznic.

Vrei să vezi dacă într-adevăr intru, nu, Howard?

Nu. Ce vrei să vezi este dacă mi se oferă acces imediat, ceea ce ar însemna că sunt un obişnuit al locului ori dacă sunt luat la bani mărunţi de paznici întrucât ei nu mă cunosc.

Surâse şi flutură degajat din mână, iar Mercedesul se puse în mişcare.

— Vreţi, vă rog, să mă însoţiţi, *señor*? rosti în engleză paznicul care vorbise la telefon.

Castillo se răsuci şi văzu că bariera batantă se mişca. Trecu de ea şi dincolo îl aştepta agentul de pază.

— Aveţi telefon mobil sau alte dispozitive electronice, domnule?

— Am un mobil, răspunse Castillo în spaniolă.

— Va trebui să-l lăsaţi la mine, domnule. Îl veţi primi înapoi la plecare.

— O să vorbim cu puşcaşul marin de pază despre asta, ripostă Castillo în spaniolă şi porni la pas spre clădirea ambasadei.

După o secundă de ezitare, paznicul de la poartă îl urmă.

În faţa pereţilor de sticlă de la intrare stăteau, poate, în jur de cincisprezece oameni. Toţi fumau.

Mă îndoiesc că susţinătorii fervenţi ai legii care interzice fumatul în clădirile oficiale americane s-au întrebat vreodată cât timp pierd oamenii aceştia cu pauzele de fumat. Cât îi costă timpul acesta pe contribuabili?

Okay, Charley. E timpul să termini cu ţâfna. Fii cuminte.

În hol erau un şir de băncuţe din piele şi crom – ca scaunele dintr-un aeroport – de-a lungul peretelui, portrete cu preşedintele, vicepreşedintele şi secretarul de stat agăţate pe pereţi şi, în spatele unei tejghele din sticlă, un puşcaş marin – cu gradul de sergent – îmbrăcat în cămaşă kaki, pantaloni albaştri şi curea albă Sam Browne.

— Vă pot ajuta, domnule? întrebă acesta.

Charley îi întinse port-documentul, pe care sergentul îl examină cu atenţie.

— Am venit să-l văd pe domnul Santini.
— Are un telefon mobil, acuză paznicul de la poartă.
Sergentul ridică receptorul şi apăsă o tastă.
— Sergentul Volkmann de la Postul Unu, spuse el. Vă caută un anumit domn Castillo, domnule. Urmă o pauză, după care sergentul zise: Da, domnule – şi se uită la Castillo. Domnul Santini coboară imediat, domnule, continuă el. Vă rog să luaţi loc.
Arătă spre bănci.
— Are un telefon mobil, repetă paznicul.
— Iertaţi-mă, domnule, spuse sergentul.
Castillo întoarse ochii către el.
— Sunteţi înarmat, domnule? întrebă sergentul, arătând spre detectorul de metale din faţa uşii care ducea în interiorul clădirii.
Castillo clătină din cap.
— Mulţumesc, domnule.
Castillo se aşeză pe o bancă.
Doamna secretar de stat, sobră, îl privea de pe perete.
Natalie, sincer îmi doresc să-l fi putut convinge pe preşedinte să nu mă trimită aici.
Ieşind din hol, paznicul de la poartă îi aruncă lui Castillo o privire întunecată.
Santini trecu prin detectorul de metale câteva minute mai târziu.
— Bună dimineaţa, domnule, spuse acesta, întinzând mâna. Tocmai am aflat că veniţi.
— Ce mai faci, Santini? întrebă Castillo, strângându-i mâna.
Santini se întoarse spre sergent.
— Îmi dai un ecuson de vizitator frecvent pentru agentul special de supraveghere Castillo sau trebuie să mă adresez lui Lowery?
— Scuze, domnule, făcu sergentul. Domnul Lowery e foarte strict.
— Păi, atunci, dă-i un ecuson de vizitator normal.
— Da, domnule. Voi avea nevoie de paşaportul dânsului, domnule Santini.
— Iisuse Hristoase! făcu Castillo, apoi îi zâmbi sergentului întinzându-i paşaportul. Sergent, acel „Iisuse Hristoase” era adresat celui care a instituit regula asta neghioabă, nu ţie.
— Nicio problemă, domnule, spuse puşcaşul marin, cu un zâmbet uşor.
Îi dădu lui Castillo un permis de trecere, din plastic galben, pentru vizitatori, atârnat pe ceva ce aducea cu un lănţişor pentru medalionul unui câine, şi împinse spre el un clipboard.
— Semnaţi, vă rog, aici, domnule.

— Dacă veniţi cu mine, domnule, spuse Santini, vom avea grijă să lămurim lucrurile cu domnul Lowery.

— El e responsabilul cu securitatea? întrebă Castillo.

— Da, domnule, el este.

Castillo își atârnă la gât ecusonul de vizitator și-l urmă pe Santini prin detectorul de metal.

Înăuntru, dincolo de postul puşcaşului marin de gardă, era un hol. În mijlocul lui se aflau două uși de lift, una fiind deschisă. Santini îl pofti pe Castillo să intre și apăsă un buton pe panoul de control.

— Aş putea spune că urmează să-l prindem pe leul de pază cu garda jos în propriul bârlog, rosti Santini, după ce uşa se închise şi erau singuri, doar că omul e mai mult o pisicuţă.

•

Uşa de pe coridorul de la etajul al treilea al biroului ofiţerului de securitate al ambasadei era deschisă. Kenneth W. Lowery – *seamănă al naibii de mult cu Howard Kennedy* – stătea la masa de lucru și vorbea la telefon.

Când îl văzu pe Santini, zâmbi şi-i făcu semn să intre.

— Te sun eu, zise Lowery şi închise telefonul. Bună dimineaţa, Tony! îl salută el pe Santini.

— Ţi-l prezint pe agentul de supraveghere al Serviciului Secret Castillo, spuse Santini. E în oraş pentru a se plânge de cheltuielile pe care le-am făcut.

— Cunoscându-ţi stilul de viaţă, asta mi se pare perfect normal, zise Lowery, ridicându-se în picioare şi întinzând mâna peste masă. Încântat de cunoştinţă.

— Asemenea, răspunse Castillo.

— Ce șanse avem să obţinem pentru domnul Castillo un ecuson de vizitator frecvent? Ne va vizita destul de des.

— Cât veţi rămâne aici, domnule Castillo?

— Spune-mi „Charley", te rog, îl îndemnă Castillo. Cât e nevoie să-l conving pe Santini să admită că a furat în neştire. N-ar trebui să-mi ia mai mult de-o săptămână.

— Pot să-ţi văd legitimaţia, te rog? Şi ordinele de deplasare?

— Legitimaţia, da, spuse Castillo. Ordinele de deplasare, nu.

— Nu ai aşa ceva? întrebă Lowery.

— Sunt la secret, zise Castillo.

Lowery examină cu mare atenţie legitimaţia.

— Cred că n-am întâlnit niciodată până acum un agent special de supraveghere, zise el, făcând să pară că este o întrebare.

Cum naiba răspund la asta?

— N-am fost informat în legătură cu sosirea ta, zise Lowery.

Altă întrebare, nu un enunţ.

— De aceea se numeşte Serviciu Secret, spuse Santini. Ce facem noi este secret; nu anunţăm pe nimeni.

Lui Lowery nu i se păru amuzant asta.

— În afară de câteva discuţii cu Santini, altă treabă nu am cu ambasada, zise Castillo. Dacă e vreo problemă cu ecusonul de vizitator frecvent pe care el crede că ar trebui să-l am, lasă-l baltă. Făcu o pauză şi adăugă: Pe spatele fotografiei de identitate este un număr la care poţi suna pentru a verifica veridicitatea documentelor personale.

— O, nu. Asta nu-i deloc o problemă, se grăbi să răspundă Lowery. Pot împrumuta asta un moment? Îi cer secretarei să facă un ecuson.

— Sigur, făcu Castillo.

Lowery ieşi pe o uşă laterală şi se înapoie un moment mai târziu.

— Durează doar două minute. Îl va scrie la maşină şi-l va plastifia. I-am spus să-l facă pe două săptămâni. E o perioadă destul de lungă?

— Mai mult decât este nevoie, spuse Castillo. Mulţumesc.

— Îţi pot oferi o cafea cât aşteptăm?

— Da, mulţumesc.

Lowery ieşi iarăşi pe uşa laterală şi se întoarse în scurt timp cu trei căni de porţelan.

— Ştiu că Tony o bea neagră, zise Lowery. Dar este...

— O bea neagră? Atunci ce-i cu recipientul ăla de treizeci şi opt de dolari pentru frişcă şi zahăr, Santini?

Lowery întoarse ochii spre el, apoi râse.

— Mi-a povestit Tony despre problema ta, zise Castillo.

— Despre ce problemă este vorba? întrebă Lowery precaut.

— Dispariţia soţiei, spuse Charley.

Lowery îl săgetă pe Santini cu o privire veninoasă.

Santini o pară.

— Haide, Ken, că doar domnul Castillo nu lucrează pentru *New York Times*.

Lowery cumpăni la asta un moment.

— De fapt, chiar înainte să intraţi, mă întrebam cât va trece până când trimisul celor de la *Times* va prinde de veste. Făcu o pauză, apoi adăugă: Ce ţi-a spus Tony?

— Doar că soţia şefului de misiune a dispărut în împrejurări misterioase.

— Soţul se urcă pe pereţi de furie, se înţelege, spuse Lowery. Doamna îl aştepta într-un restaurant din San Isidro. Când a ajuns el acolo, geanta şi maşina ei erau în parcare, ea însă nu.

— Şi tu crezi că a fost răpită?

Lowery ezită înainte să răspundă, apoi întrebă:

— Ai experienţă cu genul ăsta de lucruri, domnule Castillo?

— Puţintică.

Odată, de pildă, am ajutat la recuperarea a doi generali irakieni, a unui general rus, a unui colonel rus şi-a unei duzini de alţi ne-irakieni de la locul exploziei unei rachete Scud în deşertul irakian. Nu cred că la asta te referi, dar să vedem unde ajungem.

— Cu toată sinceritatea, recunosc că eu n-am, continuă Lowery. Dă-mi voie să-ţi spun ce ştim şi tu spune-mi ce crezi.

— Sigur.

— Nu cred că oamenii ăia frecau menta în parcarea localului Kansas, aşteptând să pună laba pe prima femeie despre care să li se pară că arată ca şi când cineva ar da bani să o primească înapoi. Prea mulţi oameni bine îmbrăcaţi trec prin parcarea aia în fiecare seară şi niciodată nu a avut loc un asemenea incident. E clar că o aşteptau pe doamna Masterson.

— Asta ar presupune că ei cred că guvernul va plăti pentru recuperarea ei. Nu ştiu însă că noi nu plătim răscumpărări pentru eliberarea ostaticilor?

— Jack Masterson are bani, zise Lowery. Mulţi bani. Nu ştii cine este?

Castillo clătină din cap.

— „Namila Jack”? întrebă Lowery.

Castillo clătină iar din cap.

— Jucătorul de baschet?

Nici asta nu-i reactivă memoria, însă parcă-parcă îi spunea ceva.

— O!

— În a patra lună a carierei sale de baschetbalist profesionist, explică Lowery, pentru care, într-o perioadă de cinci ani, Namila Jack ar fi primit zece milioane de dolari...

Castillo ridică sprâncenele. *Hristoase, acuma ştiu*!

— Dar a fost accidentat de un camion care transporta bere, când ieşea din stadion, continuă Castillo.

— Condus de un individ care se tratase cu produsul pe care îl transporta, încheie Lowery. Avea în sânge de două ori cantitatea de alcool necesară pentru a se considera din punct de vedere legal că se afla beat la volan.

— Şi s-a ajuns la o înţelegere, zise Castillo.

— O înţelegere dată naibii. Fără tribunal. Jack n-a fost grav rănit, suficient însă cât să nu mai poată juca niciodată în campionatul profesionist. Fabrica de bere nu voia să apară în faţa instanţei nu doar pentru că avea să piardă procesul – ei erau vinovaţi şi ştiau asta; şoferul de camion era angajatul lor – , ci pentru a evita publicitatea negativă. I-au achitat nu doar cele zece

milioane pe care le-ar fi câştigat conform contractului, dar şi cât ar fi putut câştiga în restul carierei sale de profesionist. Totalul s-a ridicat la şaizeci de milioane, fără a mai pune la socoteală banii pe care i-ar fi putut obţine din contracte colaterale.

— Întotdeauna m-am întrebat ce s-a întâmplat cu el după ce a ieşit din joc, zise Castillo.

Am avut gânduri urâte. M-am întrebat cât îi va lua – asemenea câştigătorilor la loterie sau campionilor la haltere – să arunce toţi banii pe fereastră şi să ajungă sărac lipit pământului, devenind unul dintre oamenii aceia care-i întâmpină pe clienţi în holurile cazinourilor din Las Vegas.

Iar el a ajuns diplomat?

O, că bine mai judeci tu caracterul omului, Charley Castillo!

— Sigur că Jack ar fi putut cumpăra o insulă în Bahamas şi să-şi petreacă restul vieţii pescuind, dar nu e genul ăsta de om. Voia să facă ceva cu viaţa sa, aşa că a început să studieze.

— Serviciul extern pare cam departe de terenul de baschet, zise Castillo.

— Nu şi dacă soţia ta este fiica unui ambasador – şi, la urma urmei, dacă cumnatul tău are o funcţie destul de mare la Naţiunile Unite. Jack a obţinut o diplomă – *cum laude* – în ştiinţe politice, astfel încât atunci când s-a prezentat la examen pentru serviciul extern şi l-a trecut cu brio nimeni n-a fost prea surprins.

— Nu te-ai aştepta ca sportivii profesionişti să obţină diplome *cum laude*, oricare ar fi domeniul despre care discutăm, zise Castillo.

Chiar cred asta?

Nu. Ştiu mai bine. Au existat excepţii.

Acuzaţia a fost însă făcută, în mod justificat, că C.G. Castillo are tendinţa de-a comite acte de incorectitudine politică.

— Odată Jack intrat în serviciul extern, a început să urce pe scara ierarhică. Şi a urcat repede. Se pricepe la ce face. După stagiul acesta, probabil că-l vor avansa ambasador.

— Şi crezi că răpitorii soţiei lui ştiu povestea asta?

— La naiba, trăim în era televiziunii prin satelit. Orice argentinian mediu, de douăzeci de ani, ştie mai multe despre baschetul profesionist american decât mine.

Şi categoric mai multe decât mine. N-am înţeles niciodată de ce oamenii stau lipiţi de ecranul televizorului urmărind adulţi înalţi cât nişte prăjini în pantaloni scurţi largi care încearcă să arunce o minge într-un coş.

— Nu sunt mulţi afro-americani în Argentina, spuse Lowery. Şi chiar mai puţin sunt cei care au doi metri înălţime şi apar la tv şi în *La Nación* şi *Clarín*, când ţin locul ambasadorului sau explică o modificare a politicii de vize.

Cine-i uriaşul ăla negru? Seamănă cu un baschetbalist. Măi să fie, ăla e Namila Jack, chiar el, tipul care a primit multe milioane când l-a călcat camionul de cerveza.

— Pare a fi logic.

— *Hai să-i răpim soţia*, conchise Lowery.

— Da, încuviinţă Castillo.

— Până acum, nu s-a primit niciun mesaj din partea răpitorilor, spuse Lowery.

— Asta e ceva neobişnuit?

— Policía Federal mi-a zis că, de regulă, dau un telefon în câteva ore de la răpire pentru a anunţa familia să nu contacteze poliţia şi că fac primele revendicări fie atunci, fie în douăzeci şi patru de ore. În cazul nostru au trecut... Dumnezeule, vor fi patruzeci şi opt de ore la şapte în seara asta.

— Cât de buni sunt poliţiştii?

— Cei care nu sunt ei înşişi răpitori sunt foarte buni.

— Serios?

— Acum ceva vreme au fost concediaţi toţi cei din comisariatul de poliţie – ăsta e un fel de secţie – din San Isidro deoarece erau suspectaţi că ar fi implicaţi în răpirile care aveau loc acolo.

— Şi erau?

— Probabil, spuse Lowery.

Un moment, se uită gânditor la Castillo.

— S-a înţeles bine că îmi place de Jack Masterson? Din punct de vedere personal şi profesional deopotrivă?

Castillo aprobă din cap.

— Îmi fac griji pentru el – atât personal, cât şi profesional, urmă Lowery.

— Cum aşa?

— Raţional, politica de-a nu trata niciodată cu teroriştii şi răpitorii este foarte logică, spuse Lowery. La nivel emoţional, însă? Soţia mea n-a fost răpită, iar eu nu am bani de plătit vreo recompensă.

— Crezi că, dacă-l vor contacta, va plăti?

— Nu ştiu. Dacă o va face, poate că îşi va primi soţia înapoi, dar poate că nu. Oamenii ăştia au... Doar acum vreo două luni, după ce un afacerist argentinian bogat a plătit o răscumpărare enormă... după ce răpitorii i-au trimis degetele fiului său...

— Santini mi-a spus povestea, îl întrerupse Castillo.

— ... au găsit cadavrul băiatului. Îl împuşcaseră în cap.

— Ce oameni de treabă! făcu Castillo.

— Care sunt întru totul capabil să procedeze la fel cu Betsy Masterson, urmă Lowery. În cel mai pesimist scenariu, Jack nu o primeşte pe Betsy

înapoi şi se află că a plătit răscumpărarea. Neurmând politica oficială pe care el o cunoaşte atât de bine. Astfel că îşi va pierde nu numai soţia, ci şi cariera în Departamentul de Stat. Ori o primeşte înapoi şi se află că el a plătit răscumpărarea, fiind obligat să renunţe la carieră.

Preţ pe care orice om raţional ar fi dispus să-l plătească, zic eu. Soţia este mai importantă decât banii sau cariera.

Mă întreb dacă Mel Gibson a ajuns la aceeaşi concluzie.

— Ai pus totuşi pe cineva să facă pe bona? întrebă Castillo.

— Poftim?

Jargon poliţienesc. Prima dată am auzit-o la Biroul de Contrainformaţii al Departamentului de Poliţie din Philadelphia. Căpitanul O'Brien i-a ordonat doamnei sergent Schneider să facă pe bona lui Dick Miller şi a mea până la noi ordine. Am fost puţin dezamăgit când am descoperit că asta însemna doar că ea trebuie să ne ajute, fără a ne scăpa însă din ochi, asigurându-se în acelaşi timp că nu vom încălca regulile.

— Să-i ţină companie, zise Castillo.

— Interesant mod de exprimare, făcu Lowery. Nu. Adică, încerc să ţin legătura cu el. N-aş putea totuşi să-l pun sub pază sau altceva de felul ăsta. Are şoferul lui, desigur, un agent argentinian de securitate în civil. Şi înarmat. Face însă ceea ce-i spune Jack să facă, şi nu invers. Pentru început, Jack n-ar fi de acord să se lase urmărit peste tot de unul dintre oamenii mei, iar apoi, nici nu prea am oameni în subordine.

Castillo icni, apoi întrebă:

— Vine la serviciu?

— Şi da, şi nu. Vine, dar pleacă imediat. Ştiu că ieri a dus copii la şcoală şi apoi i-a luat. Dimineaţă, a sunat să anunţe că-i duce iar la şcoală.

— Şcoala este păzită în mod corespunzător? Nu e oare îngrijorat că li se va întâmpla ceva copiilor?

— E vorba de Lincoln School, zise Lowery. E-o şcoală americană cu toate acreditările posibile. Mulţi diplomaţi ne-americani îşi trimit copiii acolo, la fel ca şi mulţi argentinieni. Nu doar că şcoala are propriii agenţi de pază – aceeaşi companie pe care o folosim noi la ambasadă, la drept vorbind –, dar mulţi părinţi îşi pun bodyguarzii personali de pază în faţa şcolii în timpul cursurilor. Este unul dintre cele mai bine păzite locuri din oraş.

Nu ştiu despre ce vorbesc, desigur, dar dacă soţia mea ar fi răpită şi chiar dacă eu aş şti că şcoala copiilor este sigură, i-aş duce personal şi i-aş aduce. Măcar pentru ei viaţa să fie cât mai normală posibil. Să nu se mai gândească la mama lor.

Un afro-american foarte înalt, în costum bine croit, intră în biroul lui Lowery fără să bată la uşă, urmat de un omuleţ durduliu cu mustaţă subţire şi costum şifonat.

Acesta trebuie să fie Masterson. Oare cine o fi conţopistul care se ţine după el?

Şeful misiunii diplomatice J. Winslow Masterson surâse absent spre Castillo şi Santini, după care se uită la Kenneth Lowery.

— Ai ceva, Ken? întrebă el.

— Nicio veste, Jack, răspunse Lowery.

— Tocmai i-am lăsat pe copii la şcoală, anunţă Masterson. Mi s-a părut că erau mai mulţi poliţişti acolo ca de obicei.

— E posibil, Jack, spuse Lowery.

Masterson îndreptă ochii spre Santini.

— Bună dimineaţa, Tony!

— Bună dimineaţa, domnule! Domnule Masterson, acesta este agentul special de supraveghere Castillo.

Masterson surâse şi întinse mâna.

— FBI? Din Montevideo? Tocmai aveam de gând să te caut.

— Sunt de la Serviciul Secret, domnule Masterson, zise Castillo. Sunt doar în trecere. Tocmai am aflat ce s-a întâmplat.

Masterson clătină din cap şi tăcu câteva clipe. Apoi rosti:

— Faptul că nu ştiu nimic mă scoate din fire. Ce vor nemernicii ăştia? De ce n-am primit nicio veste de la ei?

Sărmanul de tine.

— Voiam să sugerez, Jack – încă dinainte să vină domnul Castillo –, ca Tony să se întâlnească cu cei de la FBI, zise Lowery. Dacă nu te deranjează, domnule Castillo. Poate tu şi Tony...

— Mi se pare o idee foarte bună, spuse Masterson. Care e cuvântul care se foloseşte în advertising? „Brainstorming”? Unde sunt ei?

— În biroul Administraţiei Antidrog, răspunse Lowery.

— Am putea folosi biroul meu, propuse Masterson. Dar probabil că ar fi mai bine dacă ne-am duce acolo.

Lowery se ridică în picioare. Se uită la Castillo.

— Îi voi cere secretarei să-ţi ducă ecusonul de vizitator frecvent acolo.

Castillo îi zâmbi şi încuviinţă din cap.

— Iartă-mă, făcu Masterson. Domnul Castillo... sau să vă spun „agent Castillo”?

— „Domnul” e bine, domnule. „Charley” e şi mai bine.

Masterson îi zâmbi.

— Bine, Charley. Acesta este Alex Darby, ataşatul nostru comercial şi, mai important, prietenul meu.

Darby îi întinse lui Castillo mâna. În ochi i se citea curiozitatea.

Oare pe prietenul-ataşat comercial îl surprinde prezenţa aici a Serviciului Secret? *Sau a şefului oficiului local al CIA*?

— Vă salut, domnule Castillo! spuse Darby.

— Bucuros de cunoştinţă! răspunse Charley.

Acum, pe buzele subţiri ale lui Darby se vedea urma unui zâmbet.

Ce mama naibii mai înseamnă şi asta?

•

Biroul Administraţiei Antidrog – o încăpere mare cu o duzină de mese de scris şi una mare de conferinţe, plus trei oficii mai mici, cu pereţi de sticlă – era situat la etajul al treilea al ambasadei.

Cei şapte bărbaţi aşezaţi în jurul mesei de conferinţe se ridicară când văzură că intră Masterson.

Trei dintre ei au toc de pistol la subsuoară. *Probabil agenţii Biroului*.

— Aşezaţi-vă, zise Masterson, fluturând din mână şi surâzând.

Se auzi un cor de „Bună dimineaţa, domnule”.

— Cred că, dacă ne punem toţi mintea la contribuţie, zise Masterson, şi facem un brainstorming, am putea să înţelegem ceva din situaţia asta. Sunteţi de acord cu mine?

Alt cor, de data aceasta de „Da, domnule”.

Cel din capul mesei, unul dintre cei înarmaţi, se ridică în picioare, oferindu-şi evident locul lui Masterson, care îl acceptă.

— Domnul este agentul special de supraveghere Castillo, din cadrul Serviciului Secret, rosti Masterson, indicându-l pe Charley şi apoi întinzând mâna spre unul dintre ceilalţi bărbaţi. Presupun că dumneata eşti unul dintre agenţii FBI din Montevideo?

— Da, domnule, confirmă bărbatul. Agentul special Dorman, domnule. Acesta este agentul special Yung.

Agentul special Yung era asiatic.

Nord-coreean, gândi Castillo. *Sau japonez*. *Cel mai probabil chinez*.

Yung se uita la Castillo cu mult mai mult interes decât Dorman.

— Presupun că-l cunoaşteţi pe domnul Santini, agentul nostru secret de la ambasadă? zise Masterson.

Cei doi agenţi FBI aprobară din cap.

— Ei bine, aş spune că cel mai bine e să începem cu începutul, urmă Masterson. Şi două lucruri, domnilor: primul este că voi sunteţi experţii. Eu nu am experienţă cu genul ăsta de lucruri. Şi al doilea, lucrurile vor funcţiona doar dacă spuneţi tot ce vă vine în minte. Okay, să începem cu

ceea ce eu bănuiesc a fi începutul. Crede cineva că cele trei accidente auto în care am fost implicat în ultimele patru sau cinci săptămâni – al treilea produs pe când mă duceam să mă întâlnesc cu soţia mea – sunt doar nişte coincidenţe nefericite?

Se uită la Yung.

— Ce-ar fi să începem cu tine, domnule Yung?

•

După două ore şi câteva minute, Masterson însuşi ceru încheierea sesiunii de brainstorming. Rămăseseră toţi fără idei – deopotrivă rezonabile şi ieşite din comun – în urmă cu treizeci de minute, dar nimeni nu păruse dispus să sugereze să se oprească. Masterson nu era într-o stare mai bună decât atunci când începuseră; toţi îl compătimeau şi se simţeau vinovaţi, întrucât şi ei, şi el ştiau acum exact ceea ce ştiuseră iniţial, adică nimic.

În timp ce Masterson, Lowery, Santini, Darby şi Castillo aşteptau liftul, iar Charley se întreba de ce n-o luau de-a dreptul pe scări, Darby sparse tăcerea.

— Tocmai mi-a venit o idee, anunţă el şi se uită la ceasul de la mână. Mai sunt două minute până la douăsprezece. Mă gândeam că poate domnul Castillo va vedea ceva la Kansas care nouă, celorlalţi, ne-a scăpat. Ar fi în regulă, Jack, dacă l-aş duce acolo la prânz? Poate iei tu masa cu Tony şi Ken?

Castillo observă că Masterson era surprins de această propunere la fel de mult ca el. Masterson arăta ca şi când ar fi vrut să obiecteze cel puţin parţial, dar în cele din urmă – *agăţându-se de un fir de iarba*? – zise:

— Bună idee, Alex.

— Putem merge pe jos la Rio Alba, propuse Tony Santini. Şi Ken poate face cinste.

— O să vin, Jack, la timp să-i iei pe copii de la şcoală, zise Darby.

•

Când liftul se opri la etajul al doilea, Darby atinse braţul lui Castillo, anunţându-l că ei nu coborau. Ceilalţi însă o făcură.

Odată ajunşi la subsol, Darby ridică receptorul unui telefon, apăsă un buton şi transmise un mesaj/ordin criptic:

— Iau maşina ta; n-o lua pe a mea. Mă întorc puţin după două.

Merseră apoi pe lângă şirul de maşini, iar când Darby indică un Volkswagen Golf şi urcă la volan, Castillo crezu că înţelege. Darby nu voia o maşină a ambasadei cu şofer. Golful avea numere de înmatriculare argentiniene, obişnuite. Dintr-un motiv anume, Darby nu voia să fie văzut la restaurant într-o maşină a ambasadei.

Doar când paznicul de la poartă ceru actele lui Castillo, acesta îşi aduse aminte că ele erau la secretara lui Lowery.

— Nu mă sâcâi cu asemenea chestii, făcu Darby, deloc amabil, într-o spaniolă fluentă. Nu trebuie să ştii decât că domnul acesta este cu mine.

Reticent, paznicul le permise să iasă din perimetrul ambasadei.

— Cam jumătate dintre ei sunt oameni într-adevăr de treabă, spuse Darby. Cealaltă jumătate sunt aşa. Adoră să-şi arate autoritatea.

— Nici mie nu mi-a fost uşor să intru în ambasadă, se plânse Castillo.

— Deci, din cât ai văzut până acum, Castillo, cum îţi place Buenos Aires-ul?

Castillo se pregătea să răspundă, când realiză că Darby trecuse de la engleză la paştu, una dintre cele două limbi folosite în Afganistan, cealaltă fiind persana afgană.

Darby văzu surpriza pe chipul lui Castillo şi râse.

— Chiar nu-ţi aminteşti de mine, nu-i aşa? întrebă el, tot în paştu.

Castillo clătină din cap.

— Ultima dată te-am văzut în Zaranj, urmă Darby. Erau mai mulţi ofiţeri de armată cu rang superior care nu izbuteau să se decidă dacă să te dea pe mâna Curţii Marţiale şi să te trimită acasă în lanţuri ori să-ţi acorde o medalie. Ceva în legătură cu un Blackhawk furat, dacă-mi amintesc bine.

— Ei, uite-aşa se duce dracului acoperirea mea, rosti Castillo în paştu. Ce făceai în Zaranj?

Zaranj era un oraş la graniţa dintre Iran şi Afganistan.

— Conduceam filiala agenţiei de acolo. Ce s-a întâmplat cu negrul care şi-a belit genunchiul?

— Dacă te interesează dacă a scăpat, da, a scăpat.

— Datorită ţie. Eram acolo când ai adus elicopterul înapoi. N-ar fi scăpat cu viaţă – probabil că niciunul dintre ei n-ar fi scăpat – dacă nu te-ai fi dus după ei.

— Şi el ar fi făcut acelaşi lucru pentru mine, spuse Castillo. Cât despre ce s-a întâmplat cu el, cum adevărul e mai ciudat decât ficţiunea, a fost – cel puţin o vreme – şeful oficiului din Luanda, Angola.

— Credeam că voi doi aţi fost, zise Darby.

— Ce ai crezut că am fost?

— Nu-mi place să mă gândesc câte ore de muncă şi câţi bani am aruncat pe fereastră aici căutând aeronava aia 727 furată, explică Darby. Pe cei de la Langley i-au apucat pandaliile pentru că n-au reuşit să o găsească. Apoi căutările au fost sistate fără nicio explicaţie. Am fost curios, aşa că acum o lună, când eram la Langley, am întrebat. Strict confidenţial, un vechi amic mi-a spus că un şmecher pe nume Castillo îşi vârâse nasul în treburile agenţiei şi-l găsise, apoi îl furase. A zis că acţiunea lui i-a făcut să-i sară muştarul directorului CIA. Mi-am făcut socoteala că acela trebuia să fi fost

tu, mai ales după ce prietenul meu mi-a mai spus că directorul CIA a încercat să-l crucifice pe şeful oficiului lui Luanda, care întâmplarea făcea să fie un fost ofiţer al Forţelor Speciale rămas cu o afecţiune la genunchi după Afganistan, fiindcă i-a oferit informaţii lui Castillo.

— Nici la FBI nu sunt prea popular, mărturisi Castillo.

— Aşa că acum mă întreb ce naiba cauţi aici, fluturând o insignă a Serviciului Secret în stânga şi-n dreapta.

— Insigna e pe bune.

— Asta mi-am dat seama. Santini ar depista o cacealma din prima secundă. Doar dacă nu i s-ar fi ordonat să nu pună întrebări.

— Presupun că n-am cum să te conving să nu pui nici tu întrebări?

— Nicio şansă.

— Preşedintele m-a trimis aici ca să aflu ce se întâmplă cu soţia lui Masterson.

— La cum ai spus-o, pare că preşedintele însuşi ar fi zis: „Castillo, du-te la Buenos Aires”, că n-ai fi primit ordinul pe canalele clasice.

— De fapt, preşedintele a spus: „Vreau să ştiu cum şi ce s-a întâmplat şi nu vreau să aştept până când cel care se ocupă de problemă acolo va avea timp să scrie un raport de mântuială.”

— Aşa ţi-a zis ţie?

Castillo încuviinţă din cap.

— Asta crezi că am de gând să fac, să scriu un raport de mântuială?

— Nu. Cred că vrei să faci tot posibilul să-i redai sărmanului om soţia în viaţă.

— Mulţumesc, făcu Darby.

Urmă o tăcere lungă, după care Darby continuă:

— Acum vom lua o masă de prânz bună, în timpul căreia mă voi hotărî ce şi când voi spune despre tine şi cui anume.

— Îmi vei comunica decizia finală?

— Da, ţi-o voi comunica.

— Mulţumesc, spuse Castillo.

IV

UNU

Restaurantul Kansas
Avenida Libertador
San Isidro, Provincia Buenos Aires, Argentina
13:15, 22 iulie 2005

— Cât crezi că a obţinut, de fapt, din cele şaizeci de milioane? îl întrebă Castillo pe Darby.

Stăteau la o masă în barul aglomerat din Kansas, fumând trabucuri şi bând cafea.

Stăteau deja de câteva minute, fără a vorbi, pierduţi în gânduri, şi întrebarea veni din senin. Darby reveni destul de greu la realitate.

— Nu cred că asta e o pură curiozitate, Charley.

— Mă întrebam doar dacă se formulează o cerere de răscumpărare şi el îşi spuse: „Mă piş pe ele de reguli, îmi vreau soţia înapoi, plătesc cât o fi”, de unde ar lua banii, cum i-ar aduce aici?

— Cum se spune: „Marile minţi bat poteci paralele”?

— Cam aşa ceva.

— Primul răspuns este că fiscul şi-a luat partea leului – la nivelul lui, fix jumătate, punând la socoteală şi impozitul pe venit din Louisiana – din suma care acoperea salariile pierdute din înţelegere. Cu alte cuvinte, a obţinut undeva la opt milioane şi jumătate, iar după impozitare a mai rămas cu jumătate. Restul înţelegerii reprezenta compensaţii pentru durerile şi suferinţa îndurate et cetera. Astea sunt venituri neimpozabile.

— Vorbim despre peste patruzeci de milioane de dolari. Unde sunt toţi banii ăştia?

— Acum sunt mai mult de atât. Este un tip – el şi Jack au făcut împreună nu ştiu ce liceu particular – în Hibernia National Bank and Trust din New Orleans care a gestionat fondurile în numele său. Şi le-a gestionat foarte bine.

— El e din New Orleans?

Darby clătină din cap.

— Imediat cum treci graniţa în Mississippi, o localitate numită Pass Christian, pe golf. Betsy e din New Orleans; tatăl ei, un ambasador ieşit la pensie, locuieşte acolo.

— Să-nțeleg că l-ai verificat pe Masterson?

— Nu. Mi-a povestit el. L-am cunoscut pe Jack pe când eram amândoi în Paris, acum mulţi ani. Suntem apropiaţi. Sunt al doilea executor – după taică-său – al testamentului lui. Drept pentru care s-a gândit că ar trebui să știu cu ce mă leg la cap.

Castillo aprobă tacit şi rămase tăcut câteva clipe.

— Sărmanul de el mai are o problemă. Să anunţe familia lui Betsy, zise Darby.

— Crezi că a lui știe?

— Nu cred că și-ar anunţa propriul tată înainte de a-l înștiința pe al lui Betsy, iar tatăl lui Betsy probabil că ar muri de inimă rea. La propriu. Este foarte grav bolnav de inimă.

— Am auzit că există şi un cumnat.

— Lucrează pentru ONU. Lui Jack nu-i place.

— De ce?

Darby ridică din umeri.

— Nu mi-a spus. Dar e relativ evident.

Apoi Darby schimbă subiectul:

— Ca să-ți răspund la prima întrebare: Ce aş face eu în locul lui Jack Masterson – ce mă cam tem că a făcut el deja – ar fi să iau legătura cu bancherul de la Hibernia: „Ia un milion de dolari, urcă în următorul avion care vine încoace cu ei şi nu sufla o vorbă nimănui."

— S-ar putea să nu fie atât de uşor, spuse Castillo. Oamenii bogaţi nu ţin mulţi bani lichizi în casă, au fie lichizi-lichizi, fie depuşi într-un cont descoperit. Chiar şi un bancher ar avea probleme să strângă un milion în bani peşin fără ca nimeni să nu-i pună întrebări dure.

— Pare că vorbeşti din proprie experienţă, zise Darby.

Castillo îl ignoră.

— Iar un milion de dolari în bancnote de o sută ocupă mult loc. O sută de mii scoşi direct din Rezerva Federală sunt un pachet cam atât de mare, îi arătă el.

— Chiar locuieşti într-un apartament la Mayflower, Charley? își continuă Darby interogatoriul.

Castillo decise să ignore şi această întrebare, dar se răzgândi.

— De unde ai auzit?

— Tot de la individul care mi-a spus despre tine şi directorul CIA. Nu-ţi voi spune cine e, dar îl cunoşti. A fost în Afganistan cu noi. Nu trebuie să-ţi faci griji: îi place de tine.

— Ce altceva ţi-a mai spus despre mine prietenul meu slobod la gură?

— Că ai legături cu industria texană a petrolului.

— Sunt din Texas şi-mi permit să locuiesc la Mayflower. Putem să ne limităm la atât?

— Okay.

— Pe deasupra, există o lege, continuă Castillo, care spune că, atunci când retragi zece mii sau mai mult în bani lichizi de la o bancă, tranzacţia trebuie anunţată. Nu ştiu cui anume, poate Fiscului. Şi nu sunt foarte sigur, însă cred că mai există o reglementare care zice că trebuie să-i declari la vamă dacă vrei să scoţi din ţară zece mii – poate şi numai cinci mii – de dolari în bani lichizi.

— O să-l întreb pe Tony. El trebuie să ştie. Sau pe unul dintre tipii de la FBI din Montevideo. Şi ei trebuie să ştie...

Se auzi bâzâitul unui telefon mobil. Amândoi îşi scoaseră aparatele din buzunar.

— Hei, Charley, răzbătu vocea metalică a lui Howard Kennedy din mobilul lui Castillo. Cum merg lucrurile?

Darby vârî telefonul înapoi în buzunar şi se uită interesat la Castillo.

— Ce mai e nou, Howard? întrebă Charley.

— Un prieten comun ar vrea să te vadă.

— Serios?

— E chiar nerăbdător să vă întâlniţi.

Oare de ce mi se pare ameninţătoare chestia asta?

— Foarte măgulitor. De ce?

— Nu ştiu. Ce faci acum? Unde eşti?

— Beau o cafea într-un restaurant din San Isidro.

— Ar fi vorba doar de vreo două ore, Charley. Pot veni să te iau? La ce restaurant?

— Stai aşa, Howard, zise Castillo şi luă mobilul de la ureche.

Ştia dureros de bine din experienţă că microfoanele mobilelor erau foarte sensibile. Apăsă o serie de taste cu degetul mare pentru a selecta funcţia MUTE, apoi, ca să fie şi mai sigur, ridică fesa dreaptă, vârî mobilul dedesubt şi se aşeză pe el. Fesele erau singurul lucru despre care ştia sigur că va acoperi eficient microfonul mobilului.

Aparent, Darby ajunsese la aceeaşi concluzie, căci surâdea înţelegător. Castillo răspunse tot cu un surâs.

— Cu omul ăsta chiar trebuie să mă întâlnesc, zise Castillo.

— Speram să fie Tony care voia să ne comunice că a aflat ceva.

— Şi eu, recunoscu Castillo. Crezi că aş avea de ce să mă întorc la ambasadă?

Darby scutură din cap.

— Dar eu trebuie să mă întorc. I-am spus lui Jack că merg cu el să-i luăm pe copii de la şcoală. O să te descurci să ajungi la hotel?

— Sigur că da.

Castillo îşi recuperă telefonul şi apăsă o altă tastă.

— Mai eşti pe fir, Howard?

— Ce naiba a fost asta?

— Sunt în restaurantul Kansas, pe Libertador.

— Ştiu unde este. Ajung în zece-cincisprezece minute. Aceeaşi maşină. Poţi să mă aştepţi în stradă?

— Intră mai bine în parcare. Aşa va fi mai uşor pentru FBI.

— Nu e deloc amuzant, fir-ar să fie!

— Te luam doar peste picior, Howard.

— Zece minute, în faţă, zise Kennedy şi legătura se întrerupse.

Darby se uită curios la el.

— O glumă între noi, făcu Castillo. Încă unul care nu e pe placul FBI-ului.

Darby dădu din cap în semn de aprobare.

— Sunt mulţi ca el. Ce-ar fi să facem schimb de numere de mobil?

— Dacă-i vei spune lui Lowery sau lui Masterson ori ambasadorului cu ce treabă mă aflu aici, ar fi o pierdere de vreme.

— Nu în seara asta. Poate mâine. În seara asta nu voi spune nimic şi nu înainte de a te pune în gardă. Şi cine ştie ce se va întâmpla în seara asta?

— Mersi, zise Castillo şi-i dădu mobilul lui Darby pentru a-i introduce numărul.

DOI

Mercedesul negru, model S500, apăru în fluxul traficului ce venea dinspre vest pe Avenida Libertador şi Castillo coborî de pe trotuar ca să fie văzut. Maşina trase la bordură şi portiera din spate se deschise dinăuntru. Pe banchetă îl văzu pe Kennedy.

— Urcă, Charley, îl invită acesta.

Automobilul porni în clipa în care Castillo trase portiera după el.

— *Grüss Gott*, rosti Castillo formula de salut vieneză cu un accent cât putu el de pronunţat.

— *Grüss Gott*, *Herr Gossinger*, replică Frederic de la volan.

Ăsta nu e accent vienez. *Nici măcar ceh*. *Bunul de Frederic probabil că e ungur*.

De ce am făcut asta? *Ce-mi pasă mie*?

Mercedesul luă următoarea curbă la stânga. Străbăteau o zonă rezidenţială, foarte asemănătoare, gândi Castillo, cu unul dintre cele mai bune cartiere din San Antonio, doar că toate casele de aici erau apărate de ziduri – dintre care unele acoperite cu sârmă ghimpată – şi majoritatea aveau zăbrele la geamuri.

Kennedy îi atinse braţul şi-i dădu ceva. Semăna cu un săculeţ de catifea neagră.

— Ce-i asta?

— Un săculeţ de catifea, răspunse Kennedy. Ca să ţi-l tragi pe cap.

Acuma ştiu de ce m-am simţit ameninţat. *Se numeşte „intuiţie*".

— Glumeşti, nu?

— Chiar deloc. Ştii cum e şeful meu. E foarte atent cu intimitatea sa.

— În mă-ta, Howard, şi-n mă-ta cu şeful tău! rosti Castillo. Apoi ridică vocea ca să audă Frederic. Opreşte imediat maşina!

— Iisuse Hristoase, Charley, nu e nimic personal în asta!

— Opreşte maşina înainte să te lovesc, Howard!

— Du-ne înapoi la restaurant, ceru Kennedy în germană, apoi adăugă, spre Castillo: Să ştii că n-o să-i placă asta.

— Nu uita să-i transmiţi din partea mea următorul mesaj: „Freacă-ţi-o la rece, Alex." Acum, opreşte naibii maşina!

Kennedy ezită un moment, apoi îi ordonă lui Frederic să tragă lângă trotuar.

Castillo coborî, trânti portiera şi porni pe jos spre Avenida Libertador. Auzi demarajul Mercedesului.

Până la Libertador erau trei cvartale şi el parcursese doar jumătate din unul, când văzu din nou maşina. Era oprită la bordură, cu faţa la el, şi Kennedy stătea pe trotuar, alături. Ţinea ceva în mâna stângă.

Nu cred că e atât de prost încât să scoată pistolul şi să mă urce cu forţa în maşină, *dar e posibil orice*.

Când Castillo se apropie, observă că Kennedy, de fapt, avea în mână un mobil.

— Te caută cineva la telefon, Herr Gossinger, zise fostul agent FBI glumeţ. Avea pe buze un zâmbet crispat.

— Dacă Frederic face şi numai un semn că s-ar gândi să coboare din maşină, tu o să ajungi fie la spital, fie la morgă, ameninţă Castillo.

Kennedy îi dădu lui Castillo mobilul şi făcu trei paşi în spate, ridicând mâinile desfăcute pentru a arăta că nu avea vreo intenţie de-a face ceva.

Castillo, menţinând contactul vizual, rosti în telefon:

— Alo?

— Dacă Howard te-a jignit în vreun fel, prietene, spuse Alex Pevsner în rusă, primeşte scuzele mele.

— Howard a făcut ce i-ai spus tu să facă. Şi nu-mi spune prietene, replică, tot în rusă, Castillo. De unde vin eu, prietenii au încredere în prieteni, prietenii nu le cer prietenilor să-şi tragă saci pe cap.

— Când vei ajunge aici, prietene, vei înţelege de ce încercam să fiu puţin mai precaut decât sunt de obicei. Şi vei înţelege că te consider într-adevăr un prieten de nădejde.

— De ce aş accepta să vin?

— Pentru că ţi-o cer ca prieten.

— Nu vreau să fiu nevoit să-i fac rău lui Howard.

— Nu va fi nevoie nici măcar să iei în calcul aşa ceva. Te rog, acordă-mi doar câteva ore din timpul tău.

Indiferent despre ce ar fi vorba, e ceva important pentru el. El nu roagă pe nimeni nimic, el le cere şi, se presupune în mod credibil, pune să fie ucişi cei care nu fac ce le-a cerut

— Okay, zise Castillo după o ezitare abia perceptibilă.

— Mulţumesc, Charley, răspunse Pevsner şi se auzi un clic când legătura se întrerupse.

Castillo se uită la Kennedy şi-i aruncă telefonul în braţe.

— Treci în maşină, Howard, şi trage-ţi sacul pe cap! porunci Castillo.

Când văzu expresia de pe chipul lui Kennedy, i se făcu milă de el.

— Doar te tachinam, Howard.

TREI

Traseul lor trecea prin districtul rezidenţial San Isidro, apoi pe lângă un şir lung de restaurante aparent interesante, aflate vizavi de San Isidro Jockey Club. Cât de cât, credea că ştia unde se află. Bunicul îi dusese acolo pe el şi pe vărul său Fernando cel puţin de şase ori când erau la liceu.

Apoi, cât ai zice peşte, ieşiră pe o superautostradă largă – şase benzi de circulaţie pe sens – şi, deşi asta era nouă pentru el, Castillo era mai mult ca sigur că se aflau pe vechea autostradă Pan Americana. Argentinienii o

extindeau de ani de zile și, aparent, încheiaseră lucrările la ceea ce ei numeau *autopista*.

După șase sau șapte kilometri cu o viteză despre care Castillo presupunea că depășea cu cel puțin douăzeci de kilometri limita de o sută treizeci anunțată pe toate panourile – însemnând că rulau cu peste o sută cincizeci de kilometri pe oră – drumul se bifurcă și Frederic o luă spre stânga. Indicatoarele spuneau că în stânga era autostrada spre Uruguay și că acum se îndreptau spre Pilar.

Trecură de o gheretă de taxare fără să oprească, doar încetinind cât un aparat să citească un dispozitiv ce deschidea bariera, și Frederic acceleră imediat, revenind la viteza ilegală de dinainte.

În stânga era o fabrică mare, o clădire dreptunghiulară lungă, cu trei niveluri și lungă de o sută de metri, legată de patru silozuri circulare enorme, din beton, printr-un păienjeniș de benzi transportoare.

LUCCETTI, LA PASTA DE MAMA scria cu litere de-o șchioapă pe silozuri.

Castillo chicoti. Kennedy se uită la el.

— E clar ca lumina zilei că familia mamei mănâncă paste la greu, spuse Charley.

Kennedy surâse și zise:

— Aici sunt mai mulți italieni decât spanioli.

Acolo, autopista era mai îngustă – trei benzi pe sens – însă limita de viteză era tot de o sută treizeci și Frederic continua să conducă mult mai repede de atât.

Dincolo de parapetul autostrăzii erau restaurante mari, atractive și ceva ce semăna cu niște showroom-uri recent construite pentru Audi, BWM și alte mărci auto europene și japoneze. Charley văzu un singur showroom Ford din partea americanilor și se întrebă în goana gândurilor dacă Mercedes Benz era reprezentat acolo.

Și aici fusese cu ani în urmă, dar pe-atunci Buenos Aires era legat de *estancias* din provincie doar de șosele cu două benzi.

Perimetrul din jurul Pilar era evident acum o zonă rezidențială de lux – doar trebuia cineva să cumpere Audi-urile și BMW-urile – însă nicio casă nu se vedea de pe autostradă, ci doar business-uri puse în slujba oamenilor cu bani.

Frederic o luă pe o rampă de ieșire și acolo era showroom-ul Mercedes, evident o reprezentanță elegantă vizavi de un mare centru comercial ridicat în jurul unui supermarket Jumbo.

Și atunci, reintrară în extravilan.

Cam la trei kilometri pe autostrada cu două benzi – care-l făcuse pe Frederic să încetinească la nu mai mult de să zicem, o sută sau o sută zece

kilometri pe oră – maşina frână brusc, ieşi de pe drum şi micşoră viteza, în vreme ce se apropiau de o gheretă cu etaj şi acoperiş din şindrilă roşie, la o poartă.

Pe un indicator cioplit în lemn se putea citi BUENA VISTA COUNTRY CLUB.

La gheretă erau patru paznici cu livrea, dintre care doi se uitară atenţi în Mercedes înainte ca o barieră din oţel greu, vopsită în alb şi roşu, să se ridice. Toţi erau înarmaţi şi în postul de pază Charley văzu un rastel pe care se aflau şase arme de asalt. Semănau cu nişte puşti Ithaca americane.

Ei, da, gândi Castillo, *asta mai zic şi eu „comunitate închisă*”.

Odată pătrunşi pe proprietate, apărură indicatoarele care limitau viteza la treizeci de kilometri pe oră, măsură întărită de cocoaşe dispuse pe drumul de macadam din două în două sute de metri. Frederic se conformă de această dată.

Apoi, când erau destul de în interiorul proprietăţii încât să nu mai fie văzut din drum, începură să se arate primele case.

Mercedesul rulă încet pe un drumeag care şerpuia pe lângă şirurile lungi de case luxoase construite pe loturi bine îngrijite de câte un hectar. Nici urmă de zăbrele la geamuri, ca la locuinţele cu pretenţii din San Isidro. Trecură pe lângă un teren de polo – mărginit de aceleaşi case de calitate – şi apoi de un altul, după care ajunseră la mai multe spaţii verzi şi-n cele din urmă la casa clubului unui teren de golf bine îngrijit. În parcare erau în jur de treizeci de maşini.

După aceea, alte case de-a lungul drumului sinuos. Casele şi loturile din zona aceea erau mai mari. Unele – poate cele mai multe – erau îngrădite cu arbuşti, suficient de înalţi ca să lase să se vadă doar etajele superioare. Castillo observă că arbuştii acopereau şi gardurile.

Frederic părăsi drumul şi opri în faţa unei porţi înalte de trei metri. După câteva clipe, poarta se deschise, rulând spre dreapta. Charley văzu un lucrător la ceea ce probabil că era panoul de comandă al porţii. Sub jacheta de dril largă avea un pistol. Odată intraţi, Castillo zări un bărbat într-o maşinuţă de golf plimbându-se de-a lungul perimetrului proprietăţii. În geanta de goli se vedea bine tocul unei puşti de vânătoare.

Aceasta e-n mod clar o comunitate dublu-închisă, *o comunitate închisă înăuntrul altei comunităţi închise*, *în opoziţie cu o comunitate dublu-deschisă*, *care este aceea ai cărei locuitori au preferinţe sexuale cam vagi*.

Văzu întâi elicopterul Bell Ranger, apoi casa, un conac în stil aparent englez din cărămidă roşie, cu ferestre cu rame. Când se apropiară, uşa principală se deschise şi un bărbat înalt ce părea să se apropie de patruzeci de ani păşi afară şi coborî cele câteva trepte până la aleea pietruită.

Aleksandr Pevsner – cunoscut şi ca Vasily Respin şi Alex Dondiemo şi alte şase nume, traficant internaţional de arme şi, se părea, creierul acel puţin o duzină de alte afaceri la limita legalităţii, şi pentru care mandate de arestare fuseseră emise la un moment sau altul de cel puţin treisprezece ţări – era îmbrăcat cu pantaloni de flanelă gri largi, cămaşă albă cu nasturi (la gât, în manieră argentiniană, avea o eşarfă de mătase legată cu un inel de argint), pulover albastru-pal şi pantofi maronii perfect lustruiţi, cu tălpi groase de cauciuc, amortizoare.

Îşi încrucişă braţele pe piept, zâmbi şi aşteptă ca Mercedesul să se oprească şi ca Frederic să dea numaidecât fuga prin faţa maşinii pentru a deschide portiera din spate.

— A, Charley, făcu Pevsner în rusă când Castillo coborî. Mulţumesc că ai venit. Mă unge pe suflet să te văd.

— Sincer, prima invitaţie nu mi-a picat prea bine, Alex, răspunse Castillo, tot în rusă, întinzându-i mâna lui Pevsner.

— Lucru pentru care m-am scuzat deja şi mă voi mai scuza o dată acum, dacă doreşti.

— O dată e suficient, Alex, zise Castillo, adăugând: Frumoasă casă.

Pevsner îşi retrase mâna şi îl apucă ferm pe Castillo de braţe, privindu-l în ochi. Ochii lui Pevsner erau mari şi albaştri şi extraordinar de luminoşi. Prima dată când Charley îl întâlnise, se întrebase răutăcios dacă Pevsner nu trăsese ceva pe nas.

— Trebuie să-ţi pun două întrebări, prietene, grăi Pevsner. Într-un moment, vei înţelege de ce.

— Dă-i drumul.

— Ce cauţi în Argentina? De ce te afli aici?

Iată unul dintre momentele acelea când cel mai inteligent lucru este să spui adevărul şi numai adevărul. Charley răspunse prompt:

— Soţia şefului misiunii de la ambasada noastră de aici a dispărut în circumstanţe care duc cu gândul la o răpire. Preşedintele m-a trimis să văd ce se întâmplă.

Castillo observă că răspunsul său îl surprinsese pe Pevsner, dar nu profită de asta.

— Prezenţa ta aici nu are legătură cu mine?

Castillo clătină din cap.

— Nicidecum. Habar nu aveam că tu – sau Howard – te-ai afla măcar aproape de Argentina.

Pevsner mai scrută un moment ochii lui Castillo.

Alex, nu-mi pasă cât de mult vei căuta semne că mint. N-o să găsești niciunul. Și dacă norocul este cât de cât de partea mea, nu vei vedea nici semne care să indice că mi-este teamă de tine.

Pevsner strânse în cele din urmă brațele lui Castillo într-un gest amical și-i dădu drumul.

— Mulțumesc pentru sinceritate, prietene, spuse. Acum, ce-ar fi să intrăm în casă, să bem un pahar cu vin și să-ți prezint familia mea?

— Familia ta? bâigui Castillo.

— Da. Familia mea. Soția și copiii mei.

Fir-aș să fiu! *Ei, asta îi explică precauția. Totuși, ce naiba caută ei aici*?

•

Castillo, după ce îl întâlnise pe Aleksandr Pevsner prima dată în Viena, îi raportase lui Matt Hall, secretarul Securității Naționale, că acesta îi spusese că aeronava 727 dispărută fusese furată de teroriști somalezi care intenționau să intre cu ea în Liberty Bell. Pevsner spusese că va face tot ce-i va sta în puteri pentru a ajuta la localizarea ei, întrucât se declara împotriva teroriștilor musulmani din multe motive, principalul fiind acela că el era un familist care își adora soția și cei trei copii. Nu voia ca ei să sufere din pricina unor fanatici musulmani. Pevsner scosese atunci o fotografie cu el alături de presupusa lui familie: o soție blondă foarte atrăgătoare și trei copii blonzi care păreau scoși dintr-o reclamă Clairol. Castillo știa că suna incredibil și că lui Hall îi va veni al naibii de greu să creadă ceva.

Nu fusese însă pregătit pentru expresia de incredulitate fățișă de pe chipul lui Hall – și de pe cel al lui Joel Isaacson și Tom McGuire. În mod evident, ei nu doar că nu credeau absolut nimic din ce le spusese el, dar și – mai rău – acum îi puneau la îndoială reputația de necruțător operator special pentru că irosise atât timpul său, cât și pe cel al lor cu asemenea teorii.

— Charley, i-am văzut dosarul, a spus Isaacson. Are aproximativ patruzeci și cinci de centimetri grosime. Conține dovezi de crimă, delapidare, mită, trafic ilegal de arme, ce vrei tu, însă nu se spune nimic cum că ar fi un soț devotat și-un tată iubitor.

— Eu îl cred, a insistat Castillo.

— Care parte din tot ce-a spus? a întrebat Hall.

— Aproape tot, a zis Charley. Fotografia de familie arăta prea bine ca să nu fi fost aranjată.

— Chiar crezi că avionul a fost furat de somalezi? Care plănuiesc să intre cu el în Liberty Bell? Fiindcă așa ți-a spus criminalul ăsta internațional? întrebase Hall, mai mult trist decât nervos.

— Domnule, mi-aţi zis că una dintre marile probleme ale serviciului de informaţii este că cei de la nivelul meu le raportează superiorilor ceea ce ei cred că vor aceştia să audă, şi nu ceea ce cred cu adevărat. Ce v-am spus adineaori este ceea ce cred.

— Nu eu ţi-am zis asta, rostise Hall după o pauză lungă. Ţi-a zis-o preşedintele.

— Charley, ştii cât ai fost de-aproape ca individul ăsta să-ţi facă felul? întrebase Joel Isaacson.

— Da, ştiu, Joel. A spus că-l bucură faptul că nu trebuie să-mi aplice o „bulină indiană a frumuseţii" – un glonţ de calibru mic în frunte –, iar eu l-am crezut şi-n privinţa asta.

PATRU

Pevsner îl conduse pe Castillo în casă, într-un salon la care ajunseră printr-un hol cu tavan deschis spre etaj. Cu excepţia a ceea ce probabil că era un samovar antic aşezat pe o masă, mobilierul dădea salonului un aer britanic. Doi pereţi erau acoperiţi de cărţi şi tablouri în ulei şi se vedea o canapea din piele roşie cu fotolii asortate.

Geamurile lăsau să se vadă o piscină mare sub un acoperiş de plastic curbat, ceva ce aducea cu o garnizoană Quonset. Din apa piscinei se ridicau aburi.

Ei, deși în bătrâna Anglie nu sunt prea multe piscine încălzite, locul ăsta tot îți amintește de spiritul englez.

O femeie de vârsta de mijloc în uniformă veni în salon pe o uşă laterală când intrară cei trei bărbaţi.

— Întreab-o, te rog, pe doamna Pevsner dacă nu doreşte să ni se alăture împreună cu copiii, îi ceru Pevsner în ruseşte.

Femeia, fără să zâmbească, încuviinţă din cap, dar nu spuse nimic. Părăsi salonul pe uşa pe care intraseră Pevsner, Kennedy şi Castillo.

— Howard, vezi dacă nu găseşti pe cineva în bucătărie care să ne aducă vin şi alte cele, zise Pevsner în engleză.

— Roşu, nu, Charley? întrebă Kennedy. Un cabernet?

— Te rog, spuse Castillo, apropiindu-se de samovar ca să-l vadă mai bine.

Tocmai ajunsese la concluzia că era un ceainic rusesc antic veritabil, când Pevsner zise în ruseşte:

— A, Anna, vino şi urează-i lui Charley bun venit în căminul nostru!

Castillo se răsuci şi văzu soţia şi copilaşii din reclama Clairol păşind în odaie. Erau toţi aproape orbitor de blonzi şi cu pielea albă. Mama părea să se apropie de treizeci de ani, însă Charley concluzionă că trebuia să aibă mai mulţi de atât pentru a fi mama fetei, care avea treisprezece sau paisprezece ani. Erau doi băieţi, unul despre care Charley bănuia că are în jur de zece ani, iar celălalt, şase. Toţi purtau halate de baie albe şi pufoase.

Doamna Pevsner zâmbi, întinse mâna spre Castillo şi spuse în rusă:

— Încântată de cunoştinţă! Soţul meu mi-a povestit multe despre tine.

Servitoarea se reîntorsese acum în salon.

— Olga, adu nişte vin, ceru doamna Pevsner şi femeia se îndreptă spre ceea ce părea să fie uşa bucătăriei.

— Aduce Howard vinul, spuse Pevsner în ruseşte, după care trecu la engleză. Salutaţi-l pe oaspetele nostru în engleză, îşi îndemnă el copiii. Charley, ea este Elena. Scumpo, acesta este domnul Castillo.

Elena, timidă, cu obrajii roşii, făcu o reverenţă şi spuse cu un pronunţat accent britanic:

— Bucuroasă de cunoştinţă, domnule Castillo!

— Asemenea, Elena!

Băiatul de zece ani era şi mai timid. Cel de şase nu era deloc. Veni pe lângă fratele său, întinse mâna şi anunţă:

— Eu sunt Serghei şi mă bucur să vă cunosc, domnule!

— Şi eu sunt încântat să te cunosc!

— Aleksandr! zise Pevsner, împingându-l pe băiatul de zece ani în faţă.

Acesta, foindu-se, întinse într-un târziu mâna şi murmură ceva neinteligibil.

Pevsner radia de mândrie.

— Scuză-ne ţinuta, domnule Castillo, zise Anna Pevsner. Soţul meu a spus că nu e sigur dacă vei veni şi copiilor le place să înoate când vin de la şcoală.

— Păi, nici nu mă gândesc să-i împiedic să facă asta, zise Castillo.

Serghei, cel de şase ani, rânji spre Castillo.

— Nu-mi place să-i las singuri în piscină, spuse Anna.

— Îi poate supraveghea Howard câteva minute, draga mea, propuse Pevsner.

Kennedy intră în încăpere.

— Howard, te deranjează dacă stai cu ochii pe copii câteva minute?

— Chiar deloc.

Howard este eliminat din conversaţia pe care urmează să o port cu Pevsner şi soţia lui. Ce se întâmplă aici?

Cei doi copii mai mari, urmaţi de Kennedy, ieşiră din salon. Serghei mărşălui până la Castillo, îi scutură mâna şi alergă după ei.

— Simpatici copii, Alex, zise el.

— Mulţumesc, Charley, răspunse Pevsner, după care, când o servitoare mai tânără – aceasta părea argentiniană – intră cu o tavă pe care se aflau pahare, o sticlă cu vin şi un tirbuşon mare de crom, spuse: A, în sfârşit, vinul!

— Nu vreţi să ne aşezăm? întrebă Anna, indicând canapeaua din piele roşie şi fotoliile.

Castillo alese un fotoliu. Anna luă loc pe canapea, iar Pevsner, după ce-i făcu semn servitoarei să pună tava pe măsuţa pentru cafea, se aşeză alături de ea şi se întinse după vin şi tirbuşon.

— Vin local, spuse Pevsner, de la o bodegă de lângă Mendoza, la poalele munţilor Anzi. Ai fost vreodată în Mendoza, Charley?

— Îhî. Avem nişte prieteni acolo.

Pevsner turnă vin în paharele uriaşe de cristal, îi dădu mai întâi unul soţiei sale, apoi lui Charley. După aceea ciocni cu Castillo.

— Bun venit în casa noastră, Charley! îi ură el.

— Mulţumesc.

Charley luă o sorbitură şi îşi exprimă aprecierea cu un zâmbet.

— De ce am impresia, Charley, că o să dai imediat pe dinafară de curiozitate? „Ce naiba face Alex aici?”

— Poate că iar îmi citeşti gândurile, zise Castillo.

— Charley, nu facem decât să ne ascundem la vedere, rosti Pevsner. Aleksandr Pevsner, un ungur a cărui avere a fost confiscată de comuniști, a primit totul înapoi când a venit libertatea, după care, fiindcă s-a săturat deopotrivă de iernile şi conducerea opresivă din Ungaria, a vândut totul şi s-a mutat în Lumea Nouă pentru a lua viaţa de la capăt. Şi-a investit banii în terenuri şi podgorii. Inclusiv aceasta, la drept vorbind.

Lovi cu degetul în sticla de vin.

— Foarte inteligent, recunoscu Castillo.

— Există o tradiţie în sensul ăsta, ştii, oameni care fug de ce se întâmplă în Europa pentru a-şi găsi pacea în Argentina. În orăşelul Maschwith din apropiere trăieşte un mare duce al Imperiului Austro-ungar – de fapt, e vorba despre nepotul lui, dar şi-a însușit titlul şi e fericit când îi spun „Înălţimea Voastră”. Mă tachinează, spunându-mi că am acelaşi nume cu un infam ticălos rus.

— Foarte inteligent, repetă Castillo.

— Gândeşte-te, Charley. Unde aş putea trăi? În Rusia? Rusia este acum nu departe de unde era înaintea revoluţiei din 1917. Criminalitatea şi corupţia fac ravagii şi n-aş fi deloc surprins dacă, cine ştie, comunismul – sub un alt nume, desigur – s-ar întoarce. Undeva într-o ţară musulmană? Fac afaceri acolo, desigur, însă ţi-o poţi imagina pe Anna într-un loc ca acela, unde nu

are voie nici măcar să conducă o maşină? Să trăieşti cu frica în sân că un fanatic musulman îi va ciurui automobilul cu mitraliera pentru că este, evident, o necredincioasă? Şi chiar dacă asta te-ar putea surprinde, sunt oameni în Praga, Viena, Budapesta şi Bucureşti care nu mă plac.

— Sunt şocat, făcu Castillo.

— Sigur că există corupţie şi aici. Şi criminalitate. Ziarele sunt pline de ştiri despre jafuri şi răpiri. Rezultatul acestui lucru a fost dezvoltarea a ceea ce eu numesc cultura de country club. Bogaţii locuiesc în locuri ca acesta şi când se duc în Buenos Aires sunt deseori însoţiţi de bodyguarzi – numiţi „agenţi de securitate” – lucru care nu miră pe nimeni.

— L-am văzut pe tipul din maşinuţa de golf cu puşcă de vânătoare, spuse Castillo.

— Am şi eu câţiva oameni ai mei, desigur, dar majoritatea personalului de securitate sunt argentinieni. Avem un teren de golf aici... Joci, Charley?

Castillo scutură din cap.

— Şi polo. Eu nu joc, dar Aleksandr şi Serghei iau cursuri, iar Anna şi Elena iau lecţii de călărie... cum se cheamă asta?

— Echitaţie, zise Anna.

— ... *echitaţie* la manejul de aici. Şi, sigur, şcolile sunt bune. Cele mai bune, ca Sfânta Agnes de pe Munte, sunt o moştenire britanică.

— Copiii voştri merg la o şcoală care se cheamă „Sfânta Agnes de pe Munte”? întrebă Castillo, zâmbind.

Pevsner îi răspunse tot cu un zâmbet.

— Şi are ca director un preot anglican. În Argentina, n-a existat niciodată o biserică ortodoxă rusă şi cum anglicanii şi ortodocşii ruşi îşi recunosc reciproc cuvântul propovăduit, Elena a fost confirmată anul trecut în Biserica Anglicană.

— Ei, se pare că ai totul sub control, Alex, zise Castillo. Bravo ţie!

— Aşa am crezut şi eu, Charley, până când Howard a venit aici azi-dimineaţă şi m-a întrebat: „Ghici cine a urcat în lift cu mine la Four Seasons acum câteva ore?”

— Cu riscul de-a mă repeta, habar n-am avut până azi că tu sau Howard aţi fost vreodată măcar aproape de Argentina. Şi nu trebuie să-ţi faci griji că voi spune cuiva că ne-am întâlnit.

— Ai zis ceva despre o răpire?

— Soţia şefului misiunii de la ambasada americană a dispărut în împrejurări care sugerează o răpire, confirmă Castillo.

— Răpirile sunt ceva obişnuit aici, zise Pevsner. Nu era păzită?

— De ce să răpească cineva soţia unui diplomat? întrebă Anna. Are bani?

— Mulţi, răspunse Charley.

— N-am citit nimic în ziar, zise Pevsner, aplecându-se în faţă pentru a mai turna vin în paharul lui Charley.

— Se străduiesc să păstreze tăcerea. Speră că, poate, atunci când răpitorii vor afla că e soţia unui diplomat, o vor elibera.

— Slabe şanse să se întâmple aşa ceva, răspunse Pevsner. Pot da nişte telefoane, dacă vrei.

— Orice ajutor e bine-venit, zise Castillo. Până acum nu s-a primit niciun mesaj din partea răpitorilor. Au trei copii care întreabă când vine mama acasă.

— O, Doamne! făcu Anna. Ce îngrozitor!

— Da, întări Castillo.

— De unde au luat-o? întrebă Anna. Doar nu din casă!

— Din parcarea restaurantului Kansas din San Isidro.

— Eu şi Alex luăm deseori masa acolo, spuse Anna, apoi cu un fior de groază în voce: Sper că nu în faţa copiilor.

Castillo clătină din cap.

— Aştepta să se întâlnească cu soţul ei după serviciu. Copiii erau acasă.

— Și preşedintele te-a trimis aici să faci ce anume? întrebă Pevsner.

— Să aflu ce s-a întâmplat și să-i raportez.

— Că veni vorba de preşedinte, şi înainte să dau telefoanele alea, ai avut cumva ocazia să-i pomeneşti de ajutorul pe care ţi l-am dat în recuperarea avionului ăluia?

— Da, am avut.

Jurnalul președintelui consemna, în acel weekend, printre altele:

Vineri, 17 iunie 2005, 19:55:
Sosirea la reşedinţa prezidenţială din Carolina de Nord.
Sâmbătă, 18 iunie 2005, până duminică, 19 iunie 2005, 20:25:
Niciun eveniment oficial sau oaspeţi sau vizitatori.
Duminică, 19 iunie 2005, 20:25: Plecarea spre Casa Albă.

Acesta era exact adevărul. Președintele credea atât că ceea ce făcea în intimitatea casei sale nu-l privea decât pe el, cât și, mai mult, că avea dreptul să hotărască ce anume constituia un eveniment oficial și ce nu. Jurnalele secretarului Securităţii Naţionale, directorului CIA, directorului FBI și comandantului-șef al Centrului de Comandă SUA din aceeași perioadă, totuși, consemnau că petrecuseră perioade cuprinse între două și cinci ore în duminica de 18 iunie într-un loc numit când „Casa Albă din Carolina", când „reședința prezidenţială", când „Hilton Head".

Toţi, cu excepţia secretarului Hall al Siguranţei Naţionale, stăteau în fotolii de răchită cu tapiserie albă, bând bere cu preşedintele, când primul dintre elicoptere, un Huey bimotor albastru strălucitor al Forţelor Aeriene, se apropie de peluza dintre casă şi oceanul Atlantic şi ateriză în zgomotul elicei.

John Powell directorul CIA, şi Mark Schmidt, directorul FBI, erau în costum de afaceri, iar generalul Allan Naylor, comandantul-şef al Centrului de Comandă, era în uniformă. Preşedintele purta o cămaşă albă cu manşetele răsucite, o cravată cu nodul lărgit, pantaloni kaki şi pantofi de casă.

Un colonel de aviaţie în uniformă de vară coborî din elicopter, duse mâna înapoi pentru a lua o valijoară, după care urmă un agent secret din corpul prezidenţial de pază până la veranda acoperită a casei.

Preşedintele îi strânse mâna colonelului Jacob D. Torine, din Forţele Aeriene ale SUA, apoi îi dădu o sticlă de bere. După aceea priviră împreună cum un alt Huey – un elicopter de armată monomotor vopsit într-un oliv monoton – se apropia peste mare şi uscat.

Un bărbat masiv în costum de afaceri şi un ofiţer de armată, un maior în uniformă de vară, coborâră şi urmară alt agent al Serviciului Secret până pe verandă.

— Mai bine mai târziu decât niciodată, nu-i aşa, Tom? îl întâmpină preşedintele pe secretarul Hall.

— Domnule preşedinte, am întârziat zece minute, răspunse acesta.

— Ce mai faci, Charley? se adresă preşedintele maiorului (promovabil) C.G. Castillo, Forţele Speciale, SUA, întinzându-mi mâna.

— Bună ziua, domnule preşedinte, spuse Castillo.

— Ei, hai să terminăm cu treaba asta, zise preşedintele. Apoi voi doi puteţi scăpa de uniforme.

Se întoarse spre uşa casei. Trei bărbaţi ieşeau deja pe verandă. Unul ţinea două cutii acoperite cu piele albastră de douăzeci pe opt centimetri. Al doilea avea o cameră digitală Nikon, iar al treilea, un sacou.

Preşedintele îşi lăsă manşetele în jos, le încheie nasturii, se încheie la guler, îşi aranjă cravata, după care vârî mâinile pe mânecile sacoului.

— Să nu prinzi în imagine pantalonii kaki, îi spuse preşedintele fotografului, apoi întrebă: Unde vrei să stăm?

— Lângă perete va fi bine, domnule preşedinte.

— Sunteţi pe cale să fiţi decoraţi, spuse preşedintele. Aţi auzit că aş avea o problemă cu asta?

— Da, domnule, răspunseră aproape la unison Torine şi Castillo.

— Păi, să vă spun povestea din nou, ca să o audă și directorul Schmidt și directorul Powell. Nu am absolut nicio îndoială că ceea ce au făcut acești doi ofiţeri merită o decoraţie mai importantă decât Crucea pentru Distincţie în Zbor. Când au găsit aeronava 727 pe care nimeni nu părea în stare să o găsească și apoi au recuperat-o, au salvat vieţile a Dumnezeu ştie câţi oameni și au preîntâmpinat declanşarea haosului și panicii în Philadelphia și în tot restul ţării. Nu la fel de important, însă aproape, au trimis un mesaj lunaticilor cu astfel de intenţii că Statele Unite deţin forţa militară și resursele informaţionale necesare pentru zădărnicirea a ceea ce trebuie să recunoaștem că a fost un plan destul de inteligent.

Din nefericire, a le oferi o decoraţie de valoare – iniţial m-am gândit la Crucea pentru Distincţie în Serviciu – ar însemna sa facem și o citare publică, iar cum activităţile lor au fost de natură secretă, pe baza hotărârii prezidenţiale că anumite acţiuni sunt necesare, o citare a ceea ce au înfăptuit ei ar face publică și această hotărâre a preşedintelui, ceea ce ar contraveni interesului naţional. Generalul Naylor a subliniat că o citare care să nu cuprindă alte cuvinte decât „acţiuni de natură clasificată și secretă” ar ajunge în atenţia unuia sau a mai multor comitete de control ale Congresului care ar solicita să i se comunice ce naiba se întâmplă. Rezultatul ar fi acelaşi. Povestea ar ajunge în Washington Post *și în* New York Times.

Așa că ei nu primesc decoraţiile pe care le merită și care mie mi-ar face o imensă plăcere să-i văd că le primesc. Generalul Naylor a mai sugerat și că ceea ce au făcut ei poate fi descris cu toată sinceritatea ca „participare cu cel mai înalt grad de profesionalism la o luptă aeriană în condiţii extrem de riscante”. Astfel că asta scrie pe citările Crucii pentru Distincţie în Zbor.

Se uită la directorii FBI și CIA.

— Aceste fotografii nu vor fi oferite presei, însă când Charley și colonelul Torine se vor uita la ele peste ani, aş vrea să-și poată aminti că decorarea s-a făcut în prezenţa voastră, a amândurora – și a ta, Tom, desigur.

Gata, haideţi lângă zid. Generale, vrei să citeşti ordinele, te rog?

Directorul FBI și directorul CIA, fără niciun pic de entuziasm, se ridicară din fotoliile lor albe de răchită.

Generalul Naylor aşteptă până ce fotograful îi alinie pe toţi, după care începu să citească:

— Ordin de decorare. Cartierul general, Departamentul Forţelor Aeriene, Washington, D.C. 18 iunie 2005. Subiectul: Medalia Crucea pentru Distincţie în Zbor. Crucea pentru Distincţie în Zbor, a treisprezecea medalie, este oferită colonelului Jacob...

— Mult mai bine, Charley, zise președintele, referindu-se la ce purta acum Castillo, o cămașă polo, pantaloni kaki și pantofi lejeri. Acum stai jos, ia o bere și spune-mi ce pot face pentru tine.

Șeful statului văzu expresia de pe chipul lui Castillo.

— De ce am impresia că voi regreta această ofertă? întrebă președintele.

Castillo nu răspunse.

— Haide, Charley, la ce te gândești? insistă președintele.

Fața generalului Naylor era ca o masă de gheață.

— Sunt două lucruri, domnule președinte, spuse Castillo. N-am fi putut localiza niciodată avionul acela fără domnul Pevsner.

— Gangsterul rus?

— Da, domnule.

— Ce vrei să fac, Charley? întrebă președintele, sarcastic. Să-l amnistiez? Nu cred că pot face asta. Cred că suntem singura țară din lumea occidentală care nu a emis un mandat de arestare pe numele lui.

— El are surse de informații pe care noi, se înțelege de la sine, nu le avem, domnule. Aș dori mult să... să propun ca guvernul să întrețină o relație cu el.

— Pentru Dumnezeu, Castillo, explodă directorul FBI Mark Schmidt, rusul ăla nenorocit are un dosar care-l face pe John Gotti să semene cu un cercetaș.

— Și are surse de informații pe care noi pur și simplu nu le avem, repetă Castillo hotărât. Și pe care a dovedit că este dispus să le folosească în interesul nostru.

— Aici are dreptate, Mark, spuse președintele. Cum să facem ce propui tu, Charley? Ce vrea omul ăsta?

— Vrea să nu mai fie urmărit de CIA, domnule. Corect sau nu, el bănuiește că, de când nu le mai este de folos, au...

— Stai așa, îl întrerupse președintele. „Nu le mai este de folos?" CIA s-a folosit de el? Se uită la directorul agenției. Vorbește-mi despre asta, John.

Directorul CIA părea prins în corzi.

— De câteva ori, domnule președinte, zise el, cei de la Operațiuni au avut pe ascuns contacte cu Pevsner, au împrumutat aeronava lui pentru a livra anumite lucruri unde era nevoie de acestea...

— Mai corect ar fi „au avut frecvent contacte", nu? interveni Castillo, atrăgându-și imediat o privire furioasă din partea directorului CIA. Pentru a livra armele și celelalte bunătăți pe care le cumpărau de la el? continuă Charley.

Președintele se uită la Castillo, apoi la directorul CIA și așteptă ca acesta să continue.

— Au avut loc câteva asemenea tranzacţii, domnule preşedinte, admise directorul CIA. S-a întâmplat însă cu mult timp în urmă. Am cerut ca toate legăturile cu acest personaj să fie întrerupte.

— Iar el crede acum, pe bună dreptate sau nu, zise Castillo, că, din moment ce agenţia nu-l mai foloseşte, încearcă să aranjeze arestarea sa sau mai rău de către guvernele împotriva cărora l-a angajat să lucreze.

— Cum poţi să spui aşa ceva? se răsti directorul CIA.

— Am zis că asta crede el, răspunse Castillo.

— De ce? întrebă preşedintele pe un ton moale.

— Fiindcă, dacă va ajunge într-o închisoare din cine ştie ce zonă îndepărtată din Congo sau dacă va muri, nimic nu poate demonstra legăturile lui cu agenţia, domnule.

Preşedintele se lăsă pe spătarul fotoliului şi se uită peste Atlantic. Cufundat în gânduri, sorbi lung o gură de bere din sticlă.

După un moment, se întoarse spre Charley şi spuse răspicat:

— Vreau să-i comunici domnului Pevsner că, deşi mi se pare greu de crezut că s-ar putea întâmpla aşa ceva – sună niţel a paranoia –, în semn de recunoştinţă pentru valorosul ajutor pe care ni l-a acordat în localizarea acelui 727, i-am cerut directorului CIA să cerceteze chestiunea şi, dacă va descoperi că se întâmplă aşa ceva, să-i pună capăt imediat.

— Mulţumesc, domnule, zise Castillo.

— Ai vreo nelămurire în privinţa asta, John? se adresă preşedintele directorului CIA.

— Nu, domnule, răspunse acesta.

— Şi că i-am spus directorului FBI că vreau să fiu informat asupra amănuntelor oricărei investigaţii s-ar efectua acum în cazul domnului Pevsner pe teritoriul Statelor Unite ori ar putea demara aici. Asigură-te că înţelege că, dacă încalcă vreuna din legile noastre, va fi trimis în judecată.

— Da, domnule.

— Ai priceput ce am spus acum, Mark?

— Da, domnule, făcu directorul FBI.

Castillo se uită întâmplător la generalul Naylor, care clătina din cap parcă a neîncredere.

— Okay, Charley, reluă preşedintele pe un ton jovial. Cu ce altceva te mai pot ajuta?

— Presupun că nu aţi putea accepta ca statutul meu să redevină acela de cadru militar, nu, domnule preşedinte?

Generalul Naylor ridică sprâncenele.

— Din ce am văzut, Charley, spuse preşedintele, mă îndoiesc că ai fost vreodată cadru militar. Dar ca să-ţi răspund la întrebare, nu, nu aş putea accepta. Nici nu poate fi vorba.

— Şi ce reacţie a avut preşedintele? întrebă Alex Pevsner.

— A zis că, dacă-i ajunge la urechi că ai încălcat vreo lege a Statelor Unite, te va azvârli fără să clipească în închisoare. I-a spus însă directorul Agenţiei Centrale de Informaţii că, dacă este în desfăşurare orice fel de operaţiune de debarcare a ta, aceasta trebuie să înceteze.

— Şi chiar crezi că a spus asta celor de la CIA?

— Am fost de faţă când a spus-o. Apreciază ajutorul pe care ni l-ai dat în găsirea avionului.

Un moment lung, Pevsner se uită cu ochii săi de-un albastru-deschis la chipul lui Castillo.

— Îmi voi arăta aprecierea pentru aprecierea preşedintelui văzând ce pot să aflu despre soţia diplomatului...

— Mulţumesc, spuse Castillo.

— Lasă-mă să termin, te rog, i-o tăie Pevsner. Evident însă că dacă-i raportezi că ţi-am spus asta aş fi localizat, iar eu nu vreau aşa ceva. Drept care voi cerceta problema sub rezerva că, dacă reuşesc să aflu ceva, nu vei dezvălui nimănui sursa informaţiei. Okay?

— S-a înţeles. Mersi, Alex.

— Anna, adu un costum de baie de-al meu pentru Charley. Aşa vei putea înota puţin cât timp vorbesc eu la telefon.

— Ar trebui să mă întorc la Buenos Aires, zise Castillo.

— Cred că ai avea mai mult de câştigat aşteptând să vedem ce pot afla, răspunse Pevsner, întrucâtva tăios, după care adăugă, mult mai curtenitor: În plus, Annei şi mie ne-ar face o mare plăcere dacă ai rămâne la cină.

— Mulţumesc, spuse Castillo.

— Dacă ar apărea elemente noi, cineva de la ambasadă te-ar suna, nu?

— Desigur.

— Atunci, du-te şi înoată, şi mai târziu o să mai bem nişte vin şi eu voi prepara personal o pizza argentiniană pentru tine.

Vei prepara personal o pizza argentiniană?

— Sună bine, Alex. Mersi mult.

CINCI

Cuptorul de pizza cu lemne, un dom cu deschidere de doi metri, acoperit cu lut, era aşezat cam la şase metri de piscină, în faţa unei *quincho* cu acoperiş de stuf, care era o clădire destinată gătitului deasupra unei *parrilla* cu foc de lemne şi apoi servirii mesei în stil picnic.

Focul – întreţinut de un tânăr argentinian – ardea atât sub *parrilla*, cât şi în cuptor, când Castillo îi urmă pe Anna şi pe copii printr-un fald al draperiilor grele de plastic ce îngrădeau piscina, apropiindu-se de *quincho*, unde îi aşteptau pahare de cristal şi mai pântecoase şi o jumătate de duzină de sticle de vin.

Mai era şi o masă de lemn, aproape de cuptor, acoperită cu o faţă de masă, la care două servitoare argentiniene tinere, sub atenta supraveghere a femeii de vârstă mijlocie, vorbitoare de rusă, frământau aluatul de pizza, tăiau roşii şi pregăteau ingredientele pentru pizza.

Castillo se simţi tras de mânecă şi coborî privirea. Îl văzu pe Serghei, care surâdea, oferindu-i o farfurie de *empanadas*, găluşte umplute cu carne şi prăjite în ulei.

— *Muchas gracias*, rosti Castillo, luând una.

— *De nada*, zise băieţelul.

— Se pare că i-ai picat cu tronc lui Serghei, spuse Pevsner. Castillo nu-l văzuse când intrase în *quincho*.

— Măcar un membru al familiei tale ştie să judece corect caracterul unui om.

— Eşti nedrept, Charley, ripostă Pevsner. Şi eu ştiu bine să apreciez caracterul unui om, iar Anna ştie şi mai bine.

Castillo zâmbi, dar nu răspunse.

Pevsner îi dădu un pahar cu vin.

— Vino cu mine şi priveşte cum îţi prepar personal pizza, îl invită Pevsner.

— N-aş rata asta pentru nimic în lume.

— Secretul este temperatura de coacere, explică Pevsner apropiindu-se de cuptor. Şi iată cum o testezi.

Se duse la masă, în spatele căreia cele trei servitoare şi tânărul stăteau aliniaţi, şi luă de pe ea o pagină de ziar. O mototoli în mâini şi se întoarse la cuptor.

Tânărul veni acolo cu paşi grăbiţi şi ridică uşa de fier cu vătraiul. Pevsner aruncă ghemotocul de hârtie în cuptor şi-i făcu semn ajutorului său să lase uşa jos.

— Unu, doi, trei, patru, cinci, şase, numără Pevsner cu voce tare, apoi îi ceru să ridice uşa.

Ziarul ardea cu flăcări vesele.

— Dacă nu se aprinde în şase secunde, nu este destul de cald, anunţă Pevsner pe un ton foarte serios, indicând să fie coborâtă uşa la loc.

— Fascinant, zise Castillo.

Pevsner îi făcu semn să vină cu el la masă.

Servitoarea vorbitoare de rusă se apropie cu un aluat de pizza întins pe un tocător de lemn. Diametrul blatului era de şaizeci de centimetri. Îl ţinu între Pevsner şi celelalte servitoare, care aşteptau în spatele mesei cu polonice în mâini. Cu degetul arătător, Pevsner îi ceru uneia dintre ele să toarne sos de roşii pe aluat şi ţinu degetul întins până când socoti el că este suficient.

Repetă procedura cu ardeii roşii şi verzi, apoi cu mai multe feluri de salam şi bucăţi de şuncă şi carne de pui, încheind cu împrăştierea parmezanului peste toate ingredientele.

După care se duse iute la cuptor urmat de servitoarea care ţinea tocătorul de lemn, îi indică tânărului bărbat să ridice uşa, îi ceru servitoarei să introducă pizza în cuptor şi, în cele din urmă, îi spuse omului să închidă uşa la loc.

Lui Charley îi veni greu să-şi păstreze zâmbetul pe buze.

Până acum, n-a atins pizza pe care o prepară personal pentru mine nici măcar cu degetul mic!

— Acum voi prepara alta, anunţă Pevsner şi se înapoie grăbit la masă, unde repetă procedeul de două ori. De data aceasta, totuşi, pizzele pregătite, dar încă necoapte fuseră lăsate pe masă, pe tocătoarele de lemn.

— De regulă, pot avea încredere în ele, zise Pevsner, odată ce m-am asigurat că temperatura este cea potrivită, să le introducă în cuptor şi să le scoată, însă-mi place să le prepar eu însumi.

— Dacă vrei ca un lucru să fie făcut ca la carte, fă-l tu însuţi, se auzi Charley spunând solemn.

— Întocmai, făcu Pevsner.

N-am dreptul să-l iau în derâdere. Ce-o fi cu mine? Se comportă frumos, toată scena asta este emoţionantă, faptul că puştiul cel mic, Serghei, mi-a dat o empanada *este frumos. Toată treaba asta cu familia reunită este frumoasă. Îmi aminteşte de bunicul care se ferea de* Abuela *pentru a ne da mie şi lui Fernando câteva guri de vin la ranch, în Midland, în vreme ce prăjea carne de porc deasupra focului deschis, pentru întreaga familie. Numai că, desigur, bunicul, în afară de tăiatul animalului, făcea totul cu mâna lui.*

Aici suntem în familie. Şi e frumos.

Cred că lui Betty Schneider i-ar plăcea asta. *Nu individul cu pușca din mașinuța de golf, ci Anna și cei trei copii, și tatăl care pregătește fălos câte o pizza pentru fiecare cu propriile lui mâini nepătate*.

Oare copiii lui Masterson ce vor mânca la cină în seara asta?

Oare ce le-a spus nefericitul lor tată, ce le spune acum?

Se preface oare că totul va fi bine?

Îi pregătește pentru ce e mai rău?

Iisuse, când auzi că a fost răpit cineva, niciodată nu te gândești la copiii lui! *Ce mod crud de-a obține ușor niște bani, să răpești mama unor copii*!

Și uite-mă pe mine, aici, zâmbind și privindu-l pe Alex cum se uită în cuptorul lui de pizza.

În Buenos Aires n-aș avea ce să fac, așa că de ce mă simt vinovat?

— Te-ai pierdut în gânduri, Charley?

Castillo se întoarse şi-l văzu pe Howard Kennedy cu un pahar de vin în mână.

Dispăruse de la piscină când Castillo şi Anna Pevsner se duseseră să înoate, şi de atunci nu-l mai văzuse nimeni.

— Mă gândeam la ce mănâncă la cină copiii lui Masterson astă-seară, zise Castillo.

— Copiii feme...?

Castillo încuviinţă din cap.

— Alex se ocupă de asta, zise Kennedy. Ar trebui să afle ceva curând.

— Iisuse, sper că o va face. Care e aici pedeapsa pentru răpire? Ai idee?

— Nu sunt sigur, dar ştiu că nu există pedeapsa capitală, iar condamnarea medie pentru crimă este de cincisprezece ani, ceea ce înseamnă că făptaşii sunt eliberaţi după şapte sau zece ani.

Servitoarea vorbitoare de rusă intră în *quincho* cu prima pizza coaptă şi Alex Pevsner o supraveghe în timp ce ea tăie o felie cu un cuţit de bucătărie enorm.

•

În timpul cinei – după pizza se serviră friptura şi cartofii copţi în folie de aluminiu în *parrilla* –, Pevsner fu chemat la telefon de trei ori, de fiecare dată răspunzând apelului într-o cămăruţă cu un singur geam mic, prin care Castillo îl vedea vorbind.

Îi reaminti lui Charley de „cabina telefonică” alăturată sălii de conferinţe a generalului Naylor de la sediul Centrului de Comandă din Tampa, unde se afla telefonul cu legătură securizată.

Pevsner se înapoie la masă fără a spune ceva în primele două rânduri, însă când ieşi din cămăruţă a treia oară, îi făcu semn lui Charley să-l însoţească.

Se îndepărtară cam la zece metri de *quincho*.

— N-am nicio informaţie pentru tine, Charley, îmi pare rău. Ultimul telefon a fost din partea cuiva care-i cunoaşte pe barosanii din SIDE... ştii ce este SIDE?

Charley aprobă din cap.

— Și dacă cineva ar avea vreo informaţie, cei din SIDE ar fi aceia. Scotocesc peste tot. Pe ei se pune toată presiunea.

— Ei, mulţumesc pentru încercare, zise Charley.

— N-o să mă opresc aici, urmă Pevsner, toate sursele mele cred că aceasta nu este o răpire ca oricare alta. Informatorul meu care are legături cu Policía Federal şi Gendarmeria a spus că i-au interogat pe toţi suspecţii pe care i-au avut vreodată în cazuri de răpire şi că n-au aflat nimic. Făcu o pauză, după care adăugă: E adevărat că individul ăsta a obţinut cincizeci de milioane de dolari după ce l-a călcat un camion?

— Șaizeci, îl corectă Charley.

— E posibil ca răpitorii să nu fie argentinieni. S-ar putea să fie chiar americani.

— Da, încuviinţă Charley, căzut pe gânduri.

O să-i spun asta lui Hall. E singura posibilitate despre care nu s-a vorbit la sesiunea de brainstorming de la ambasadă.

O să folosesc e-mailul. O să stau treaz toată noaptea dacă încep să fac schimb de e-mailuri cu Hall. Darby a spus foarte clar că oricum îl va informa pe ambasador mâine în legătură cu mine. *Ar fi mai bine să-l sun*.

Scoase mobilul şi apăsă un buton cu apelare rapidă. Ţinea deja telefonul la ureche când luă în calcul posibilitatea ca acolo semnalul să nu aibă deloc acoperire.

— Darby.

— Charley Castillo. Vreau o legătură pe linie sigură cu Washingtonul. Poţi face asta pentru mine?

— Pot, însă există o problemă. Tu eşti doar un agent al Serviciului Secret şi se vor pune întrebări.

— Du-te şi spune-i ambasadorului. De ce nu?

— Okay. Cred că oricum asta e cea mai bună soluţie. Rezolv eu lucrurile la ambasadă. Tu unde eşti acum?

Castillo era conştient că Pevsner se străduia să priceapă despre ce vorba el la telefon.

— Ai auzit, de un orăşel pe nume Maschwitz?

— Da. N-o să te întreb ce mama naibii cauţi acolo.

— Nu întreba. Mai este un lucru, Alex. Mi s-a sugerat că răpitorii ar putea să nu fie argentinieni, că ar putea să fie chiar americani.

— Lucrul acesta a fost foarte delicat sugerat celor de la FBI de către Policía Federal. Dacă vei observa o activitate febrilă la centrul de comunicaţii, să ştii că e din cauză că se transmit toate numele americanilor care au vizitat Argentina în ultimele treizeci de zile la CNIC – Centrul Naţional de Informare Criminalistică – pentru a vedea dacă nu apare vreun indiciu.

— Ei, cineva a făcut asta, Alex.

— Nişte nemernici.

— Încă ceva, Alex. Lowery mi-a luat legitimaţia de la Serviciul Secret pentru a-mi elibera un ecuson de vizitator şi am plecat de la ambasadă înainte să o recuperez.

— O să mă ocup eu de asta, zise Darby. Ţinem legătura.

Conexiunea se întrerupse.

— Mulţumesc, zise Pevsner.

— Pentru ce?

— Pentru Maschwitz.

— Dacă voi avea impresia că cineva manifestă o curiozitate neobişnuit de mare pentru unde am fost şi cu cine, îl voi introduce în ecuaţie pe marele tău duce austro-ungar, zise Castillo. Asta-i va trimite într-o expediţie interesantă.

Pevsner zâmbi.

— Alex, trebuie să mă întorc în Buenos Aires.

— Înţeleg. Vrei să-l trimit pe Howard cu tine?

— Nu este nevoie. Îmi trebuie doar o maşină până la ambasadă.

•

Mobilul lui Charley bâzâi pe când se apropiau de Buenos Aires.

— Alo?

— Domnul Castillo?

Charley recunoscu vocea lui Darby.

— Alexander Darby sunt, domnule Castillo.

— Cu ce te pot ajuta?

— Domnule Castillo, ambasadorul Silvio vrea să ştie dacă puteţi să veniţi la biroul său mâine-dimineaţă la nouă şi jumătate.

— Voi fi acolo.

— Mulţumesc. Ne vedem atunci.

Legătura se întrerupse.

Nu ţi-a luat mult să-i spui ambasadorului despre mine, nu-i aşa, Alex?

Şi de ce am impresia că ai dat telefonul ăsta în prezenţa lui?

Şi că i-ai spus, pur şi simplu, că eu singur mi-am declinat identitatea, nu că ne cunoaştem din Afganistan?

•

Un american care nu îşi declină identitatea în niciun fel – făcându-l pe Castillo să fie sigur că era un agent CIA care lucra pentru Darby – aştepta dincolo de gard la intrarea angajaţilor în perimetrul ambasadei cu permisul de trecere şi legitimaţia emisă de Serviciul Secret ale lui Castillo.

— Vă rog, domnule Castillo, să mă însoţiţi.

ŞASE

Centrul de Comunicaţii, Ambasada Statelor Unite
Avenida Colombia nr. 4300
Buenos Aires, Argentina
22:30, 22 iulie 2005

Şi în sala de comunicaţii de la ambasadă exista o „cabină telefonică”. În vreme ce individul pe care Castillo îl numea acum în gând „tipul lui Darby” îl conducea înăuntru, majoritatea celor opt sau zece persoane din sală întoarseră ochii spre el, curioase. Unul era agentul FBI asiatic, Yung.

Insul care s-a uitat la mine în centrul de brainstorming cu puţin prea mult interes, parcă. Fie e fascinat de frumuseţea şi farmecul meu masculin, fie de Serviciul Secret, fie ştie ceva despre mine sau bănuieşte ceva.

O, Iisuse! Să fi existat o informare FBI pe canale secrete, un mesaj cu autodistrugere care să spună: „Daţi-ne de veste dacă un tip pe nume Castillo apare pe undeva şi ce face. L-a făcut de ruşine pe director şi am vrea tare mult să-l dăm la fund”?

Castillo închise uşa cabinei telefonice şi se aşeză înaintea unei măsuţe, mai mult un raft construit în perete, pe care se afla telefonul securizat. Arăta – cu excepţia cablurilor mai groase decât de obicei care duceau la perete şi de la bază la receptor – ca un telefon obişnuit. Mai erau şi un carneţel, cu o foaie de aluminiu sub prima filă pentru a împiedica imprimarea celor scrie pe pagina următoare, două creioane ascuţite într-un pahar şi un plic dungat pentru distrugerea documentelor agăţat pe perete.

Castillo ridică receptorul.

— Operator, spuse o voce masculină.

Pare tânăr. Probabil un cadru militar.

— Numele meu este Castillo. Am nevoie de o linie securizată verificată.

— Da, domnule. Aţi primit undă verde. Numărul, vă rog.

E puţin trecut de zece treizeci; *nouă şi jumătate în Washington*. *Hall poate fi sau nu la birou*. *Să-l găsească cei de la centrul de comunicaţii*.

Castillo îi dădu operatorului numărul Centrului de Comunicaţii de la Casa Albă.

— Domnule Castillo, aceasta este Casa Albă, spuse operatorul.

— Da, ştiu.

— Domnule, nu aveţi undă verde să sunaţi la Casa Albă.

— Cine trebuie să-mi dea aprobarea? întrebă Castillo şi-n fracţiunea de secundă următoare adăugă: Sergent.

— Fie ambasadorul, fie domnul Masterson, domnule.

Ei, *n-a reacţionat deloc la „sergent*”. *Asta s-ar putea să fie de ajutor*.

— Păi, nu vreau să-l deranjez pe domnul Masterson, sergent, aşa încât fă-mi legătura cu ambasadorul. Trebuie neapărat să dau telefonul ăsta.

— Domnule, domnul Darby are autoritatea necesară să dea aprobare pentru telefoane cu Casa Albă. Dânsul ar şti dacă aveţi autorizaţie.

— Desigur. Sună-l.

Treizeci de secunde mai târziu, „ataşatul comercial” Darby îi dădu operatorului permisiunea de a-i face legătura domnului Castillo cu Centrul de Comunicaţii de la Casa Albă.

•

— Casa Albă.

— Aici ambasada americană de la Buenos Aires, zise operatorul. Puteţi, vă rog, să verificaţi dacă linia este sigură?

Procedeul dură aproximativ cincisprezece secunde.

— Totul este în regulă. Linia este sigură, anunţă operatorul de la Casa Albă.

— Aici C.G. Castillo. Vreau să vorbesc cu secretarul Hall. Nu ştiu unde este.

— O, cred că-l putem găsi noi. Rămâneţi pe recepţie, vă rog.

•

— Hall.

— Am o legătură telefonică securizată pentru dumneavoastră, domnule secretar, din partea domnului Castillo din Buenos Aires.

— Fă-i legătura domnului Castillo, te rog, zise Hall.

•

În apartamentul prezidenţial din Casa Albă, preşedintele se uită peste masa din sala micului dejun la soţia sa şi la soţia lui Matt Hall şi luă o decizie.

— Pune pe difuzor, Matt, ordonă el, dar lui nu-i spune.

•

— Eşti acolo, Charley?

— Da, domnule.

— Aşteptam să primim veşti de la tine mai devreme.

— Domnule, nu am de raportat decât ce probabil că deja ştiţi.

— Păi, începe cu începutul, Charley. Nu se ştie niciodată.

— Da, domnule. Amicul lui Joel, Tony Santini, m-a întâmpinat la aeroport. Un om de ispravă, îi merge mintea brici. Tony m-a dus la hotel, la Hyatt – care acum este Four Seasons, apropo. Mi-a spus ce ştia, în esenţă că doamna Masterson a fost luată din parcarea restaurantului Kansas din cartierul rezidenţial San Isidro. Îl aştepta pe soţul său, iar când acesta n-a venit, ea s-a dus la maşină şi a fost răpită.

A spus că nu au primit nicio veste de la răpitori – asta se întâmpla, poate, la şapte în dimineaţa aceasta şi nici până acum nu se ştie nimic. Tony a zis că argentinienii păstrează tăcerea faţă de presă, aşa încât dacă m-aş prezenta drept Gossinger, ei (a) s-ar întreba de unde am aflat de incident şi (b) nu mi-ar spune nimic.

Aşa că m-am dus ca agent al Serviciului Secret care se află întâmplător în oraş. Aparent, asta se întâmplă frecvent. Tony m-a prezentat însărcinatului cu securitatea ambasadei, Lowery, un tip simpatic, însă de categorie uşoară...

— De ce spui asta, Charley? îl întrerupse Hall.

— Tony Santini m-a informat că majoritatea investigaţiilor lui au urmărit infidelităţile nu ştiu cărui diplomat cu soţia altul diplomat. Nimic de genul ăsta.

— Okay, spuse Hall.

— În timp ce eram la el în birou, a venit Masterson. Un tip foarte simpatic şi sincer tulburat. Cunoşti povestea accidentului lui şi a...

— ... faptului că a obţinut cincizeci de milioane de dolari? Da, o cunosc.

— Cifra auzită de mine este de şaizeci de milioane. În orice caz, i-am fost prezentat ca agent al Serviciului Secret şi el mi-a cerut să particip la o şedinţă de brainstorming cu toţi barosanii. Şeful oficiului CIA – voi spune mai multe despre el în câteva momente –, oamenii de la Antidrog şi doi tipi FBI din Montevideo care se zice că au ceva experienţă cu răpirile. Unul dintre ei s-a uitat ciudat la mine. Şi atunci, şi acum câteva secunde, când am intrat în sala de comunicaţii.

— La ce te referi cu asta?

— Dacă aş fi paranoic, şi sunt, aş bănui că s-a emis o informare neoficială din Clădirea J. Edgar Hoover prin care toţi au fost anunţaţi să stea cu ochii căscaţi după ticălosul ăla de Castillo.

— Crezi asta sincer, Charley?

— N-o pot dovedi, dar am primit aceeași căutătură din partea șefului oficiului CIA, un individ pe nume Darby – și el e brici –, și sunt convins că a știut cine eram. Sunt.

— De unde știi asta?

— După sesiunea de brainstorming – al cărei rezultat a fost nul – s-a oferit să-mi arate restaurantul, iar când am urcat în maşina lui, mi-a spus că ultima dată m-a văzut în Zaranj, Afganistan – era şeful oficiului de acolo –, şi că a pus lucrurile cap la cap și-a tras concluzia că eu eram cel implicat în recuperarea aeronavei 727.

— Aşa că-i va spune ambasadorului? Sau oricui altcuiva?

— De dragul vremurilor apuse a zis că va aştepta până mâine-dimineaţă, dar că va fi nevoit să-l informeze. În urmă cu aproximativ două ore, i-am dat undă verde să verse sacul. Voiam să am acces la o linie securizată, în loc să-mi pierd vremea cu e-mailurile. Aşa că ştie. Pe când intram în oraş, Darby mi-a transmis o foarte politicoasă cerere din partea ambasadorului de a mă prezenta în biroul său mâine-dimineaţă la nouă și jumătate.

— Ce-mi poţi spune despre ambasador?

— Santini și Darby cred amândoi că e de primă clasă. În tot cazul, după ce am luat prânzul în Kansas, lucru care m-a făcut literalmente să mă simt vinovat, am început să scormonesc pe cont propriu și n-am descoperit nimic, decât posibilitatea ca răpitorii să fie americani. Când i-am transmis asta lui Darby, a zis că poliţaii argentinieni au sugerat deja – „delicat”, a spus el – această posibilitate. Dincolo de cabina asta telefonică, FBI – inclusiv Yung, tipul care cred că m-a ginit – trimite la CNIC numele tuturor americanilor care au trecut pe aici în ultimele treizeci de zile.

— Şi autorităţile locale?

— Judecând după tot ce am reușit să aflu, dau tot ce au mai bun și rezultatul e acelaşi: zero. Prin urmare, toată lumea aşteaptă o mişcare din partea cealaltă.

— Și asta e tot?

— Da, domnule. Mă simt inutil ca ochii pentru orb. Iisuse, îmi doresc ca preşedintelui să nu-i fi venit ideea năzdrăvană că eu aş fi Sherlock Holmes. Sincer, mi-ar plăcea să fiu de ajutor. Sunt mult prea implicat deja.

— Stai aşa, Charley.

— Sherlock, aici preşedintele.

— Iisuse Hristoase! îi scăpă lui Castillo.

— Nu. Doar preşedintele, chicoti primul om în stat. Și mă bucur că am făcut-o, Sherlock. Un raport mai succint şi comprehensiv n-aş fi putut cere şi știu că oricărui raport care să fie cât de cât la fel de bun ca acesta pe care

tocmai i l-ai făcut secretarului Hall i-ar fi luat mult mai mult timp să ajungă la mine.

— Domnule, regret...

— N-ai de ce, Charley. Am o singură întrebare.

— Domnule?

— Ce-mi poţi spune despre domnul Masterson? El şi copiii lui sunt protejaţi?

— Da, domnule. Domnul Darby – el şi domnul Masterson sunt apropiaţi – mi-a spus că i-a pus pe câţiva dintre oamenii lui să facă pe bona pentru domnul Masterson, sperând ca el să nu-şi dea seama de asta. Şi sunt poliţişti argentinieni şi oameni de la SIDE peste tot.

— FBI-ul lor?

— Da, domnule. În linii mari. Domnii Santini şi Darby mi-au spus amândoi că ştiu meserie.

— Când te vei întâlni cu ambasadorul Silvio dimineaţă, informează-l, rogu-te, de îngrijorarea mea.

— Da, domnule, o voi face.

— Păi, cred că asta e tot, zise preşedintele. Faci ceea ce te-am trimis acolo să faci, Charley, şi o faci bine.

— Mulţumesc, domnule.

— Doamna Hall vrea să-ţi transmit salutările ei şi sunt sigur că soţia mea vrea să le adauge pe-ale sale.

— Da, domnule.

— Noapte bună, Charley! zise preşedintele.

•

— Interesant om, observă preşedintele.

— Şi foarte de treabă, făcu doamna Janice Hall. În voce i se simţea preocuparea pentru sărmana femeie şi familia ei.

— Până să-l întâlnească personal, Janice nu suporta bărbaţii de care femeile erau atrase ca fluturii de flacăra lumânării.

— Poţi să te duci dracului, Matt, rosti doamna Hall.

— Cred că trimiterea lui în teren a fost una dintre cele mai bune idei ale mele, spuse preşedintele, apoi adăugă: Ca a lăsării lui în grija lui Matt.

— Poftim? întrebă prima-doamnă.

— După ce a recuperat avionul acela, primul meu gând a fost să-l aduc la Casa Albă. Apoi am înţeles că asta n-ar fi o mişcare înţeleaptă. Îţi imaginezi ce presiune ar fi fost asupra lui dacă ar fi lucrat aici? Toţi din clădirea asta ar fi încercat (a) să-l controleze şi (b) să-l împiedice să menţină legătura cu mine şi să intre în Biroul Oval. Cum acum lucrează pentru Matt, toate problemele astea sunt rezolvate.

ŞAPTE

Camera 1550, Hotelul Four Seasons
Cerrito nr. 1433
Buenos Aires, Argentina
6:25, 23 iulie 2005

Castillo ceruse să fie trezit la şapte – ceea ce-i lăsa două ore pentru a se îmbrăca, a lua micul dejun şi-a ajunge la ambasadă până la nouă şi jumătate – şi când aruncă o privire la ceasul de pe mână, întinzându-se după telefonul care suna, şi văzu cât era ceasul, se înfrigură. Era prea mult să spere că apelul acela aducea veşti bune.

— Castillo?

Era vocea lui Darby, nicidecum fermecătoare.

— Da.

— N-ai răspuns la mobil, îl acuză bărbatul.

— Care-i treaba?

— Până vei ajunge la parter, o maşină va veni după tine.

— Care-i treaba?

— Păi, îţi spun de pe-acum că nu sunt veşti bune, rosti Darby şi închise.

V

UNU

Avenida Tomas Edison
Buenos Aires, Argentina
6:40, 23 iulie 2005

Când Castillo ieşi pe uşa rotativă, în faţa hotelului Four Seasons aştepta un Alfa Romeo mic şi gri – din câte îşi dădea seama Charley, modelele acestea erau identice cu Fiat-urile, diferea doar sigla – cu plăcuţe de înmatriculare argentiniene.

În vreme ce Castillo rămase cu ochii la ea, întrebându-se dacă pe el îl aştepta, şoferul deschise portiera pasagerului.

— *Señor* Castillo?

Castillo se îndreptă repede spre maşină şi urcă. Automobilul demară în scrâşnet de pneuri înainte ca el să apuce să-şi lege centura de siguranţă.

— Vorbiţi spaniola, domnule Castillo? întrebă şoferul în engleza americană.

Castillo îl studie repede cu privirea. Era un om tuciuriu, cam la treizeci de ani, îmbrăcat în costum de afaceri, care, îşi spuse el, putea trece cu uşurinţă drept un *porteño*, un nativ al Buenos Aires-ului.

— *Sí,* răspunse Castillo.

— Vi-l prezint pe colonelul Alfredo Munz de la SIDE, zise şoferul, într-o spaniolă *porteño* fluentă.

Geamurile maşinii erau fumurii; Castillo nu observase că era cineva pe bancheta din spate. Se întoarse în scaun şi văzu un bărbat blond şi îndesat la vreo patruzeci de ani. Charley întinse mâna.

— *Mucho gusto, mi coronel.*

Strânsoarea lui Munz era fermă.

— *Mucho gusto*, răspunse el, adăugând: *Señor* Darby mi-a vorbit despre dumneata, *señor*.

Oare ce ţi-o fi spus?

Maşina rula acum prin faţa Ambasadei Franţei, claxonând din când în când. Şoferul trecu pe roşu şi fu cât pe ce să taie calea unei furgonete Fiat care urca pe Avenida 9 Julio. Alfa Romeo-ul viră strâns pe 9 Julio, apoi goni

pe autopistă în jos pe banda exterioară, rezervată pentru vehiculele de urgenţă.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Castillo. Unde mergem?

— Ticăloşii l-au împuşcat pe Masterson, zise şoferul.

Ce-a spus? *Au împuşcat-o pe ea*? *O, Iisuse Hristoase*!

Mi s-a părut însă că se referea la el.

— Pe doamna Masterson?

— Nu. Pe Masterson.

Ce mama naibii?

— Nu mai înţeleg nimic. Parcă Darby pusese pe cineva să-l supravegheze.

— Da, a pus. Pe mine. Am dat-o rău de tot cu bâta în baltă.

Ajunseră la şirul de gherete de taxare. Fără să încetinească, continuând să claxoneze, şoferul trecu pe banda dreaptă, ignorând gesturile furioase ale unui poliţist care îl văzu venind. Omul sări din calea sa în ultima clipă şi duse mâna după pistol.

— REPAUS! REPAUS! REPAUS! strigă colonelul Munz pe geamul deschis.

Hristoase, *sper că sticletele ăla îl ascultă*!

Nu se auzi nicio împuşcătură.

Cel puţin eu n-am auzit nimic.

Ajunseră la o intersecţie în formă de T. Trecând iarăşi pe roşu, şoferul viră la stânga, strecurându-se printre două uriaşe cabine de TIR şi apoi accelerând rapid.

Castillo observă că acum se aflau pe Avenida Presidente Castillo.

Putea fi mai elegantă strada asta ca să poarte numele unui Castillo, *El Presidente ori chiar cel din San Antonio*.

Aparent, era traseul principal spre docuri, iar drumul arăta semnele traficului greu de camioane – cel mai probabil din acelea cu gabarit depăşit. Alfa Romeo-ul sălta pe arcuri o dată la fiecare aproximativ treizeci de secunde.

Era prea mult zgomot în maşină pentru a pune întrebări şi n-ar fi fost înţelept să-i distragă atenţia şoferului de la trafic.

Avenida Presidente Castillo cotea la stânga. Acolo era un indicator de stop, pe care şoferul îl ignoră şi puţin lipsi să fie loviţi frontal de un enorm cap-tractor Scania care trăgea o platformă cu două containere pe ea.

Apoi din nou la stânga, şi din nou, şi Castillo văzu că erau pe Avenida Tomas Edison. Aceasta avea un aspect şi mai deplorabil decât Avenida Presidente Castillo. Era un drum cu două benzi unde macadamul fusese aproape complet ros de pe piatra cubică pe care odinioară o acoperea. În stânga lor erau nişte depozite părăsite, iar în dreapta o zonă portuară decrepită, plină de ambarcaţiuni ruginite, năruite şi pe jumătate scufundate.

Şi apoi erau o mare de lumini roşii şi albastre pâlpâitoare.

Patru ofiţeri de la Policía Federal stăteau în mijlocul străzii, toţi cu mâinile ridicate pentru a-i opri. Castillo văzu alţi şase poliţişti descărcând bariere dintr-un camion.

Şoferul acţionă frânele, încetinind, dar neoprind.

Colonelul Munz era deja ieşit pe jumătate pe geamul din spate, fluturându-şi legitimaţia şi strigând:

— REPAUS! REPAUS! REPAUS!

Poliţiştii se feriră din drum; doi dintre ei salutară.

Cincizeci de metri mai încolo, un uriaş şi incredibil de încrezător sergent al Policía Federal ridică mâna cu o aroganţă leneşă pentru a-i opri.

Aroganţa se risipi imediat ce-l recunoscu pe Munz.

— Acolo înăuntru, *mi coronel*, zise el, indicând un depozit părăginit, a cărui faţadă era complet deschisă, la distanţă de alţi treizeci de metri.

Acolo erau trei maşini de patrulă: una aparţinea Policía Federal, a doua Prefecturii Navale, care reprezenta forţele poliţiei din port, iar a treia Gendarmeria National. Mai erau câteva maşini fără însemne oficiale, cu girofaruri albastre pe capotă, şi două ambulanţe, una de la Spitalul German, a doua de la Prefectura Navală.

Cincizeci de metri dincolo de asta, un TIR uriaş cu un singur container gigantic pe platformă era oprit în mijlocul drumului, cu luminile de poziţie şi de frână pulsând.

Când şoferul apăsă frânele şi Alfa Romeo-ul se opri în scrâşnet de roţi în faţa depozitului părăsit, Castillo văzu un taximetru parcat cu faţa la peretele din spate al clădirii. În apropiere se aflau şapte sau opt oameni, majoritatea în uniforme pe care apăreau însemnele ofiţerilor superiori de poliţie, între taxi şi faţada clădirii.

Munz ţâşni de pe bancheta din spate a maşinii şi mărşălui hotărât spre ei. Castillo şi şoferul coborâră şi-l urmară. Ceata de poliţişti se întoarse cu faţa la el. Câţiva dintre ofiţerii superiori îl salutară.

— Am trimis vorbă să nu fie atins nimic până ce nu ajung eu, anunţă Munz. Presupun că aşa s-a întâmplat.

— *Mi coronel*, rosti un bărbat în uniformă de marină cu trese de comandant pe mânecă, unul dintre oamenii mei a ajuns primul aici. În afară de faptul că a căutat în buzunarele victimei un act de identitate, altceva n-a atins.

— Mai probabil a căutat să vadă dacă nu are bani, îi spuse încet şoferul maşinii Alfa Romeo, de după mână, lui Castillo.

Unul dintre ofiţerii superiori de poliţie îi spuse lui Munz ceva ce Charley nu reuşi să audă.

Colonelul Munz ridică din sprâncene, surprins.

— Unde e el? îl chestionă Munz.

Ofiţerul de marină indică un bărbat în uniformă kaki care stătea stânjenit în picioare aproape de stradă.

— Adu-l aici! ordonă Munz. Arătă cu degetul un loc de lângă el.

Ordinul ca poliţistul Prefecturii Navale să se prezinte acolo străbătu în jos ierarhia ofiţerilor superiori şi, în cele din urmă, unul dintre ei se îndreptă iute spre cel în uniformă kaki.

Munz o luă spre taxi. Castillo porni după el, apoi şi şoferul, după care se puseră în mişcare şi ofiţerii de poliţie. Munz simţi aceasta. Se roti şi întinse mâna pentru a-i opri, apoi arătă spre Castillo şi şofer, făcându-le semn că ei trebuie sau au voie să vină cu el.

Portiera din spate dreapta a taxiului era deschisă.

Munz vârî capul înăuntru, se uită în jur un moment, apoi îl scoase. Le făcu semn şoferului şi lui Castillo că se pot uita şi ei.

Castillo era cel mai aproape şi se execută primul.

Se simţea miros de sânge şi se auzea zumzet de muşte.

J. Winslow Masterson se sprijinea de portiera opusă, pe jumătate căzut într-o parte. Ochii şi gura lui erau deschise. La tâmplă avea o rană de intrare şi, judecând după sângele acum uscat de pe gât, o alta sub părul de după ureche.

Şoferul de taxi era căzut peste volan. Părul cărunt de la ceafă era îmbibat de sânge şi spatele hainei era înnegrit de sânge uscat.

Castillo scoase capul din taxi, întâlni ochii şoferului lui Munz şi zise:

— Blestemăţia dracului!

Auzi alt scrâşnet de roţi aproape de deschizătura clădirii şi, când se uită, îl văzu pe Alex Darby deschizând portiera unui BMW al ambasadei şi coborând.

Mai mulţi poliţişti încercară să-l oprească.

— Lăsaţi-l să treacă! strigă colonelul Munz pe o voce care ar fi câştigat respectul unui sergent de instrucţie. Apoi o luă la pas spre el.

Castillo îl auzi pe Darby întrebând:

— El e?

— Mă tem că da, răspunse Munz.

— Şi e mort?

Munz încuviinţă din cap.

— Împuşcat de două ori în cap.

— Unde-i doamna Masterson? întrebă Darby.

Hristoase, nici nu m-am gândit la ea!

Munz gesticulă spre ambulanţa Spitalului German.

Darby o luă într-acolo. Munz îl prinse din urmă.

— Alex, cred că e ameţită de droguri, zise Munz.

— Fir-ar să fie! Cine a autorizat asta? întrebă Darby furios.

— După spusele primului poliţist ajuns la faţa locului, era drogată când a ajuns el aici.

— Presupun că e un doctor cu ea, zise Darby.

— Cred că sunt trei medici, îl linişti Munz. Eu însumi am sunat la Spitalul German.

Darby se duse la ambulanţă, o furgonetă Mercedes mare, trase de uşă şi urcă.

Castillo deveni conştient că şoferul stătea acum alături de el.

— Darby e în ambulanţă cu doamna Masterson, spuse Castillo. L-am auzit pe Munz spunându-i că e drogată, că era drogată când poliţistul de la marină a ajuns aici.

— Căcat! făcu şoferul. Două gloanţe în cap.

— Am văzut doar o rană de intrare în capul taximetristului, zise Castillo.

— Eu cred că sunt două, spuse şoferul, fără a argumenta.

Darby ieşi din ambulanţă şi se duse, însoţit de Munz, spre taxi.

— Alex, zise şoferul, îmi pare rău.

— Tuturor ne pare rău, Paul, zise Darby.

Darby se duse la taximetru, se uită înăuntru un moment lung, după care se înapoie acolo unde stăteau Munz, şoferul şi Castillo.

— Alex, începu Munz, cred că ea ar trebui dusă la spital. Aici nu pot stabili ce i s-a administrat.

— Mi-au spus asta, rosti Darby. Cred însă că ambasadorul ar vrea să o vadă aici. E pe drum.

— Desigur, zise Munz.

Darby se uită la şofer.

— Paul?

— Mi se pare că seamănă mai degrabă a asasinat, spuse şoferul.

— Eşti de acord cu asta, Charley? întrebă Darby.

— Ar putea fi. Nu ştiu.

Alt BMW al ambasadei se apropie şi apoi un al doilea. Un bărbat înalt, suplu, bine îmbrăcat coborî de pe bancheta din spate, iar un altul de pe scaunul pasagerului.

Acela trebuie să fie ambasadorul, decise Castillo. *Iar celălalt tip*, *bodyguardul lui*.

— Ei, iată că vine ambasadorul, confirmă şoferul.

Ken Lowery, ofiţerul de securitate al ambasadei, şi alţi trei bărbaţi coborâră din al doilea BMW. Unul dintre aceştia avea o statură solidă, de

scandinav, şi era aproape complet ras în cap. Castillo trase concluzia că era unul dintre paznicii puşcaşi marini de la ambasadă.

Ambasadorul Silvio şi Lowery trecură de cordonul format de poliţia argentiniană. Nimeni nu încercă să-i împiedice.

Probabil că-i cunosc.

Toţi ceilalţi se opriră la cordonul de poliţişti.

Silvio veni spre ei.

— Bună dimineaţa! spuse el. Vreau o informare rapidă.

— Jack este în taxi, domnule ambasador, spuse Darby. A fost împuşcat de două ori în cap.

Silvio se uită la Castillo, dar nu-i adresă niciun cuvânt.

— Excelenţă, interveni Munz, permiteţi-mi să fiu primul care-şi exprimă cele mai profunde condoleanţe.

— Mulţumesc, colonele, rosti Silvio în spaniolă. Ştie cineva ce s-a întâmplat?

Înainte ca vreunul dintre ei să poată formula un răspuns, Silvio continuă:

— Doamna Masterson?

— E în ambulanţa Spitalului German, Excelenţă, spuse Munz. Din câte se pare, a fost drogată de către răpitori.

Silvio ridică din sprâncene, dar nu spuse nimic. Porni spre ambulanţă. Munz, Darby şi Lowery îl urmară. După un moment – *ce naiba, eu se presupune că trebuie să aflu ce s-a întâmplat* – Castillo o luă pe urmele lor.

Când ajunseră la ambulanţă, Silvio se întoarse spre Charley.

— Dumneata eşti domnul Castillo? întrebă el.

— Da, domnule.

Silvio ciocăni în uşa din spate a ambulanţei, o deschise şi urcă.

•

Acolo, în furgonetă, erau doi bărbaţi şi o femeie, toţi îmbrăcaţi în halate albastre de spital, toţi cu ecusoane pe care erau trecute numele lor, deasupra cărora scria „medic”.

Doamna Elizabeth Masterson şedea pe un scaun lângă peretele interior îndepărtat al încăpătoarei ambulanţe. Peste nas şi gură avea o mască de oxigen şi manşonul unui tensiometru înfăşurat pe braţ. Doctoriţa îi lua pulsul.

Silvio se duse la doamna Masterson, se lăsă în genunchi şi-i luă mâna.

— Elizabeth, rosti el în engleză pe un ton moale. Îmi pare atât de rău.

Ea se uită la el, vizibil confuză, apoi întoarse ochii în altă parte.

— Se pare că a fost drogată, zise doctoriţa.

— Şi ce faceţi în privinţa asta? întrebă Silvio.

— Nu putem face mare lucru până când nu aflăm ce substanţă s-a folosit. Avem câteva bănuieli, dar nu putem fi siguri decât după ce vom duce o mostră de sânge la laborator.

— De ce n-a fost transportată la spital? întrebă ambasadorul, după care, fără a mai aştepta răspunsul, zise: Vă rog, duceţi-o acum.

Se întoarse şi se uită la Lowery.

— Du-te cu ea, te rog, domnule Lowery. Asigură-te că totul e bine.

— Da, domnule, răspunse Lowery.

— Ia câţi oameni crezi că este necesar.

— Da, domnule.

Când Silvio se pregătea să coboare din ambulanţă, Munz strigă cât îl ţineau bojocii:

— Căpitane Jiminez!

Unul dintre bărbaţii în haine civile din grupul de ofiţeri de poliţie veni în pas alergător.

— Opt oameni, două maşini! ordonă Munz. O maşină merge în faţa ambulanţei, cealaltă în spate. Vor fi americani. Ai grijă de siguranţa *señorei* Masterson. Raportează când ajunge la spital şi nu permite accesul presei în apropierea ei sau a medicilor.

— *Sí, mi coronel.*

Căpitanul Jiminez se întoarse şi o rupse la fugă, ţipând ordine. Lowery alergă după el.

— Mulţumesc, colonele, i se adresă Silvio lui Munz. Acum, ce ştim despre ce s-a întâmplat?

— Eram pe cale să aflăm, Excelenţă, înainte să sosiţi, spuse Munz. Vreţi să mă însoţiţi, Excelenţă?

Munz îi conduse la poliţistul de la Prefectura Navală.

— Tu eşti primul ofiţer care a ajuns la faţa locului? întrebă Munz.

— *Sí, mi coronel.*

Poliţistul ăsta mai are puţin şi îşi udă chiloţii. E îngrozit de Munz.

Şi ambasadorul Silvio observă lucrul acesta. Îi surâse poliţistului şi întinse mâna.

— Bună dimineaţa! spuse cu ceea ce Castillo recunoscu acum ca fiind un bun accent în spaniola *porteño*. Numele meu este Silvio. Sunt ambasadorul Statelor Unite şi ne străduim să aflăm ce s-a petrecut aici.

— *Sí, señor*.

— Ei bine? îl întrebă Munz.

— *Mi coronel*, făceam rondul în Puerto Madero, când am primit un apel să vin aici.

— Ce ai fost solicitat să faci?

— Să investighez o posibilă crimă în urma unui jaf, zise poliţistul, apoi adăugă, cu reţinere: ... şi o femeie nebună.

— Ştim cine a dat telefonul? întrebă Munz, uitându-se peste umărul lui Castillo. Charley se întoarse şi văzu că acolo venise comandantul de marină cu care Munz vorbise mai devreme.

— Șoferul de TIR, *mi coronel*, zise comandantul.

— El unde este acum? Adu-l aici.

Când doi poliţişti ai Prefecturii Navale începură să-l înghiontească pe şoferul de TIR, un bărbat voinic, vizibil nervos, aproape de cincizeci de ani, către ei, Munz le făcu semn să înceteze şi se duse într-acolo. Ambasadorul, Castillo, Darby şi şoferul îl urmară. Ofiţerul de marină dădu să vină şi el, dar Munz îi ordonă cu o fluturare din mână să rămână pe loc. Apoi Munz îi concedie pe poliţişti cu un gest hotărât.

— Vrei, te rog, să ne spui ce ştii despre asta, *señor*? întrebă Munz.

Bărbatul încuviinţă, după care se întoarse şi gesticulă spre stradă.

— Veneam pe Edison, începu şoferul de TIR, către Jorge Newbery, când am văzut-o pe femeie. Se clătina pe picioare în stradă. Am crezut că e beată.

Se opri, crezând probabil că a spus ceva ce nu trebuia.

Nu cred că ştie cine este Munz, doar că este cineva important pentru poliţie, dar se teme de el.

— Și? îl îmboldi Munz.

— Mi-a fost milă de ea şi am oprit, continuă șoferul, nu foarte convingător, după care: Era în mijlocul străzii şi nu voiam să o lovesc.

Aşteptă un răspuns.

— Şi? iscodi Munz din nou.

— Aşa că am coborât din maşină şi ea m-a târât, cumva, aici, zise şoferul. Și am văzut taxiul, ce era în el – amândoi erau morţi – şi am luat telefonul şi am sunat...

Parcă se aprinseseră mai multe lumini roşii şi albastre intermitente, iar acum se făcură auzite şi sirenele. Castillo văzu că se formase un mic convoi care aştepta, aparent, ambulanţa. Atunci girofarul salvării începu să scapere şi sirena ei să strige. Dădu cu spatele şi se îndepărtă de clădire. Un poliţist o direcţionă spre coloana de vehicule. Castillo observă că maşina ambasadei fusese plasată în spatele ambulanţei.

Apoi toate maşinile demarară.

Când sunetul sirenelor se stinse destul cât el să poată fi auzit, Munz întrebă din nou:

— Şi?

— Da, domnule, zise şoferul de TIR. Doamna a căzut la pământ.

— Poftim?

— A căzut, repetă şoferul. N-a leşinat, dar nu s-a mai putut ţine pe picioare şi nu înţelegea ce-i spuneam.

— Ce-i spuneai?

— Că poliţia e pe drum şi că ar fi mai bine să plece din mijlocul drumului. Am încercat să o ridic, dar a strigat, aşa că am preferat să aştept.

— Şi ce s-a întâmplat până să vină poliţistul?

— Nimic, spuse şoferul, apoi se corectă: Ce s-a întâmplat a fost că s-a târât din drum – poate voia să se ducă înapoi la taximetru...

— Poate?

— Când a venit poliţistul, ea ajunsese doar până la trotuar, spuse şoferul. El a zis s-o las acolo şi s-a dus să se uite în taxi şi a venit cu portofelul bărbatului...

— Câţi bani ai spune că erau în portofel? întrerupse Munz.

— N-am văzut niciun ban, spuse şoferul de TIR. Şi atunci el a chemat o ambulanţă şi un ofiţer, şi a ridicat-o şi a pus-o pe scaunul din faţă al maşinii de poliţie. Şi mi-a spus că bărbatul din spate era un diplomat *norteamericano* şi să las maşina mea unde este, şi i-am aşteptat pe ceilalţi.

— Cine a venit primul? întrebă Munz.

— Nu-mi amintesc, spuse şoferul.

Munz se uită un moment la el, apoi la ambasador, apoi la Darby, la Castillo şi la şofer, chestionându-i parcă dacă au vreo întrebare. Nimeni nu avea.

— Mulţumesc, *señor*, zise Munz. Acum, după ce tehnicienii vor ajunge aici, vor face câteva fotografii cu autocamionul dumitale, îl vor examina puţin, după care îl vom muta din mijlocul drumului. Apoi vei fi dus la Prefectura Navală, unde alţi ofiţeri îţi vor lua o declaraţie, şi probabil o fotografie şi amprentele. Eu voi da ordine ca autocamionul să fie păzit în lipsa dumitale şi să ţi se acorde dreptul la un telefon către angajatorul şi soţia ta, dacă doreşti. Le vei spune că ai fost martorul unui accident şi că poliţia îţi ia o declaraţie, nimic mai mult. Nimic despre taximetru. Ai înţeles asta?

— *Sí, señor*.

— Mulţumesc, spuse Munz şi-i întinse omului mâna.

Apoi ambasadorul Silvio îi oferi şi el mâna şi spuse la rândul său:

— Mulţumesc.

Darby, şoferul şi-n cele din urmă Castillo dădură şi ei mâna cu tiristul.

După aceea toţi îl urmară pe Munz înapoi la locul unde comandantul de marină stătea cu poliţistul.

O altă maşină de la ambasadă îşi făcu apariţia. Din ea coborâră cei doi agenţi FBI din Montevideo.

Agentul special Yung pare destul de surprins să mă vadă.

— Colonele, spuse ambasadorul Silvio, aceştia sunt cei doi agenţi FBI pe care i-am împrumutat din Montevideo. Dacă este posibil, aş dori ca ei să asiste la investiga...

— Lăsaţi-i să treacă! urlă Munz.

Cei doi agenţi FBI se apropiară cu paşi mari.

Munz se întoarse spre comandantul de marină.

— Vreau să-l duci pe tirist la prefectură. Ia-i declaraţia, amprentele şi fă-i o fotografie. Lasă-l să-şi sune patronul şi soţia, dar ai grijă să nu spună decât că a fost martor la un accident şi că scrie o declaraţie. Tratează-l bine – instinctul îmi spune că e un bun samaritean –, însă ţine-l acolo până primeşti vorbă de la mine.

— *Sí, señor*.

— Bine, se adresă Munz poliţistului de la Prefectura Navală. Spune-mi ce s-a întâmplat din momentul în care ai sosit la faţa locului.

•

Povestea lui o continua perfect pe cea tocmai spusă de şoferul de TIR.

Munz se uită la agenţii FBI.

— Voi da ordine să primiţi acces la toate etapele acestei investigaţii.

— Vă mulţumesc, spuse ambasadorul Silvio.

— Mai este ceva, Excelenţă? întrebă Munz.

Silvio răspunse, dar lui Darby.

— Copiii, spuse el.

— Soţia mea este acasă la Masterson, îl informă acesta.

— O voi trimite şi pe soţia mea imediat ce o prind la telefon, zise Silvio. După aceea întrebă: Înţeleg că ai luat măsuri de apărare a proprietăţii?

— Da, domnule.

— Excelenţă, señora Masterson şi copiii nu vor fi scăpaţi din ochi de cei mai buni oameni ai mei, îl asigură Munz. Îmi dau seama că nu prea vă puteţi încrede în asta.

— De ce spui aşa ceva, colonele? întrebă Silvio, politicos.

— Eu şi *señor* Sieno ne-am aflat în maşina din faţa casei Masterson începând cu ora unsprezece seara şi *señor* Masterson ne-a scăpat.

Deci ăsta e numele lui. *Sieno*. *Paul Sieno*.

— Aşa vezi tu lucrurile, că „v-a scăpat”?

— Mie şi lui *señor* Sieno, şi oamenilor lui *señor* Sieno şi alor mei. Erau cu totul opt persoane care supravegheau casa lui, Excelenţă.

— De ce crezi că a vrut să „scape” de voi?

— Cred că a fost contactat de răpitori, care i-au spus unde să se întâlnească şi au ameninţat că-i vor răni soţia dacă nu va veni singur. Aşa că s-a dus singur. Cum, nu ştiu, însă era disperat şi a reuşit să treacă pe lângă

noi şi a ajuns la o staţie de taxi – la gara San Isidro, probabil – şi s-a dus la locul de întâlnire. A observat Excelenţa Voastră că taxiul nu aparţine unei companii din Buenos Aires?

— Da, am remarcat, zise ambasadorul Silvio. Şi m-am gândit că probabil asta s-a întâmplat.

— Mă simt deopotrivă extrem de ruşinat şi profund îndurerat, Excelenţă, că nu mi-am îndeplinit sarcina de serviciu, spuse Munz.

— Dacă tu şi Sieno aţi stat toată noaptea treji în maşina lui Paul, colonele, zise Silvio, cred că nimeni nu vă poate acuza de neîndeplinirea sarcinilor de serviciu.

— Am dat-o în bară rău de tot, domnule ambasador, asta e ideea, spuse Paul Sieno.

— Mie nu mi se pare că aţi făcut-o, Paul, îl linişti Silvio, după care se întoarse spre Alex Darby: Alex, rămâi aici să vezi ce poţi afla? Şi apoi la spital?

— Da, domnule.

— Domnule Castillo, putem discuta un moment?

— Desigur, domnule.

Silvio îl luă pe Charley de braţ şi-l conduse mai departe, ca să nu fie auziţi.

— Noi doi trebuie să vorbim, domnule Castillo, zise ambasadorul. Există vreun motiv pentru care nu putem face asta acum? Poţi să vii la ambasadă cu mine?

— Desigur, domnule.

— Ai vreo idee ce se întâmplă aici, domnule Castillo? întrebă ambasadorul Silvio pe când se aflau în BMW-ul mare al ambasadei. E ceva ce ar trebui să ştiu?

— Domnule, n-am nici cea mai mică idee ce se întâmplă, mărturisi Castillo, apoi bâigui: ... decât că e o chestie al dracului de urâtă.

— Eu sunt diplomat, nu am voie să folosesc un astfel de limbaj, dar sunt de acord.

— Scuze, domnule. Mi-a scăpat fără să vreau. Era un om atât de simpatic!

— Da, era, încuviinţă Silvio. Apoi spuse: Iartă-mă, şi scoase mobilul şi apăsă o tastă de apelare rapidă. Jack a fost asasinat, iubirea mea, rosti el în spaniolă. În momentul de faţă, asta-i tot ce ştiu. Betsy, care a fost drogată, a fost dusă la Spitalul German...

Nu. Drogată. Nu sedată...

Voiam să-ţi sugerez să te duci tu la spital, însă, până când nu reuşesc s-o scoată din starea aceea, nu văd la ce ar ajuta asta. Soţia lui Alex Darby este cu copiii soţilor Masterson...

Mulţumesc. Ai grijă să fie cu tine măcar unul din oamenii lui Lowery şi că Policía Federal vine după tine...

Nimănui nu-i vine să creadă ce s-a întâmplat, iubirea mea. Fă ce ţi-am spus. Te sun în scurt timp.

DOI

Biroul ambasadorului.
Ambasada Statelor Unite ale Americii
Avenida Colombia nr. 4300
Palermo, Buenos Aires, Argentina
8:35, 23 iulie 2005

— Presupun că vei întocmi un raport pentru superiorii dumitale, domnule Castillo, zise ambasadorul Silvio, conducându-l pe Charley în biroul său.

— Da, domnule.

— Nu văd de ce n-ai putea să faci asta aici, propuse ambasadorul.

— E-un gest foarte frumos din partea dumneavoastră, dar nu mă deranjează să...

— De fapt, noi n-am încheiat discuţia, nu-i aşa? îl întrerupse Silvio. Imediat ce voi vorbi cu secretarul de stat, le voi cere să-ţi facă legătura.

Oare face asta pentru a fi amabil – şi chiar pare că este – sau doar ca să audă şi el raportul meu?

— Vă mulţumesc mult, domnule.

— Abia acum, după ce am spus ce am spus, îmi dau seama că n-am idee cum să intru în legătură cu secretarul la ora asta a dimineţii – în Washington cât e, şapte şi jumătate? Şi cred că ar vrea să audă asta direct de la mine.

— Domnule, ştiu cum se poate face, zise Castillo.

Ambasadorul indică telefonul securizat de pe masa lui.

Castillo duse receptorul la ureche şi auzi:

— Centrala.

— Numele meu este Castillo. Am nevoie de o linie sigură cu Casa Albă. Ambasadorul e aici pentru autentificare, dacă este nevoie.

Silvio luă telefonul de la Castillo.

— Aici ambasadorul Silvio. Domnul Castillo are aprobare să sune la Casa Albă acum şi oricând pe viitor.

— Vă mulţumesc, spuse Charley, luând receptorul înapoi.

— Casa Albă.

— Aici Ambasada Statelor Unite, Buenos Aires. Vă rog să verificaţi dacă linia este sigură.

Zece secunde mai târziu, operatorul de la Casa Albă confirmă:

— Linia este sigură.

— Aici C.G. Castillo. Am nevoie de secretarul de stat pe o linie sigură, te rog.

Asta luă ceva mai mult. Trecură treizeci şi cinci de secunde până când o voce masculină spuse:

— Aici linia securizată a secretarului de stat.

— C.G. Castillo pentru secretarul de stat.

— Doamna secretar doarme, domnule Castillo.

— Aşa mă gândeam şi eu. Fă-mi legătura, te rog.

Trecură alte patruzeci şi cinci de secunde.

— Fă-i legătura, te rog, spuse Natalie Cohen.

— Castillo, doamnă secretar.

— Charley, îţi dai seama cât e ceasul în Washington?

— Da, doamnă. Rămâneţi pe fir pentru ambasadorul Silvio.

O auzi pe doamna secretar de stat murmurând, „O, Doamne!”, când i-l dădu pe ambasador la telefon.

Apoi o luă spre uşă. Silvio îi făcu semn cu mâna să rămână.

— Ambasadorul Silvio, doamnă secretar, zise Silvio. Am trista datorie de-a vă informa că trupul şefului misiunii J. Winslow Masterson a fost descoperit acum o oră şi jumătate. A fost împuşcat de două ori în cap...

•

— Doamna secretar doreşte să vorbească cu dumneata, domnule Castillo, spuse Silvio şi-i înmână receptorul.

— Da, doamnă?

— Cum de ai sunat tu, Charley?

— Eu ştiam cum să iau legătura cu dumneavoastră fără a trece prin toate nivelurile birocratice.

— Ştii ceva ce ambasadorul nu ştie?

— Nu, doamnă. Nimeni n-are idee ce s-a întâmplat.

— Să înţeleg că l-ai anunţat pe Matt Hall?

— Nu, doamnă. Urmează să o fac.

— Vrei să-l informez eu?

— Mulţumesc, dar nu cred că va fi nevoie.

— Va trebui să-l trezesc pe preşedinte pentru a-i da vestea asta. În sfârşit mi-a spus, aseară, că el te-a trimis acolo. Şi să-i spui tot ce ai aflat, Sherlock.

— Da, doamnă.

— Sunt sigură că vom mai vorbi, Charley.

— Da, doamnă.

Se auziră o serie de clicuri pe fir, apoi:

— Casa Albă. Aţi terminat?

— Castillo din nou. Acum am nevoie de o linie sigură cu secretarul Hall.

— Aşteptaţi, vă rog.

— Linia sigură a secretarului Hall, rosti o altă voce.

— Tom?

— Aici agentul special Dinsler. Cu cine vorbesc, vă rog?

— E pe-acolo Tom McGuire sau Joel Isaacson?

— Nu.

— Numele meu este Castillo. Îmi faci, te rog, legătura cu secretarul Hall?

— Domnul secretar doarme, domnule.

Mi-a spus „domnule", ceea ce înseamnă că habar n-are cine sunt.

— Trezeşte-l, te rog.

— Pot întreba despre ce e vorba, domnule?

— Adu-l imediat la telefon, la dracu'!

Nu primi răspuns, dar cincisprezece secunde mai târziu secretarul Securităţii Naţionale Matthew Hall intră pe fir.

— Nu trebuia să-i spui lui Dinsler decât cine eşti, Charley. Nu era nevoie să-l repezi, zise Hall pe un ton afectat.

— Da, domnule. Domnul Masterson, *domnul Masterson*, şeful misiunii, a fost asasinat.

— Iisuse Hristoase! făcu Hall. Şi soţia lui?

— E la Spitalul German, înconjurată de opt agenţi SIDE şi patru dintr-ai noştri. Nenorociţii au drogat-o. S-a trezit sau mai degrabă şi-a revenit pe jumătate în simţiri pe bancheta din spate a unui taximetru şi şi-a găsit soţul căzut pe-o parte, cu două gloanţe în cap.

— Dumnezeule, Charley!

— Mda, şi era un tip într-adevăr deosebit.

— Când s-a întâmplat asta?

— Cândva după miezul nopţii. S-a furişat pe lângă cei care îi supravegheau casa – un tip de la CIA şi un baştan, un colonel de la SIDE, plus o jumătate de duzină de alţi agenţi – şi aparent a mers cu un taxi să se întâlnească cu cineva. Probabil să plătească răscumpărarea sau să aranjeze plata ei.

— Dă-mi toate detaliile. Rând pe rând, fără grabă. Va trebui să-i sun pe preşedinte şi pe Natalie.

— Natalie ştie deja. Ambasadorul Silvio tocmai a vorbit cu ea şi ea a spus că-l va informa pe preşedinte.

— Okay. Acum spune-mi tot ce ştii.

— Da, domnule. Dincolo de ce v-am spus deja, nu mai este mare lucru. Un şofer de TIR a găsit-o pe doamna Masterson hoinărind ameţită pe o stradă din port. Fusese drogată. Şoferul a sunat la poliţie, poliţia a descoperit cadavrul lui Masterson, a găsit asupra lui legitimaţia diplomatică şi a chemat SIDE. Colonelul SIDE, un tip straşnic, stătea în faţa casei Masterson cu unul dintre băieţii lui Darby.

Omul lui Darby l-a sunat pe Darby, Darby l-a sunat pe ambasador şi apoi m-a sunat pe mine şi a spus că-mi trimite o maşină. Colonelul SIDE, care se numeşte Munz, era în maşina omului lui Darby. Când am ajuns acolo, doamna Masterson era deja în ambulanţă, cu masca de oxigen pe faţă, şi poliţiştii erau peste tot.

Darby, ambasadorul şi responsabilul cu securitatea ambasadei, Lowery, şi câţiva oameni de-ai lui au apărut câteva clipe mai târziu. Odată ce ambasadorul a văzut-o pe doamna Masterson, ea a fost dusă la spital. Colonelul SIDE a trimis două maşini şi opt oameni cu ambulanţa, iar Lowery şi câţiva dintre ai noştri i-au însoţit.

— În ce stare este doamna Masterson?

— Semiconştienţă, dar odată ce va ajunge la spital...

— Ce naiba se întâmplă, Charley? Cine naiba face asta? De ce?

— Nimeni n-are idee şi de fiecare dată când formulez o teorie, aceasta e infirmată.

— Cum ar fi?

— O răpire neprofesionistă. De ce l-au omorât pe Masterson dacă a achitat răscumpărarea? De ce n-au ucis-o şi pe ea? Pe taximetrist l-au omorât, poate – probabil –, pentru că-i putea identifica. Şi atunci pe ea de ce s-o lase în viaţă? În mod sigur, ceva a văzut şi ea. Îmi doresc doar ca preşedintele să fi trimis pe cineva care să ştie ce e de făcut aici.

— Te-a trimis însă pe tine, spuse Hall, apoi întrebă: Crezi că Masterson încerca să plătească răscumpărarea? De unde să fi luat banii? Parcă spuneai că nu a existat contact cu răpitorii.

— Cineva a luat legătura cu Masterson aseară. Poate înainte. Altfel de ce să se fi furişat pe lângă agenţii de pază şi cei ai SIDE care îi supravegheau casa?

— Okay.

— Cât despre obţinerea banilor pentru răscumpărare, n-ar fi fost nevoie decât de un telefon, să-i spună cuiva – probabil bancherului său; erau vechi prieteni – să-i facă rost de cinci sute de mii sau un milion, în bani lichizi şi să-i aducă aici cât mai repede. Un curier este posibil să fi fost în acelaşi avion cu mine, dacă mă gândesc bine, plus că există un zbor American Airlines

direct din Dallas. Sau putea să fi închiriat un Citation sau ceva asemănător. Are – avea – banii necesari şi era disperat.

— Da, aprobă Hall gânditor, apoi întrebă: Tu unde eşti?

— Sunt cu ambasadorul Silvio în biroul său.

— Ştie că ai fost trimis acolo de preşedinte?

— Da, domnule.

— Care e următorul tău pas? Ştii că va întreba asta.

— Mă voi duce la spital. Poate când îşi va reveni...

— Cum voi putea să iau legătura cu tine?

— Santini, amicul lui Joel, mi-a împrumutat un telefon mobil. Nu ştiu dacă pot primi apeluri din State, dar ştiu că eu pot suna.

— Dă-mi numărul.

Nouăzeci de secunde mai târziu, în vreme ce Castillo îl ţinea în mână, mobilul sună.

— Castillo.

— Funcţionează, se pare, spuse Hall. Mă întorc pe linia securizată.

După două secunde, Hall spuse:

— Puteam să spun asta şi pe mobil. Ţinem legătura, Charley. Ţine-mă la curent cu tot ce afli.

— Da, domnule.

Hall întrerupse legătura fără alte cuvinte.

— Casa Albă. Aţi terminat?

— Închide legătura, te rog, spuse Castillo şi puse apoi receptorul în furcă. Simţi ochii lui Silvio aţintiţi asupra sa.

— Crezi că Jack Masterson încerca să achite recompensa? întrebă acesta.

— Domnule, asta e una...

La difuzorul interfonului se auzi o voce de femeie.

— Domnule ambasador, secretarul de la Externe este pe doi.

Silvio se întinse spre telefon.

— Bună dimineaţa, Osvaldo... Osvaldo, întotdeauna mă bucur să te primesc când doreşti... E bine aşa. Te aştept... Apreciez asta, Osvaldo. Şi sunt de acord, e o adevărată tragedie. Te aştept.

Silvio întrerupse legătura cu degetul, dar rămase cu receptorul în mână.

— Ministrul de Externe solicită oficial o audienţă, cât mai urgent, explică Silvio. Şi, personal, a spus că i se frânge inima. Îl cred; se înţelegea foarte bine cu Jack.

Castillo încuviinţă din cap, dar nu spuse nimic.

Silvio ridică degetul de pe clapetă, apoi apăsă un buton de pe consolă.

— O, Sylvia. Mă bucur că ai ajuns. Poţi veni imediat, te rog? Mulţumesc.

Închise şi se uită din nou la Castillo.

— Ministrul de Externe, cândva în timpul audienţei noastre, mă va întreba cum intenţionez să gestionez incidentul în relaţie cu presa. Pentru a evita să-i rănesc sentimentele manifestându-mi îndoiala cu privire la sugestiile lui în această privinţă, am să-i arăt ceea ce am trimis deja presei.

După câteva clipe, o femeie uşor corpolentă, aproape de cincizeci de ani, vârî capul în biroul lui Silvio. Avea ochelari cu rame groase înfipţi în părul cărunt şi întrucâtva neîngrijit. Silvio îi făcu semn să intre.

— Bună dimineaţa, Sylvia! spuse ambasadorul.

— Cu tot respectul, domnule ambasador, da' ce-i așa bun la ea? Jack a fost unul dintre oamenii buni. Iar copiii ăia, sărmanii!

— Sylvia, acesta este domnul Castillo. Domnule Castillo, aceasta este don'șoara Sylvia Grunblatt, ofiţerul nostru de afaceri publice.

Strângerea de mână oferită de domnişoara Grunblatt sugera că, deși îl considera un obicei ciudat şi o irosire totală a timpului său, se resemna să o facă.

— Cât ai auzit din poveste, Sylvia?

Femeia se uită la Castillo ca şi când s-ar fi întrebat ce putea spune în faţa unui om pe care nu-l cunoștea.

— Ken Lowery mi-a făcut o informare mai devreme, spuse ea într-un târziu, apoi a sunat şi mi-a zis că este la Spitalul German, iar eu am trecut pe acolo venind aici. Mi-a spus aproape tot.

— Ministrul de Externe e în drum spre ambasadă. Când va ajunge, vreau să-i pot spune ce am trimis presei.

— Și anume?

— În deschidere, aş vrea ceva în ideea că suntem recunoscători guvernului argentinian – pe care ne-am bazat pentru a rezolva acest tragic eveniment încă de la debutul său – pentru intensele lui eforturi, în care avem toată încrederea.

Domnişoara Grunblatt cumpăni la asta cam un sfert de minut.

— Okay. Ce altceva?

— Sylvia, am învăţat de la tine că atunci când totul se duce de râpă trebuie să spunem adevărul.

— Şi care este adevărul?

— Ştim doar că doamna Masterson a dispărut în împrejurări care sugerează că a fost răpită şi că soţul său a fost ucis, probabil de către răpitori, iar ea a fost lăsată în taximetru cu el.

— Okay, spuse femeia. Trec imediat la treabă.

— Îi va lua, să zicem, cincisprezece minute ca să ajungă aici.

— Veţi avea comunicatul până atunci, domnule ambasador.

— Aş vrea să arunc şi eu o privire peste ce va compune doamna Grunblatt, vă rog, zise Castillo.

Asta îi aduse o privire de gheaţă. Femeia spuse:

— Sunt domnişoara Grunblatt, domnule Costello.

— Şi eu sunt Castillo, domnişoară Grunblatt.

— Crezi că ai vrea să adaugi ceva, domnule Castillo? întrebă Silvio.

— O, nu, domnule. Aş vrea doar să ştiu care este poziţia oficială.

— Mi-este permis să întreb cine e domnul Castillo? zise ea.

— Lucrează pentru preşedinte, Sylvia, ceea ce înseamnă că îi spunem tot ce vrea să ştie.

— Lucrul ăsta e de domeniu public? întrebă ea.

— Categoric nu, spuse Castillo.

Ea ridică ambele mâini, cu palmele spre exterior, în semn că nici cu fierul roşu n-ar fi putut scoate cineva informaţia aceasta de la ea.

Castillo îi adresă un zâmbet.

— Îi ucideţi pe oamenii care vi se uită peste umăr cât timp lucraţi? întrebă Charley.

— Doar dacă mi se uită în decolteu, zise domnişoara Grunblatt. Atât de mult vă doriţi să vedeţi ce voi compune?

— Aş vrea să văd comunicatul înainte să merg la Spitalul German, zise el.

— Sigur, de ce nu? făcu ea.

— Mă voi ocupa să ai o maşină cu şofer, domnule Castillo, spuse ambasadorul.

— Pot lua un taxi, domnule.

— Fă-mi plăcerea asta, zise ambasadorul.

— Mulţumesc, domnule.

TREI

— Ce credeţi, deci? întrebă domnişoara Grunblatt.

— Cred că exact asta îşi doreşte ambasadorul, răspunse Castillo. Cine primeşte comunicatul?

— Odată aprobat de şefu', îl voi trimite prin e-mail mai întâi la *Herald* – acesta este ziarul de limbă engleză de aici – şi apoi la AP, apoi la *New York Times*. După care îi sun ca să le spun că l-am trimis. Şi în sfârşit îl remit tuturor celorlalţi – la media locală.

— Trimiteţi un exemplar prin fax şi lui Karl Gossinger la Four Seasons.

— El cine este?

— Lucrează pentru publicaţia germană *Tages Zeitung*.

Şi el va parafraza fără ruşine fiecare cuvinţel bine cumpănit şi-l va expedia ca fiind creaţia sa.

Femeia se uită curioasă la el, dar nu spuse decât:

— Consideraţi-o ca şi făcută.

Uşa biroului se deschise şi intră un tânăr înalt şi musculos în haine civile. Sacoul său de tweed nu reuşea să ascundă revolverul de la brâu. Castillo era convins că acesta era unul dintre paznicii puşcaşi marini.

— Domnul Castillo?

— Da.

— Domnule, am maşina pregătită atunci când veţi dori să plecăm.

— Acum e bine, zise Castillo. Se uită la domnişoara Grunblatt: Mulţumesc.

— Dacă aflaţi ceva acolo, o să păstraţi secretul, nu-i aşa?

— Dumneata vei fi a doua care va afla.

•

Puşcaşul marin îl conduse la un BMW al ambasadei aflat în subsol şi-i ţinu portiera din spate deschisă ca să urce.

— Te-ar deranja dacă aş merge în faţă? întrebă Castillo.

— Nu, domnule. Cum doriţi, domnule.

Castillo dădu ocol botului maşinii şi deschise portiera din dreptul pasagerului. Pe scaun era o trusă de toaletă.

— E o trusă de toaletă pe scaun, anunţă el. E a ta?

— Nu, domnule. E pentru dumneavoastră, domnule.

— Ambasadorul crede că trebuie să mă bărbieresc?

— E o armă, domnule. Un pistol.

— Serios?

Castillo trase fermoarul borsetei. Era un pistol semiautomat Beretta de 9 mm.

Frumos gest din partea lui Silvio.

Luă pistolul şi apăsă butonul de scoatere a magaziei. Aceasta nu ieşi. Se uită. Nu avea magazie.

— Domnule, este un pistol semiautomat Beretta Model 92, calibru 9 milimetri.

— Fir-aş să fiu!

— Da, domnule. Trage cincisprezece gloanţe imediat ce apăsaţi trăgaciul.

— Mai puţin ăsta.

— De ce, domnule?

— N-are d-alea, cum le cheamă? „Gloanţe”?

— Domnule, *cartuşele* se ţin într-o magazie.

Ridică demonstrativ o magazie plină şi doar atunci începu Castillo să priceapă că era luat peste picior.

— Ce grad ai, „sergent”? întrebă Castillo, întinzându-se după magazie.

— Sergent de stat-major, domnule.

Dădu drumul magaziei cu mare reţinere. Castillo o luă, verifică să nu fie vreun glonţ pe ţeava pistolului, apoi introduse magazia în mânerul armei.

— Nu vreau să mergem mai departe cu asta, sergent, ceea ce înseamnă că acum e ultima dată când îmi mai spui „domnule”. Adevărul adevărat e că eu sunt cadru militar.

— Domnule, ambasadorul n-a spus nimic...

— Ce parte din „nu-mi mai spune domnule” n-ai înţeles?

— Scuze, d...

— Cred că ambasadorul nu ştie că sunt cadru militar. La drept vorbind, sunt maior şi acesta este şi motivul pentru care îţi pot da ordine.

— Da, d..., începu sergentul, apoi: Maior, îmi vine automat. Mă adresez cu „domnule” civililor tot timpul.

— Păi, încearcă să nu mi te adresezi şi mie, okay?

— Da, domnule. O, la naiba!

— Îmi pare rău că am adus discuţia aici, zise Castillo, chicotind. Să mergem, sergent.

PATRU

Camera 677, Spitalul German
Avenida Pueyrredón
Buenos Aires, Argentina
9:40, 23 iulie 2005

În holul spitalului erau o jumătate de duzină de agenţi ai Policía Federal în uniformă şi când Castillo întrebă de doamna Masterson, unul dintre ei, un sergent, se apropie de el întrucâtva ameninţător.

— *Señor*, începu el.

Atunci veni spre el un bărbat înalt şi bine îmbrăcat.

— *Señor* Castillo?

Charley încuviinţă din cap.

— Veniţi cu mine, vă rog, *señor*.

— Ia-ţi o cafea, i se adresă Castillo puşcaşului marin.

— Ambasadorul a spus să nu vă scap din ochi.

— Bravo, fără „domnule”, observă Charley. Spune-i ambasadorului că nu s-a putut cu mine. Nu-ţi face griji.

Aproape muşcându-şi limba ca să nu spună „domnule”, puşcaşul marin rosti:

— Mă găsiţi aici.

Individul înalt îl pofti pe Castillo în lift, salutând un alt bărbat bine îmbrăcat aflat înăuntru când intrară ei. Însoţitorul lui apăsă butonul pentru etajul cinci.

Pe o plachetă scria că liftul fusese construit de Seimens.

Iar holul de la intrare era imaculat, cu podeaua strălucind de curăţenie. *Și cu panoul ăla* RAUCHEN VERBOTEN! *în alb și roșu*!

Chiar că e german spitalul ăsta german.

Când uşa se deschise, Castillo văzu alţi poliţişti în uniformă şi bărbaţi bine îmbrăcaţi, despre care îşi spuse că erau aproape sigur agenţi SIDE.

Individul înalt îl conduse de-a lungul unui coridor la o uşă, o deschise şi-l invită să intre.

Colonelul Munz se afla în încăperea care era un soi de centru de monitorizare. Pe perete erau un şir de monitoare – toate de producţie germană.

— M-am gândit că cel mai bine ar fi dacă *señor* Darby şi *señor* Lowery ar vorbi cu doamna Masterson, îl întâmpină Munz, căci nu cred că acum o încearcă sentimente prea bune faţă de orice este argentinian.

Îl concedie pe individul înalt cu o fluturare a mâinii, apoi indică spre monitoare. Pe unul dintre ele Castillo o vedea pe doamna Masterson. Era în halat de spital, şedea în capul oaselor pe pat. Lowery stătea de-o parte a ei şi Darby de cealaltă. Ceva dintr-o pungă de plastic îi picura în braţ. Îl auzea pe Darby vorbindu-i, însă nu putea să distingă ce spunea.

— De când și-a recăpătat luciditatea? întrebă Castillo.

— Cam de zece minute, răspunse Munz. I-au găsit un drog în sânge. Îi administrează ceva care să-l neutralizeze. În mod evident, funcţionează.

— Nu aud ce spun.

Munz se duse la montoare şi crescu volumul.

Darby o asigura că micuţii sunt bine, că se află sub protecţia poliţiei argentiniene și a personalului de securitate de la ambasadă.

Castillo avea sentimentul că Darby îşi repeta asigurările, însemnând că ea încă nu ieşise complet de sub influenţa acelei substanţe narcotice.

Auzi bâzâitul mobilului lui Munz.

— *Hola*?, răspunse acesta, dar apoi schimbă pe germană.

În scurt timp deveni evident că vorbea cu cineva puţin sau mai probabil deloc impresionat de colonelul Munz de la SIDE. Explicaţiile lui cum că se

întâmplase ceva ce-l împiedicase să vină acasă, așa cum promisese, sau măcar să sune, aparent nu ajungeau la urechi înţelegătoare. Cel mai probabil, *El Coronel* Munz vorbea cu *señora* Munz.

Castillo îşi îndreptă din nou atenţia la întrebările blânde pe care Darby i le adresa doamnei Masterson.

Femeia nu avea multe să-i spună. Din momentul în care fusese luată şi simţise înţepătura unui ac hipodermic în fese, nu-şi amintea aproape nimic până când se trezise în taximetru, alături de soţul ei mort.

Nu-i văzuse bine pe răpitori; nu ştia nici măcar câţi fuseseră. Nu avea idee unde se aflase. Nu putea să descrie încăperea în care fusese ţinută.

Lui Castillo tocmai îi venise o idee neplăcută, una care-l ruşina – *Iisuse*, *probabil că încă e plină de drogul ăla* –, când Munz îi vorbi în germană.

— De ce suspectez că vorbeşti germana, Herr Castillo?

Charley se întoarse către el.

— În timp ce discutam cu soţia mea, folosind un apăsat accent hessian, ţi-am văzut reflexia într-un monitor. Zâmbeai.

De ce naiba minte ea? *Și încă pe Darby*, *care este un vechi și apropiat prieten*?

— Vinovat, recunoscu Castillo, vorbind în germană. Mama era nemţoaică. Hessiană, la drept vorbind.

Și trebuie să trimit un e-mail la Tages Zeitung, *în care nu cred că voi aminti de Munz*.

Și vreau să-l sun pe Pevsner.

Trebuia să-i iau numărul de telefon; *nu am decât numărul de mobil al lui Kennedy*.

Ei, poate fie să-mi dea numărul, fie să-i transmită lui Pevsner să mă sune.

Poate că ea e doar speriată. *Are tot dreptul să fie*.

Trebuie să știe că Darby este agent de informaţii sub acoperire și că, *acum, e în siguranţă în mâinile lui*.

— Serios? făcu Munz. De unde din Hessa era mama ta, mai exact?

Iisuse, *oare urmărește ceva*? *Să fi făcut legătura dintre mine și Gossinger de la Four Seasons*? *Santini și Darby au spus amândoi că cei de la SIDE sunt buni*.

— Dintr-un orășel numit Bad Hersfeld.

— Îl știu. Familia tatii era din Giessen, iar a mamei din Kassel.

— Și tu cum ai ajuns aici?

— Aici m-am născut. Într-o zi, poate, o să-ţi povestesc cum au ajuns părinţii mei aici. Dar şi ai soţiei mele.

— Okay.

Doamna Masterson nu e drogată. *Ia conștient decizii*. *Minte*.

Munz se răzgândi.

— Ai auzit vreodată de Organizaţia Gehlen?

Castillo clătină din cap că nu.

•

Imediat după al Doilea Război Mondial, un general german, ofiţer de stat-major, Reinhardt Gehlen, care se ocupase de „contraspionajul pe zona de est”, se dusese la americani şi se oferise să le dea nu doar dosarele lui, dar şi întreaga reţea operativă – care includea, printre alte lucruri de mare valoare informaţională, spioni infiltraţi în Armata Sovietică şi în Moscova.

Preţul pe care-l ceruse fusese ca niciunul dintre ofiţerii lui să nu fie judecaţi ca nazişti şi ca americanii să aranjeze scoaterea familiilor lor din Germania şi ducerea lor într-un loc sigur – America de Sud sau, preferabil, Argentina –, urmând ca soţii lor să le reîntâlnească mai târziu.

Înţelegerea a fost parafată.

Când Castillo auzise prima oară povestea, pe când era cadet la West Point, fusese fascinat. Se întrebase atunci cine luase decizia de a bate palma cu Gehlen; trebuie să fi fost cineva cu rang foarte înalt. Dacă povestea ar fi ieşit la iveală, s-ar fi soldat cu un cataclism politic.

De atunci încerca – şi în anii în care avusese acces la dosare ultraclasificate – să afle mai mult. Nu descoperise mare lucru. Concluzia la care ajunsese, fără a avea vreo dovadă, era că decizia de-a discuta cu Gehlen îi aparţinuse însuşi preşedintelui Harry S. Truman, probabil la recomandarea generalului Eisenhower, care la vremea aceea era comandat-şef în Europa. Aproape imediat ce Roosevelt murise şi Truman începuse să poarte tratative cu Uniunea Sovietică, el conştientizase ameninţarea roşie.

•

— Mama a venit aici în 1946, iar tata în 1950, urmă Munz. El a devenit unul dintre puţinii instructori civili de la Academia Militară. Când a murit, acum mai mulţi ani, a fost îngropat destul de aproape de un om pe nume Hans von Langsdorff. Nu-ţi spune nimic numele ăsta?

— Căpitanul lui *Graf Spee*, zise Castillo.

De ce îmi povesteşte aşa ceva?

Ca să înţeleg că este unul dintre băieţii buni?

Poate Darby îl are la degetul mic şi vrea să ştiu asta?

Sau poate vrea să cred că este muy simpatico *şi că de aici înainte îl voi privi ca pe un amic şi-i voi spune lucruri pe care n-ar trebui să le spun*.

Ei bine, n-am timp să stau aici şi să joc jocuri cu el.

— Când domnul Darby va ieşi de acolo, îi spui, te rog, să-mi dea un telefon? Nu văd ce rost are să pierd vremea aici.

— Fără doar şi poate, acceptă Munz.

CINCI

Camera 1550, Hotelul Four Seasons
Cerrito nr. 1433
Buenos Aires, Argentina
10:35, 23 iulie 2005

— Ce zici să mergem la bar şi să luăm o cafea pe care să o bei cât mă vei aştepta? îi spuse Castillo sergentului, când intrară în holul hotelului.

— Ne întoarcem la ordinul ambasadorului de-a nu vă scăpa din ochi.

— Am nevoie de treizeci de minute departe de ochii tăi, spuse Castillo. De consideri necesar, sergent, sună-l pe ambasador şi spune-i că ţi-am cerut asta. Altfel, faptul că ai aşteptat la bar va fi micul nostru secret.

— Aş spune „Da, domnule”, dar m-aţi instruit să n-o fac. Numai să nu mă lăsaţi baltă aici, vă rog. Asta m-ar pune într-o situaţie dificilă.

— Cobor în treizeci de minute, poate mai puţin de atât, îl linişti Castillo.

Îl conduse pe sergent la bar, îi luă un bon de comandă, îl semnă – asigurându-se că sergentul nu vede semnătura lui Gossinger –, după care urcă în cameră cu liftul.

Acolo, pe Herr Gossinger nu-l aştepta niciun comunicat de presă venit prin fax de la ambasadă; şi nu-l aştepta nici la recepţie, când sună să se intereseze. Se întrebă dacă domnişoara Sylvia Grunblatt omisese să-l trimită sau dacă o făcuse intenţionat. Castillo ştia că asta nu avea importanţă în clipa aceea. Îşi scoase laptopul şi, reconstituind din memorie comunicatul de presă, scrise povestea diplomatului ucis, după care i-o trimise prin e-mail lui Otto Göerner la *Tages Zeitung*. Se gândi să-l sune imediat, dar hotărî că poate oricum nu ar fi citit materialul pe loc şi că-i va telefona după ce va fi vorbit cu Pevsner.

Alex Pevsner răspunse la mobilul lui Kennedy la al doilea ţârâit.

— *Hola*?

— Tu eşti, Alex?

— Acum treizeci de minute am aflat ce s-a întâmplat. Mă gândeam că vei suna şi ştiam că n-ai numărul de aici, aşa că i-am cerut lui Howard mobilul. Trebuia să-ţi fi dat numărul meu. Cum se simte doamna Masterson?

— Ai auzit şi de asta? întrebă Castillo, continuând fără să-i aştepte răspunsul: Au dopat-o – bupivacaină, am înţeles – şi nu-şi aminteşte prea multe din ce s-a întâmplat.

— Dar va fi bine?

— Aşa cred. Da.

— Anna era îngrijorată.

— Presupun că tu n-ai aflat nimic nou.

— Sursa mea – şi e apropiat de un om pe nume Munz, care e motorul SIDE – mi-a spus că el nu crede că aceasta a fost o răpire pentru răscumpărare.

— A spus ce crede că este?

— N-are idee şi, aparent, nici colonelul Munz nu are. Dacă aflu ceva, îţi spun. E-n regulă dacă te sun pe numărul ăsta?

— Sigur.

— Stai să-ţi dau numerele de aici, spuse Pevsner şi i le dictă.

•

— Göerner.

— Ai primit articolul meu despre cazul Masterson?

— Sunt bine, Karl. Dar tu? Am fost puţin îngrijorat.

— Din ce cauză?

— Am primit articolul tău. Foarte interesant. Până acum, nu s-a transmit nimic pe agenţii sau pe CNN.

— Se va transmite în scurt timp.

— Sunt impresionat de... cum se zice în State? De „lovitura” ta jurnalistică.

— Păi, încerc şi eu să câştig o pâine.

— Sper că n-ai avut timp să te ocupi de scandalul legat de „Petrol contra hrană” de care ţi-am pomenit.

— N-am avut. De ce întrebi?

— Am primit ieri un articol de la corespondentul nostru din Viena. Te-aş fi sunat să-ţi spun, dar, ca de obicei, n-am ştiut unde să te găsesc. Dacă-ţi verifici e-mailul, vei găsi un mesaj destul de neprietenos din partea mea. De asemenea, ai un mesaj cam fără perdea şi pe mesageria vocală de la Mayflower, în Washington.

— Ce fel de articol?

— Poliţia din Viena a fost chemată la un apartament de pe Cobenzlgasse să vadă ce este cu mirosul oribil care ieşea de acolo. Provenea de la cadavrul în descompunere – din câte se pare, era mort de vreo zece zile – al unui libanez pe nume Henri Douchon.

O imagine a Cobenzlgasse, strada pietruită din Grinzing care urca dealul spre Pădurea Vieneză, apăru în mintea lui Castillo. În culmea acelui deal îl întâlnise prima dată pe Alex Pevsner.

— Cine e individul?

— Din câte mi s-a spus, era un intermediar, un intermediar foarte important, în aranjamentul „Petrol contra hrană”; partea ilegală.

— Şi ce legătură are asta cu mine?

— Din cele relatate de corespondent, înainte să-i taie gâtul lui Herr Douchon – aproape decapitându-l – i-au smuls câteva unghii şi mai mulţi dinţi. Era legat de scaun.

— Iisuse!

— Nu vreau că ştiu eu cine să-ţi smulgă dinţii cu cleştele, Karlchen, cu atât mai puţin să-ţi ia gâtul. Vreau să uiţi tot ce ţi-am spus despre o posibila legătură argentiniană în asta.

— Porumbelul ţi-a ieşit deja pe gură, Otto.

— Dacă aş fi reuşit să dau de tine ieri, ţi-aş fi spus să nu pui întrebări, orice fel de întrebare, despre „Petrol contra hrană”, transferul banilor în Argentina sau orice altceva cât de cât legat de subiect.

— Nicio grijă, acum n-aş avea timp. Urmăresc o poveste de răpire.

— Da, sunt convins de asta, spuse Göerner.

Asta a fost o aluzie nu foarte bine mascată referitor la ceea ce ştie că fac în viaţă.

— Unul dintre motivele pentru care te-am sunat este să te întreb ce crezi – aşa, pe negândite – că ar putea determina pe cineva să răpească soţia unui diplomat?

— Când am dat articolul tău editorului de ştiri străine – va apărea în toate ziarele, sub semnătura şi cu fotografia ta – el m-a întrebat: „Masterson nu e jucătorul ăla de fotbal care a primit şaptezeci şi cinci de milioane de dolari după ce a fost călcat de un camion care transporta cărbuni?”

— Baschet, şaizeci de milioane şi camionul transporta bere, zise Castillo.

— Astea nu apăreau în articolul tău, Karlchen, spuse Göerner. Să vedem dacă AP sau CNN sau BBC le menţionează. Atunci, noi fie îi cităm pe ei la închiderea ediţiei, fie tipărim ştirea pe coloană separată, ca apendice.

De ce naiba nu le-am menţionat eu? Doar scriam un articol de presă, nu un comunicat al ambasadei.

Pentru că tu nu eşti un jurnalist adevărat, uite d-aia.

— Trebuia să apară în articol, spuse Castillo.

— Cât ai spus, şaizeci de milioane? Sunt sigur că asta l-ar motiva pe un răpitor.

— Una dintre sursele mele, una bună – *ştii cine este, Otto. Alex Pevsner* –, tocmai mi-a spus că poliţiştii cu rang superior de aici – se numesc SIDE, un fel de combinaţie între CIA şi FBI – se îndoiesc că răpirea şi asasinatul ar avea vreo legătură cu primirea unei recompense.

— Un motiv în plus să nu pui întrebări încuietoare când eşti departe de casă. Sunt oameni foarte neplăcuţi pe lume, Karlchen. Oameni dispuşi să atragă toată atenţia pe care răpirea soţiei unui diplomat american şi apoi

uciderea acestuia le-o poate aduce n-ar ezita să omoare un jurnalist de la un ziar german nu foarte important dacă li s-ar părea că acesta pune întrebări impertinente.

— Hei, sunt băiat mare, Otto.

— Unul atât de mare încât niciodată nu l-a încăput pielea, zise Göerner. Dar mi s-a părut că mai lipseşte ceva din articolul tău, Karl. Acum ce se întâmplă?

— Nu ştiu la ce te referi.

— „Ambasadorul Joe Blow a declarat că rămăşiţele pământeşti ale lui Masterson vor fi trimise cu avionul în Statele Unite pentru a fi înhumate în Cimitirul Naţional Arlington”. Ceva de genul ăsta.

— Nu ştiu, Otto. Dar voi afla şi-ţi voi trimite.

— Editorului tău i-ar plăcea dacă ar fi posibil să însoţeşti rămăşiţele pământeşti în Statele Unite şi să transmiţi un reportaj complet de la ceremoniile funerare.

— Nu sunt sigur că ar fi posibil.

— Nu sunt sigur că te-ai duce nici dacă ar fi posibil. Eu însă nu sunt decât un bătrân care îşi face griji pentru naşul copiilor lui şi m-am gândit să întreb.

— Otto...

— Stai un minut, zise Göerner. Tocmai a venit pe Agenţia France Press, spuse el. Ei zic şaptezeci de milioane şi jucător de baseball.

— Ascultă la mine, sunt şaizeci de milioane şi baschetbalist.

Mobilul lui Castillo bâzâi.

— Tocmai a prins glas telefonul meu. Trebuie să închid, Otto. O să te ţin la curent.

— După ce-mi dai numărul telefonului ăluia şi-mi spui unde stai, spuse Göerner.

— Stai aşa, rosti Castillo în mobil, apoi îi dădu lui Otto numărul de mobil şi pe cel al camerei sale de la Four Seasons.

— Te rog, Karlchen, ai mare grijă, spuse Otto.

— O să am. Mersi, Otto.

— *Auf wiedersehen*, Karlchen.

•

— Scuze, vorbi Castillo în mobil. Eram pe cealaltă linie.

— Cât îţi va lua să obţii o linie sigură, Charley? întrebă secretarul Securităţii Naţionale.

— Zece-cincisprezece minute.

— Cu cât mai repede, cu atât mai bine, zise Hall. Aştept. Face ca toţi dracii.

Legătura se întrerupse.

Castillo nu se îndoia că cel care făcea ca toţi dracii era preşedintele Statelor Unite.

VI

UNU

Centrul de Comunicaţii
Ambasada Statelor Unite ale Americii
Avenida Colombia nr. 4300
Palermo, Buenos Aires, Argentina
11:00, 23 iulie 2005

Când intră Castillo, bărbatul zvelt care stătea în spatele mesei se ridică în picioare. Purta costum şi cămaşă albă apretată, însă nu era nimic la el – ţinută, tunsoare scurtă, atitudine – care să-i arate lui Charley că era cadru militar.

— Domnul Castillo?

— Întocmai. Am nevoie de o linie sigură cu Casa Albă. Am toate aprobările.

— Domnule, ambasadorul a lăsat vorbă că, dacă veniţi, vrea să vă vadă numaidecât.

La dracu!

Situaţiile de genul ăsta n-au fost explicate la cursul de Ascultare Ordine 101 de la Point. Acolo, regula era simplă: execuţi ultimul ordin primit pe cale ierarhică. Ultimul ordin pe care l-am primit a fost să sun cât de repede posibil. Şi, teoretic vorbind, ambasadorul Silvio nici nu are dreptul legal să-mi dea ordine.

Sau are? Este ambasador extraordinar şi plenipotenţiar al Statelor Unite ale Americii.

Iar maiorul C.G. Castillo nu-i va spune ambasadorului Silvio, în ambasada sa, că nu are timp de el acum, dar că va încerca să-i facă loc în programul lui aglomerat cât mai repede cu putinţă.

— Mulţumesc, spuse Castillo şi se îndreptă spre biroul ambasadorului.

•

— Voiaţi să mă vedeţi, domnule? zise el, când secretara lui Silvio îl introduse în birou.

— Da, voiam. Mulţumesc că ai venit atât de repede. Voiam doar să-ţi spun că personalul de securitate a fost alertat şi aşteaptă instrucţiunile tale.

Despre ce mama naibii vorbește?

— Cum adică, domnule?

— N-ai nicio idee despre ce vorbesc, nu-i așa?

— Nu, domnule. Nu am.

— Mă gândeam eu. Pot să te întreb ce faci în ambasadă?

— Domnule, am primit instrucțiuni să iau legătura cu șeful meu... cu secretarul Hall... pe o linie sigură cât de repede posibil.

— Că veni vorba, eu tocmai am purtat o discuție foarte interesantă cu șeful meu. Ei, de ce nu vorbești cu șeful tău și, când termini, putem să ne comparăm notițele, ca să zic așa.

— Domnule, am neplăcutul sentiment că am făcut ceva care a supărat.

— Sunt supărat, sincer, dar nu din pricina ta, domnule Castillo, mărturisi Silvio. Într-un fel, aș spune că noi doi suntem frunze purtate de aripile aceluiași vânt de furtună.

Charley nu știa ce să spună.

— Haide, vorbește cu secretarul Hall și apoi întoarce-te la mine, zise Silvio.

— Da, domnule.

•

— Hall.

— Charley, domnule.

— Dă-mi voie să trec direct la subiect, începu secretarul Hall. Din ordinul direct al președintelui, maior Castillo, ești împuternicit (a) să întreprinzi orice acțiune consideri că este necesară pentru protejarea familiei răposatului J. Winslow Masterson pe durata șederii lor în Argentina și (b) să le oferi siguranța întoarcerii...

— Iisuse Hristoase!

— Lasă-mă să termin, Charley. Din ordinul președintelui, am trecut toate astea pe hârtie.

— Scuze, domnule.

— Și (b) să le oferi siguranța întoarcerii în Statele Unite; și (c) ești împuternicit să-ți asumi răspunderea pentru investigarea răpirii doamnei Elizabeth Masterson și a uciderii domnului Masterson. Făcu o pauză. Ai înțeles până aici?

— Da, domnule.

— Ambasadorul Statelor Unite în Buenos Aires a fost informat despre această directivă prezidențială și instruit să-ți ofere orice consideri necesar pentru îndeplinirea sarcinilor tale. Directorii CIA și FBI au fost, de asemenea, informați în acest sens și instruiți să-ți pună la dispoziție tot suportul

logistic şi uman de care ai nevoie pentru îndeplinirea sarcinilor astfel stabilite.

— Dumnezeule!

— Ţi-am spus că face ca toţi dracii. A început când a dat cu pumnul în masă şi-a declarat: „Asasinarea unui oficial al Ambasadei Statelor Unite este inacceptabilă”, şi de-aici încolo s-a încins tot mai tare. Nu cred că l-am mai văzut aşa de furios de când eram sub foc deschis în Vietnam.

— Domnule, ştiţi că nu sunt calificat să fac aşa ceva.

— Se pare că preşedintele crede că eşti.

— Din câte am văzut, toţi, de la ambasador în jos, au făcut tot posibilul... şi fac în continuare tot posibilul.

— Dar preşedintele nu este de aceeaşi părere. Chestiunea asta nu se discută, Charley. Un alt citat.

— Da, domnule.

— Pentru a te ajuta în îndeplinirea sarcinilor de serviciu, directorul CIA l-a informat pe şeful oficiului de acolo că trebuie să se afle la ordinele tale, iar directorul FBI a primit ordin să trimită acolo o echipă de experţi ai Biroului pentru a te asista la investigaţie. La fel, comandantul-şef al Centrului de Comunicaţii a primit ordin să trimită o aeronavă, împreună cu personalul de securitate aferent, pentru repatrierea rămăşiţelor pământeşti ale domnului Masterson şi a familiei sale în Statele Unite. Am înţeles de la generalul Naylor că avionul va fi gata de plecare într-o oră – ceea ce înseamnă că acum probabil este în aer – şi ofiţerul senior de la bord a fost pus sub ordinele tale.

— Domnule...

— Ce parte din „asta nu se discută” nu ai reţinut, Charley?

— Înţeleg, domnule.

— Singurul lucru pe care vreau să-l aud de la tine – pe lângă „rapoarte cât mai dese despre orice element nou apărut”, desigur – este ce asistenţă crezi că-ţi trebuie.

Castillo expiră audibil.

— Cum vor veni aici experţii FBI? Un transport al Forţelor Aeriene?

— Au avionul lor.

— E posibil să-i trimiteţi pe Jack Britton şi Betty Schneider cu unul dintre cele două avioane?

— Mi se pare ciudat că întrebi, Charley. Imediat după ce a început focul de artificii, Joel mi-a spus că, dacă ei doi tot îşi consumau de pomană energiile la academia de antrenament, l-a întrebat pe superintendentul şcolii dacă nu-i poate scoate mai devreme, pentru a-i aduce aici să preia activitatea ta de citire a rapoartelor zilnice de informare. Presupun că tu nu ştiai nimic de asta?

— Nu, domnule. Nu ştiam.

— Obiecţiile superintendentului au fost două. Ar fi un precedent nefericit şi el plănuia să le ceară amândurora să îndeplinească funcţia de instructori.

— Domnule, sincer...

— Dar acum amândoi au fost chemaţi la ordine, li s-au emis legitimaţii şi probabil că sunt deja pe drum încoace, dacă n-au şi aterizat. Joel poate fi foarte convingător, dacă n-ai observat.

— Am observat, domnule.

— De ce-i vrei acolo?

— Pentru că sunt amândoi poliţişti, iar eu nu, Betty e femeie, iar eu nu, şi Jack e negru, iar eu nu.

— „Bun venit în Serviciul Secret. Nu despachetaţi; întoarceţi-vă la aeroport, unde vă aşteaptă un avion FBI. Castillo vă va explica totul când ajungeţi în Argentina”.

— Puteţi face asta, domnule?

— Adevărul e, Charley, că nu pot să *nu* o fac. Nu vreau să-i explic preşedintelui de ce nu ţi-am dat ceva ce ai cerut.

— Domnule, ce ziceţi dacă îl scoatem pe Dick Miller din spital şi-l punem pe el să se ocupe de rapoartele zilnice de informare?

— Charley, ştii la fel de bine ca mine că tocmai a suferit încă o operaţie la genunchi.

— Domnule, mi-a spus că imediat ce se poate da jos din pat, va intra în concediu medical, pentru recuperare.

— Şi în schimb tu vrei să vină aici cu genunchiul în ghips şi să frunzărească rapoartele zilnice?

— Cred că ar prefera să facă asta decât să zacă în pat la Walter Reed sau să se ducă acasă.

— Să văd ce pot afla, dar un refuz pe tema asta poate că l-aş putea justifica în faţa preşedintelui. Chiar şi în dispoziţia în care e acum, cred că mi-ar înţelege explicaţia: „Domnule, maiorul Miller este la Walter Reed, se recuperează de pe urma unei operaţii la genunchi”.

— Da, să trăiţi!

— Te sun când voi afla timpul aproximativ al sosirii celor două avioane.

— Mulţumesc, domnule.

— Charley, ai auzit vreodată vorba care spune că „nicio faptă bună nu rămâne nepedepsită”?

— Da, domnule.

— Aproape că-mi pare rău – subliniez cuvântul *aproape* – că ai găsit afurisitul ăla de 727.

— Da, domnule.

DOI

— Doctore, se adresă la telefon secretarul Securităţii Naţionale şefului secţiei de chirurgie ortopedică de la Centrul Medical Militar Walter Reed, aflat la celălalt capăt al firului, daţi-mi voie să mă asigur că am înţeles bine. Dacă presupunem că-şi va ţine piciorul cât mai imobil posibil, nu există motiv ca maiorul Miller să rămână internat până la scoaterea ghipsului, iar asta nu se va întâmpla decât peste cincisprezece zile? Şi i-aţi adus asta la cunoştinţă şi e liber să intre în concediu pentru recuperare?

Hall se uită la Joel Isaacson, care şedea într-un scaun de cealaltă parte a mesei, în vreme ce el repeta spusele doctorului:

— I-aţi *recomandat personal* să se ducă acasă şi să fie îngrijit de mama sa, pe care dumneavoastră o cunoaşteţi de când îl cunoaşteţi şi pe maiorul Miller. Şi credeţi că ar trebui să ştiu că maiorul Miller este cel puţin la fel de încăpăţânat ca tatăl lui, pe care îl ştiţi de şi mai mult timp decât pe mama lui, căci a refuzat să-şi ia concediu medical, nesocotind recomandarea dumneavoastră personală.

Isaacson surâse şi clătină din cap.

— Cu permisiunea dumneavoastră, doctore, îl voi întreba pe maiorul Miller dacă nu vrea să îndeplinească unele sarcini limitate – administrative – în biroul meu. Dacă este de acord, am un loc – cu room-service – unde să stea şi pot obţine un Yukon care să-l ducă şi să-l aducă... Doar să nu-şi forţeze piciorul? Asta se poate face, domnule.

•

— Joel, sună-l tu, îl instrui secretarul Hall. Dacă îi telefonez eu, va considera că e un ordin.

Isaacson încuviinţă din cap şi se întinse după telefonul lui Hall. Acesta îi dădu un bileţel galben cu numărul de telefon de la Walter Reed şi Isaacson îl formă.

— Pune pe difuzor, ordonă Hall.

•

— Dick, Joel Isaacson. Te-am sunat într-un moment bun?

— Moment bun pentru ce?

— Pentru a-mi spune cum te simţi, de exemplu?

— Sunt până la cur, literalmente, îngropat în cinşpe kile de ghips.

— Cum te simţi?

— Tu cum te-ai simţi, Joel, dacă ai fi până la cur, literalmente, îngropat în cinşpe kile de ghips?

— Credeam că te lasă să pleci acasă în concediu de recuperare.

— Da, se străduiesc să mă convingă să fac asta.

— Tu nu vrei să mergi?

— Spune-mi, Joel, dacă ai fi îngropat până la cur în cinşpe kile de ghips de Paris ţi-ai dori să-ţi petreci zilele urmând cursurile prin corespondenţă oferite de Colegiul de Comandă şi Stat-Major General?

— Nu înţeleg.

— Asta îşi doreşte generalul-maior Miller pentru preaiubitul lui fiu. Are el o teorie despre utilizarea profitabilă a timpului, să nu iroseşti niciodată o secundă.

— Şi tu ce vrei să faci cu timpul tău?

— Să urmăresc reluări ale *Hollywood Squares* şi M*A*S*H la televizor. N-am reuşit să le conving pe infirmiere să sară în patul meu.

— Avem nevoie de niţel ajutor la birou. Câteva ore pe zi. Te-ar interesa?

— Joel, când ai fost sărutat ultima dată de un negru de un metru nouăzeci? Când ai nevoie de mine?

— Nici n-ai întrebat ce vrem să faci.

— Citându-l pe Clark Gable în *Pe aripile vântului*, film pe care l-am mai văzut de două ori de când stau aici, „Sincer, draga mea, mă doare în cot!"

— Dacă vin dimineaţă după tine? Încă eşti bine primit în apartamentul lui Charley, presupun?

— Dacă vin eu însumi chiar acum? Şi unde-i ticălosul ăla? Trebuia să-mi aducă o sticlă alaltăieri şi s-a făcut că plouă.

— E în Argentina.

— Tocmai am văzut pe Fox News. Băieţii răi i-au făcut felul Namilei Jack. Ce legătură are Charley cu asta?

— Îţi spun când ajungi aici.

— Şi, revenind la chestiune, când va fi asta?

— Stai aşa, Dick, zise Isaacson. Decuplă difuzorul, acoperi receptorul cu mâna şi se uită la secretarul Hall.

— Du-te după el, îi zise acesta.

— Dick, ajung acolo în să zicem, juma de oră, zise Isaacson.

— Bine, dacă doar de atâta eşti în stare, spuse Miller şi închise.

TREI

Castillo ieşi din cabina telefonică şi-i zâmbi individului care răspundea de camera de comunicaţii.

— Mulţumesc, zise el, apoi arătă spre filtrul de cafea: Ce şanse am să primesc o cană cu din aia?

— Mai bune nici nu se poate, domnule, răspunse bărbatul şi-i dădu lui Castillo o cană de porţelan.

— Militar sau puşcaş marin? întrebă Castillo.

— Militar, domnule. Sergent Clasa Întâi.

— Nu-ţi doreşti uneori să fii un simplu militar? întrebă Charley. Să n-ai altă grijă decât, poate, o inspecţie din partea inspectorului-general?

— Uneori, domnule. Dar şi asta e destul de interesant, iar viaţa aici e bună.

— L-ai cunoscut pe domnul Masterson?

— Da, să trăiţi! Unul dintre oamenii buni. Ce naiba se întâmplă?

— În momentul de faţă, nu ştie nimeni, spuse Castillo.

Inclusiv sau poate mai ales cel care prin ordinul direct al preşedintelui este acum responsabil de investigaţie.

Şi care e pe cale să devină cel mai nepopular om din ambasadă şi toţi, de la ambasador în jos, se vor pişa în capul lui.

Şi pe bună dreptate.

Ei au făcut tot ce le-a stat în puteri, din sentimentul datoriei plus admiraţia faţă de Masterson şi de soţia lui, şi n-a fost suficient.

Probabil gândesc: Un labagiu care se află în Buenos Aires de două zile este acum şef. Numai Dumnezeu ştie ce-a zis jigodia aia despre noi când a obţinut linie sigură cu Washingtonul.

Luă o gură de cafea, se arse pe buze şi spuse:

— Rahat!

— Trebuia să vă spun că e caldă, zise sergentul de comunicaţii.

— E vina mea, răspunse Castillo.

Ei, măcar o situaţie ca asta am învăţat să o rezolv la Point.

În esenţă, e de ştiut ce să nu faci.

Nu-i încolonezi pe soldaţi şi le spui: *„Iisuse, băieţi, staţi să auziţi ce ordin tâmpit tocmai am primit*”.

Când primeşti un ordin de la superiori, indiferent cât este el de tâmpit – şi cu tot respectul cuvenit, domnule preşedinte, decizia asta a dumneavoastră se încadrează perfect în această categorie –, fie refuzi să-l execuţi, fie îl execuţi.

Şi cum ordinul acesta nu poate fi refuzat – el „nu se discută” şi eu am depus jurământ solemn, fără vreo rezervă mentală de-a executa voios ordinele ofiţerilor mei superiori, printre care fără-ndoială se numără şi preşedintele – asta înseamnă că va trebui să apar în faţa soldaţilor perorând

despre entuziasmul de-a pune în practică genialul ordin pe care tocmai l-am primit. Şi apoi să fac tot posibilul să-l execut.

— Pot lua asta cu mine? Ambasadorul vrea să mă vadă de-acum zece minute.

— Sigur, zise sergentul.

PATRU

— Domnule, tocmai am vorbit cu secretarul Hall, care mi-a comunicat ordinul preşedintelui.

— Preşedintele a fost extrem de clar referitor la ce doreşte să se facă; ce doreşte să faci tu, zise ambasadorul Silvio.

— Vă spun doar dumneavoastră, domnule, că sunt depăşit de situaţie.

— Preşedintele nu pare să creadă asta, îl contrazise Silvio, şi altceva chiar nu mai contează, nu?

— Da, domnule, aşa cred.

— Le-am cerut tuturor celor implicaţi să vină în sala de conferinţe. Deja sunt acolo.

— Le-aţi comunicat ceva, domnule?

— M-am gândit să te întreb mai întâi pe tine ce doreşti să le spun înainte de-a zice ceva.

— Domnule, cred că cel mai bine ar fi să le comunicaţi simplu faptele: că preşedintele v-a spus că m-a însărcinat să-i duc pe doamna Masterson şi pe copii, şi cadavrul domnului Masterson în siguranţă înapoi în ţară, şi că acum eu sunt responsabil de investigaţie.

— Cam la asta mă gândeam şi eu, zise Silvio. Înainte să mă sune preşedintele, am luat o decizie care nu cred că va fi pe placul echipei FBI care vine încoace.

— Da, domnule?

— Colonelul Munz a cerut permisiunea de-a autopsia cadavrul domnului Masterson şi eu i-am dat-o. A fost o decizie grea.

— Nu sunt sigur că vă înţeleg, domnule.

— Intrăm aici într-o zonă cam ceţoasă a legii şi diplomaţiei, zise Silvio. Au avut loc un asasinat şi o răpire. Acestea sunt încălcări ale legii argentiniene. Uciderea unui oficial al guvernului SUA, oriunde ar avea ea loc, este o încălcare a legislaţiei Statelor Unite, una dintre puţinele infracţiuni care se poate pedepsi cu moartea...

Castillo îşi spuse: *Dacă-mi mai trebuia vreo dovadă a faptului că habar n-am ce se întâmplă, mie nici prin cap nu mi-a trecut să mă gândesc la asta*.

— ... şi teoretic măcar guvernul poate cere extrădarea făptaşilor în Statele Unite, pentru judecată. Nu ştiu – n-am avut încă timp să cercetez problema – unde se încadrează în asta răpirea doamnei Masterson, însă răpirea ei încalcă fără doar şi poate legea în Argentina.

— Eu nici nu m-am gândit la asta, recunoscu Castillo.

— Ba eu m-am gândit puţin, zise Silvio. Acum, presupunând că cei care se fac vinovaţi de fapta aceasta sunt prinşi, ei vor fi arestaţi de argentinieni şi vor fi judecaţi de un tribunal argentinian. Problema pe care o văd în asta este că, dacă sunt găsiţi vinovaţi, pedeapsa maximă care îi aşteaptă este de douăzeci sau de douăzeci şi cinci de ani de închisoare.

— Pedeapsa capitală nu se aplică, spuse Castillo.

— Şi asta o spun doar pentru urechile tale, domnule Castillo, oricât de mult mi-ar plăcea să-i văd pe respectivii indivizi – cum e expresia aia? – „spânzuraţi de gât până la moarte”, lucrul acesta pur şi simplu nu se va întâmpla.

Mai mult decât atât, extrădarea ridică unele probleme. Din nefericire, câţiva oficiali şi, mai important, legiuitori argentinieni se opun oricărui lucru pe care noi, *norteamericanos*, îl cerem – probabil o moştenire a lui Juan Domingo Perón – cu regularitatea unui reflex pavlovian. Deşi cred că extrădarea va fi până la urmă aprobată, nu sunt sută la sută sigur de asta.

În ecuaţie intră pedeapsa cu moartea. Când eram un tânăr ofiţer consultant în Paris, a apărut cazul unui psihopat din Philadelphia care şi-a băgat iubita în portbagaj şi a lăsat-o să moară acolo de frică. Când fapta a fost în sfârşit descoperită şi el a fost arestat, avocatul lui – acum senatorul Arlen Specter, ca fapt divers – l-a scos pe cauţiune şi el s-a făcut nevăzut. În cele din urmă, l-am localizat în Franţa. Când am încercat să-l extrădăm, oficialii şi legiuitorii francezi, care par să împărtăşească frenezia argentinienilor de-a refuza tot ce le cerem noi, americanii, s-au dovedit mai mult decât dificili.

Unul dintre motivele aduse în discuţie pentru refuzarea extrădării a fost acela că noi avem pedeapsa cu moartea, iar ei nu. Au fost şi altele, însă pe acesta l-au scos la înaintare ca argument moral major. Ne-au trebuit aproape douăzeci de ani pentru ca individul acela să fie scos din Franţa. Asta s-a întâmplat doar acum câţiva ani. Şi sunt sigur că pedeapsa capitală va fi folosită ca motiv al refuzului Argentinei de a-i extrăda pe făptaşi în cazul nostru.

— Am auzit povestea aceea, zise Castillo. Am câţiva prieteni la Departamentul de Poliţie din Philadelphia.

Inclusiv un fost sergent pe nume Betty Schneider, care în timp ce noi vorbim vine încoace și care s-ar putea să nu se arate deloc atât de bucuroasă de-a mă vedea pe cât voi fi eu de-a o vedea pe ea.

— Doi dintre ei, domnule, urmă Castillo, au devenit agenţi în cadrul Serviciului Secret. Am cerut să fie trimişi aici pentru a-mi da o mână de ajutor. Unul dintre ei este femeie şi intenţionez să o includ în serviciul de pază al doamnei Masterson. Celălalt este un detectiv strălucit, care va supraveghea investigaţia în locul meu. E un tip de culoare, lucru care cred că va fi de folos.

— Ai, deci, nişte idei despre ce e de făcut? zise Silvio. Ceva îmi spune că nu eşti deloc pe-atât de depășit de situaţie pe cât spui că ai fi.

O, ba sunt. Am cerut oare să fie trimisă Schneider fiindcă voiam ca ea să se ocupe de doamna Masterson sau fiindcă nu izbutesc să mi-o scot din minte? Cum spune atât de bine Dick Miller? Că am lamentabila tendință de-a gândi cu capul sulei?

— Ţinând cont de toate acestea, continuă Silvio, mi se pare că se va face cel mai bine dreptate – pe cât ne îngăduie actualele împrejurări – dacă scursorile astea vor fi judecate şi condamnate de un tribunal argentinian.

— Da, domnule. Înţeleg.

— Ceea ce înseamnă, desigur, că toate dovezile strânse vor fi reţinute de sistemul judiciar argentinian; că extrădarea acestor oameni, chiar dacă până la urmă va fi aprobată, ar fi inutilă. Chiar de ne vom da de trei ori peste cap și totul va ieşi bine, nu vom avea la mână nicio dovadă. Plus, simplu act – justificat, permis de lege, au ba – de-a cere extrădarea va răni categoric mândria Argentinei. Ar echivala cu a spune că nu avem încredere în sistemul lor juridic.

— I-aţi comunicat preşedintelui concluzia la care aţi ajuns, domnule ambasador?

— Discuţia, domnule Castillo, a fost mai mult un monolog, explică Silvio. Crezi că mai este ceva despre care ar trebui să vorbim înainte să intrăm în sala de conferinţe?

— Nu-mi vine nimic în minte, domnule.

CINCI

Toţi cei care stăteau la masa lungă de conferinţe amuţiră şi se ridicară în picioare, când ambasadorul Silvio şi Castillo intrară în sală.

Alex Darby era în capătul mesei. Kenneth Lowery şedea în dreapta lui, iar Tony Santini în stânga. Cei doi agenţi FBI din Montevideo stăteau unul lângă altul. În jurul mesei mai erau o duzină de alţi oameni. Castillo nu-i cunoştea după nume, însă pe unii dintre ei, pe cei de la Administraţia Antidrog, îi ştia de la sesiunea de brainstorming pe care Masterson o organizase cu o zi în urmă. Erau trei oameni în uniformă: un colonel de aviaţie, unul de armată şi un sergent de artilerie marină.

Castillo îi identifică drept ataşatul pe probleme de apărare, comandantul militar al misiunii şi subofiţerul responsabil cu paznicii puşcaşi marini. Toţi îl priveau cu o curiozitate nedisimulată.

— Luaţi loc, vă rog, domnilor, ordonă Silvio, ducându-se în capul mesei. Acolo, puse mâinile pe speteaza scaunului. Pentru cei care n-au avut ocazia să-l întâlnească, acest domn este C.G. Castillo, venit în Argentina în calitate de agent al preşedintelui. Acum scurt timp, preşedintele mi-a transmis decizia sa de a-l însărcina pe domnul Castillo cu misiunea de-a gestiona toate aspectele acestei nefericite situaţii în care ne aflăm vizavi de şeful misiunii J. Winslow Masterson şi familia sa. Preşedintele m-a mai informat şi că secretarul de stat, secretarul Apărării şi directorii Agenţiei Centrale de Informaţii şi ai Biroului Federal de Investigaţii au fost, la rândul lor, puşi la curent cu această decizie. Ambasadorul se uită apoi la Castillo. Domnule Castillo, aveţi cuvântul.

Și se aşeză în primul scaun de pe lateralul mesei.

Castillo se uită de jur-împrejurul său, în sală.

Nu văd prea multe feţe prietenoase. De fapt, nu zăresc niciuna.

Ei, asta e. Îi dăm drumul.

— Bună dimineaţa, domnilor, începu el. Priorităţile noastre sunt următoarele. Prima, protejarea doamnei Masterson şi a copiilor ei. A doua, protejarea întregului personal al ambasadei. A treia, cooperarea cu autorităţile argentiniene în ancheta lor cu privire la cele întâmplate.

Referitor la ultima dintre ele, după ce m-am consultat cu ambasadorul Silvio, am decis că vom merge pe presupunerea că autorităţile argentiniene îi vor găsi pe făptaşi, îi vor aresta şi-i vor trimite spre judecată într-un tribunal din Argentina.

— Nici măcar nu vom încerca să le extrădăm pe scursorile alea? protestă agentul FBI, Yung.

— Asta este decizia mea, după o consultare cu ambasadorul Silvio. Și vă rog să nu mă mai întrerupeţi până ce nu vom trece la comentarii și întrebări, făcu Castillo.

Urmară câteva murmure, dar nimic mai mult.

Ei bine, am scăpat cu asta. Ia să vedem cu ce mai pot scăpa.

— În privinţa Priorităţii Unu: domnul Santini, care are experienţă bogată în cadrul corpului de pază al preşedintelui, se va ocupa de protejarea familiei Masterson până ce-i vom putea repatria în siguranţă pe membrii ei. Un avion al Forţelor Aviatice este deja în aer, venind încoace, pentru a duce corpul domnului Masterson şi familia sa în Statele Unite.

Cu privire la Prioritatea Doi: domnul Lowery va institui măsuri de siguranţă de gradul cel mai ridicat pe care îl consideră necesar pentru protejarea întregului personal al ambasadei. Ştiu că preşedintele nutreşte un profund interes pentru treaba aceasta, aşa că aş dori, într-o oră, schema unui plan de acţiune din partea dumitale, domnule Lowery, pentru ca după ce ambasadorul Silvio îl va aproba sau îl va modifica eu să-l pot trimite la Washington.

Castillo se uită la Lowery, care spuse:

— Da, să trăiţi! Într-o oră.

Două bifate.

— În privinţa Priorităţii Trei: domnul Darby va pune la punct toate aspectele cooperării cu autorităţile argentiniene în anchetarea acestei situaţii şi, conlucrând cu domnii Santini şi Lowery, va încorpora personalul de securitate oferit de guvernul argentinian în dispozitivul nostru.

Mai mult, FBI trimite aici o echipă de investigatori. Membrii ei se vor afla sub comanda domnului Darby. Domnule... Yung, zic bine?

— Yung, confirmă acesta.

— Dumneata vei răspunde de suportul logistic al echipei FBI. Găseşte-le un loc de cazare, de lucru, maşini, orice au nevoie şi, de asemenea, ţine-ne la curent pe mine, pe ambasadorul Silvio, pe domnii Darby, Lowery şi Santini, cu regularitate, cu paşii investigaţiei lor.

Serviciul Secret trimite doi agenţi speciali. Unul, agentul special Schneider, va fi sub ordinul domnului Santini, pentru protejarea familiei Masterson. Agentul special Britton va monitoriza atât investigaţia argentinienilor, cât şi pe a noastră – inclusiv, desigur, a FBI-ului – şi va da raportul ambasadorului şi mie cu privire la orice informaţie va descoperi. Cum cei doi agenţi speciali vor lucra pentru mine, eu mă voi ocupa de necesităţile lor logistice.

Şi cum mama naibii ai de gând să faci asta?

— În cele din urmă, pentru a fi siguri că toţi suntem pe o felie şi că vreun conţopist de la Washington nu va încerca să ghidoneze ce facem noi aici, nu vor exista comunicaţii de niciun fel – prin radio, e-mail sau telefon – cu agenţiile de la Washington, decât dacă ele au fost aprobate de ambasador ori de mine.

— Vreţi să spuneţi, domnule, că-mi este interzis să comunic cu Biroul? întrebă Yung.

— Mulţumesc pentru oportunitatea de-a mă face perfect înţeles, agent Yung, căci se pare că cererea mea de-a nu fi întrerupt a intrat pe o ureche şi a ieşit pe cealaltă, zise Castillo glacial. Îţi este interzis să comunici cu Biroul sau cu oricine altcineva în lipsa aprobării date de ambasador sau de mine. 'ţeles?

Un moment, agentul ezită. Apoi rosti rece:

— Am înţeles.

— Acum, aveţi întrebări sau comentarii?

•

Fuseră mai puţine întrebări şi comentarii decât se aşteptase Castillo.

Totuşi, resentimentele faţă de Castillo, agentul preşedintelui, sunt atât de multe, încât le-ai putea tăia cu cuţitul.

Cred însă că ar fi fost mai rău dacă încercam să fac pe băiatul bun.

— Ei, dacă asta e tot, domnilor, mulţumesc pentru timpul şi atenţia acordate. Acum să trecem la lucru. Domnilor Darby şi Santini, mai rămâneţi puţin, vă rog.

— Mai ai nevoie de mine pentru ceva, domnule Castillo? întrebă ambasadorul Silvio, când toţi, cu excepţia lui Darby şi a lui Santini, părăsiră sala.

— Dacă nu vă deranjează, domnule, mai acordaţi-mi un minut.

— Desigur.

— Tony, Alex, interdicţia de comunicare nu vi se aplică şi vouă. Însă nu puteam închide doar gura FBI-ului. Şi sincer nu voiam ca vreun deştept să intre la bănuieli cu privire la ce vom încerca să facem aici. Se uită la Darby. Ţi-aminteşti de deştepţii de la Langley care aveau acces la un telefon prin satelit în Afganistan, Alex?

— Mult prea bine, se crispă Darby.

— Joel m-a avertizat că eşti un tip realist, zise Santini. Te-ai descurcat foarte bine adineaori, campionule.

— Aş vrea să te pot crede.

— Şi mie aşa mi s-a părut, aprobă ambasadorul Silvio. M-am întrebat totuşi de ce ai spus că decizia mea de-a nu cere extrădarea ţi-a aparţinut.

— În Afganistan aveam o vorbă, domnule, când făceam ceva ce bănuiam că ne va pricinui probleme. „Dă-o-n mă-sa. Ce-or să-mi facă, or să mă trimită în Afganistan?”

Silvio chicoti.

— Există şi o expresie: „Dacă nu suporţi căldura, ieşi din bucătărie”. A fost un gest frumos din partea ta, domnule Castillo. Îţi rămân recunoscător.

— Domnule, credeţi că puteţi să-mi spuneţi „Charley”?

— Sigur. Mersi. Numele meu de botez este Juan. Prietenii îmi spun de obicei John.

— Adevăratul meu nume de botez este Carlos, domnule, şi cu permisiunea dumneavoastră am să continui să vă spun „domnule” şi „domnule ambasador”.

— Charley, cine sunt cei doi agenţi pe care ni-i trimit? întrebă Santini.

— Sunt foşti poliţişti din Philadelphia. Am lucrat cu ei când căutam aeronava 727. Doamna era sergent de informaţii, iar tipul a lucrat ca agent de antiterorism sub acoperire. Hall a fost impresionat de amândoi şi i-a cerut lui Joel să-i recruteze. Joel tocmai i-a scos de la academia de antrenament înainte de termen, pentru a lucra în biroul lui Hall. Aşa că sunt disponibili.

— Ce vei face cu ei?

Păi, în ceea ce-o priveşte pe domnişoara sergent, o voi privi pasional în ochii ei frumoşi şi-i voi vârî pe gât cât mai mult cabernet sauvignon posibil.

— De aceea v-am rugat să rămâneţi, domnule ambasador, spuse Castillo. Alex, eram la spital când tu şi Lowery vorbeaţi cu ea...

— Mi-a spus Munz că erai acolo, îl întrerupse Darby.

— ... şi am avut impresia, Alex, că nu-ţi spunea adevărul şi nimic altceva decât adevărul.

Ochii lui Darby exprimară întâi surpriză, apoi seriozitate.

— Charley, tocmai ieşea de sub influenţa drogului; nu ştia ce vorbea.

— Ştia destul cât să-şi facă griji pentru copiii ei, zise Castillo. Când a venit însă vorba de amănuntele răpirii ei, s-a făcut că nu ştie nimic. Nu doar unele lucruri, Alex, ci absolut nimic.

— Eu n-am avut impresia asta, spuse Darby.

— Ei bine, acum vom merge la spital pentru ca tu – şi dacă vă puteţi rupe din timp, domnule ambasador – şi dumneavoastră să ne prezentaţi pe mine şi pe Tony. Moment în care Tony o va întreba ce s-a întâmplat şi ce-şi aduce aminte.

Darby clătină din cap.

— De ce să fi minţit? Şi despre ce? întrebă el.

— Cred că domnul Cast... Charley... sugerează că răpitorii i-ar fi cerut să vă spună – să ne spună – cât mai puţin posibil şi au ameninţat-o, răspunse Silvio.

— Da, domnule, făcu Charley. Şi ne trebuie toate informaţiile pe care putem să le obţinem.

— După ce i-au zburat creierii lui Jack, urmă Darby, mi s-ar părea logic ca ea să-şi dorească să ne spună tot ce vrem să ştim.

— Doar dacă nu i-au ameninţat copiii, spuse Castillo. Dacă au fost în stare să-i ucidă soţul, ea ştia că sunt în stare să-i rănească şi copiii. Să-i ucidă copiii. Sau poate familia ei. Tatăl şi fratele.

— Cred că mergi prea departe, Charley, zise Darby.

— Ce frate? întrebă Santini.

— Lucrează la ONU, explică Charley. Asta e cam tot ce ştiu, pe lângă ce mi-a spus Alex că nu se înţelegea cu Masterson.

— L-am întâlnit o singură dată, acum mulţi ani, spuse Silvio. Are un fel de funcţie de legătură, de coordonare între agenţii, în Paris. Mă gândeam să-i telefonez, ca să transmită el vestea tatălui său, care suferă de inimă.

— Domnule... Alex, ştii cum îl cheamă?

— Lorimer, răspunse Alex. Jean-Pierre, Jean-Paul, ceva de felul ăsta. Franţuz. Numele de botez al ambasadorului – tatăl lui Betsy – este Philippe.

— Sunt francezi?

— Poate strămoşii lor, stră-strămoşii lor, ca în cazul familiei lui Jack, zise Darby. Lui Jack îi făcea plăcere să le spună oamenilor care urau Sudul că existaseră trei Mastersoni – „oameni de culoare liberi” – care fuseseră ofiţeri ai Confederaţiei, doi în marină şi unul în armată. Dacă voia să-i ia de-a binelea peste picior, le spunea că familia îşi câştigase banii din comerţul de sclavi.

Silvio râse în barbă.

— Aveau bani, Alex? întrebă Castillo. Înainte să fie lovit de camion?

— Nu chiar atâţia, dar da. Ambele familii au o situaţie financiară mai mult decât – care e cuvântul? – „confortabilă”. Din zahăr, cred, şi bumbac. Îl cultivă şi-l vând.

— Domnule ambasador, zise Charley, voiam să vă sugerez să luaţi legătura cu Departamentul de Stat şi să vedem dacă nu putem obţine o adresă, poate chiar un număr de telefon al fratelui. În caz că nu putem afla asta de la doamna Masterson.

— Mă ocup numaidecât, acceptă Silvio, şi dacă doreşti pot veni la Spitalul German cu voi şi să vă prezint pe tine şi pe Tony doamnei Masterson.

— Vă mulţumesc, domnule. Ne-ar fi de mare ajutor.

ŞASE

Spitalul German
Avenida Pueyrredón
Buenos Aires, Argentina

13:05, 23 iulie 2005

El coronel Alfredo Munz din cadrul SIDE se apropie de ei, când intrară în holul spitalului.

— Excelenţa Voastră, domnilor, rosti el în spaniolă. Ce întâmplare fericită! Tocmai voiam să-l sun pe *señor* Castillo şi să-l întreb dacă nu-mi poate acorda un moment din timpul său.

„Întâmplare fericită” pe naiba. Munz n-a fost deloc surprins să ne vadă. Ne aştepta, ceea ce înseamnă că ştia de venirea noastră.

Cum a aflat oare?

Are pe cineva în ambasadă, cel mai probabil, care ţine lucrurile sub supraveghere, în general, şi pe ambasador, în particular. Cineva care l-a auzit pe ambasador cerând o maşină care să ne aducă aici sau cineva care a tras cu urechea la presupus codificatul radio din maşina sa ori a lui Darby, sau poate l-a auzit pe puşcaşul marin de pază sunându-l pe Lowery pentru a-l informa unde se află ambasadorul.

Dar de ce sunt surprins? Darby şi Santini mi-au spus că oamenii SIDE sunt pricepuţi, iar acum, cu toate câte se întâmplă, au ocazia să-şi tureze motoarele.

Ce vrea însă de la mine?

— *Mi coronel*, sunt la dispoziţia ta, zise Castillo, apoi către ambasador: Domnule, duceţi-vă mai bine în camera doamnei Masterson. Ştiu unde este şi vă voi prinde din urmă.

Munz îl conduse pe Castillo într-un colţ al holului de la intrare.

— Herr Gossinger, ai reuşit să dezamăgeşti mai mulţi oameni importanţi din Ministerul Informaţiilor, rosti Munz în germană, şi, în acelaşi timp, ai adus puţină emoţie în viaţa lor, pe care sunt sigur că amândoi am considera-o destul de plictisitoare şi de comună.

O, la dracu'. A aflat că am intrat în ţară sub numele de Gossinger.

Şi am uitat să merg la Ministerul Informaţiilor ca să mă înregistrez ca jurnalist.

Castillo îi zâmbi.

— Cum aşa, *Herr Oberst*? replică el în germană.

Munz îi dădu o foaie de hârtie. Era o copie a formularului pe care Castillo îl completase în avion şi-l predase ofiţerului de la imigrări de la aeroport. Conţinea de asemenea fotografia sa, evident luată de un aparat performant, ascuns, pe când el se afla la ghişeul de imigrări.

— Îşi doreau atât de mult să-i explice unui celebru jurnalist german cât de preocupat este guvernul argentinian de această tristă situaţie şi, văzând că nu te-ai prezentat la Ministerul Informaţiilor, aşa cum promiseseşi, s-au

gândit că individul acesta neamţ are poate vreo legătură cu răufăcătorii pe care îi caută ei.

— De fapt, numele meu chiar este Gossinger, începu Charley.

— Ştiu. Am ţinut să mă informez. Ambasada Germaniei mi-a spus că eşti nu doar un distins corespondent extern pentru *Tages Zeitung*, ci și stră-strănepotul fondatorului. Ce acoperire minunată! O a doua personalitate, care este şi reală, pe deasupra.

— Mă simt ca un ţânc prins cu mâna în borcanul cu bomboane. Și-acum ce se întâmplă?

— I-am asigurat nu doar că te-am informat cu privire la eforturile noastre de-a rezolva situaţia, dar şi că ţi-am spus c-ar fi inutil să te înregistrezi la Ministerul Informaţiilor. Aceasta nu mai reprezintă o problemă.

— Mulţumesc.

— Am şi asta pentru tine.

Îi oferi un cartonaş plastifiat. Pe el scria „Corpul diplomatic" şi conţinea fotografia sa şi numele de Gossinger.

— Un carnet diplomatic, în caz că poliţia noastră mereu vigilentă te va întreba de ce porţi pistol.

— Pistol?

— Sincer, aveam de gând să-ţi dau eu unul, dar văd că deja ai unul sub sacou, la spate.

— Mi l-a împrumutat ambasadorul.

— Karl... nu te deranjează dacă-ţi spun „Karl", nu?

— *Herr Oberst*, poţi să-mi spui cum pofteşti.

— Aici, în Argentina, mă tem că sunt câţiva oameni extrem de periculoşi, și nu mă refer la industria noastră autohtonă a răpirilor de mahala. N-am izbutit să găsesc nicio legătură între Herr Masterson şi ei – din informaţiile pe care le deţin, el este, folosind acea fermecătoare expresie nord-americană, „Domnul Fără-Pată" –, însă asta nu înseamnă că nu există una. Iar oamenii aceştia au dovedit că asasinatul este o simplă parte a jocului lor. Mi-ar părea foarte rău dacă ar hotărî să te elimine şi pe tine.

— Nu crezi că vorbim despre o răpire, nu-i aşa?

— Tu crezi?

— Păi, pe ea au luat-o împotriva voinţei proprii, deci este vorba despre o răpire. Dar miroase de la o poştă.

— Da, aşa e. N-ai nici cea mai mică bănuială?

— Nici măcar una.

— Dacă ai avea, mi-ai spune-o?

Castillo îl privi în ochi.

— Da, ți-aş spune-o. Între noi doi, ce impresie ai avut când doamna Masterson era... presupun că termenul este „interogată”... de Darby şi Lowery?

— N-aş spune că răspunsurile ei au fost întru totul sincere.

— Ce crezi că ascunde?

— S-ar putea să fie lucruri mai importante decât asta, însă ce mi-a venit prima dată în minte a fost că răpitorii au ameninţat-o – ţintindu-i probabil pe copii – să nu dezvăluie nimic din ce ştie despre ei.

— De ce n-au ucis-o?

— Vor ceva de la ea. Poate Masterson n-a adus banii de răscumpărare cu el. Şi ei ameninţă că-i vor ucide copiii dacă nu îi primesc. Nu ştiu, pur şi simplu.

— Tony Santini este un agent secret cu experienţă...

— Ştiu. E adevărat că s-a rănit căzând din limuzina preşedintelui?

Castillo cumpăni câteva momente înainte de-a răspunde:

— Era limuzina *vice*preşedintelui.

— Ce ruşinos pentru el!

— În orice caz, zise Charley, ignorând subiectul, ambasadorul îl va prezenta ca reprezentant al Serviciului Secret însărcinat cu protejarea ei şi-a copiilor, iar el va folosi asta pentru a vedea ce reuşeşte să scoată de la ea.

— Îi va spune şi de însărcinarea ta ca *generalissimo maximus*?

— Ai aflat şi de asta, nu, Alfredo?

— Asemenea ţie, Karl, sunt sigur, îmi place să ţin urechile în vânt.

— *Nasul* în vânt, urechile *ciulite*, îl corectă Castillo cu zâmbetul pe buze.

— Mulţumesc, făcu Munz.

— În drum spre noi e un avion plin cu agenţi FBI care să ajute la derularea investigaţiei, plus doi agenţi ai Serviciului Secret care să mă ajute pe mine. Unul este o femeie foarte isteaţă, cu experienţă bogată în domeniul informaţiilor. Pe ea o voi pune în serviciul de pază, în speranţa că va reuşi să-i câştige încrederea doamnei Masterson. Celălalt este un poliţist foarte bun, călit în focul luptei, care a lucrat câţiva ani sub acoperire în situaţii urâte de tot. Pe el îl voi pune să supravegheze activitatea FBI, ce vor descoperi ei, şi ţi-aş fi recunoscător dacă i-ai permite să vadă şi ce aţi descoperit voi.

— Sigur că da, însă nu e cine ştie ce.

— De asemenea, încoace se îndreaptă o aeronavă a Forţelor Aeriene pentru a duce acasă corpul lui Masterson şi familia sa.

— Tu îi vei însoţi?

Iisuse, nu m-am gândit la asta!

— Poate. Totuşi, dacă o voi face, am sentimentul că mă voi întoarce.

Munz încuviinţă din cap, apoi îi întinse mâna.
— Mă bucur că am avut ocazia să purtăm discuţia asta, Karl.
— Mulţumesc pentru tot, Alfredo.

ŞAPTE

Doamna Elizabeth Masterson nu se afla în salonul de la terapie intensivă, unde fusese dusă iniţial, însă lui Castillo nu-i fu greu să afle camera în care fusese mutată. În preajma unei uși aproape de capătul coridorului se fâţâiau patru agenţi în uniformă ai Policía Federal, aflaţi sub comanda unui sergent, și doi indivizi în haine civile – unul dintre ei fiind Paul Sieno, agentul CIA.
Sieno dădu din cap spre Castillo, când acesta bătu la uşă. După câteva clipe, ambasadorul Silvio o întredeschise și apoi o trase până la perete.
— Intră, domnule Castillo, rosti el şi, în vreme ce Charley păşea în salon, ambasadorul continuă: Betsy, iată-l pe domnul Castillo.
Doamna Masterson stătea în capul oaselor pe patul de spital. Era într-o cămaşă de noapte ce-i fusese adusă probabil de-acasă. Castillo văzu că în încăpere mai erau două femei, aproape sigur soţia lui Darby și a ambasadorului. Şedeau pe scaune lipite de peretele de care Darby și Santini stăteau sprijiniţi, lângă ele.
Castillo se apropie de pat.
— Preşedintele mi-a cerut să vă transmit profundele sale condoleanţe, doamnă Masterson.
Minciuna asta mi-a venit repede pe buze, *nu*?
Ei, *dacă președintele s-ar fi gândit la asta*, *chiar mi-ar fi cerut să fac asta*.
— Frumos din partea sa, spuse doamna Masterson. Nu-i oferi mâna şi surâsul său era vizibil forţat.
— Și dacă mi-e permis, aş dori să vă transmit şi condoleanţele mele.
Cum nu primi alt răspuns în afară de zâmbetul acela încremenit, Castillo continuă:
— Ordinele pe care le-am primit, doamnă, sunt să vă garantez siguranţa, a dumneavoastră și a copiilor dumneavoastră, și apoi să vă însoţesc în Statele Unite cât mai repede și cât mai sigur posibil.
Surâsul rămase la locul lui. Femeia nu zise nimic.
— V-a spus ambasadorul Silvio că domnul Santini are mulţi ani de experienţă în cadrul serviciului prezidenţial de pază?
— Da.

— Iar autorităţile argentiniene ne-au pus la dispoziţie unii dintre cei mai buni oameni ai lor pentru a-l ajuta pe domnul Santini.

— Aşa mi-a zis şi domnul ambasador.

— Sper că vom fi informaţi foarte curând despre sosirea aeronavei pe care preşedintele a trimis-o încoace. De fapt, vor veni două avioane. Unul vă va duce pe dumneavoastră şi familia dumneavoastră în Statele Unite imediat ce vă veţi simţi în stare să călătoriţi, iar celălalt aduce aici atât o echipă de experţi FBI – care să dea o mână de ajutor la anchetă cât şi doi agenţi ai Serviciului Secret care să facă parte din serviciul dumneavoastră de pază. Unul dintre ei este o femeie.

Doamna Masterson încuviinţă din cap.

— Îmi dau foarte bine seama, doamnă Masterson, că treceţi printr-o perioadă grea...

Femeia pufni.

— ... dar sper că veţi înţelege că trebuie făcute anumite planuri.

— Cum ar fi?

— Unde anume în Statele Unite aţi vrea să mergeţi?

— La Keesler, răspunse ea. Baza Aeriană Keesler din Biloxi este cel mai apropiat loc de casa părinţilor lui Jack. În Pass Christian.

„*Puss Chris-tee-ann*”? *Asta e pronunţia franţuzească*. *Şi dacă tot suntem la subiectul ăsta*... *ce e cu fratele ei*, *care chipurile este în Franţa*?

— Putem lua legătura cu cineva din Pas Christian? Tatăl dumneavoastră?

— Tatăl meu locuieşte în Metairie, New Orleans. Şi suferă de inimă. În Pass Christian locuieşte socrul meu. Cred că el ar trebui să fie persoana care să-i dea vestea tatălui meu. Sincer, tocmai discutam asta cu doamna Silvio, când aţi venit, domnule Castillo. Dânsa sau ambasadorul îl va suna pe tatăl lui Jack, imediat ce va ajunge la un telefon. Sper să dea de el înainte să vadă ştirea la CNN sau la Fox. Apoi îl voi suna eu, desigur, când îmi vor da voie să ies de aici.

— V-au spus când se va întâmpla asta?

— Vor să mă ţină peste noapte pentru observaţie, explică ea, apoi se întoarse spre ambasador. Juan, nu poţi face ceva în privinţa asta? Vreau să fiu cu copiii.

— Înţeleg, spuse Silvio. Totuşi, ei vor să caute semne ale efectelor pe care drogul acela le-ar putea avea asupra ta. Dacă vrei, putem aduce copiii aici.

— Nu. Nu vreau să mă vadă în starea asta. Le e mai bine cu Julia.

Julia, *probabil*, *este soţia lui Darby*.

— Acum sunt la şcoală? întrebă Castillo.

— Tatăl lor tocmai a fost asasinat, se răsti ea. Sigur că nu sunt la şcoală.

— Iertaţi-mă, făcu Charley.

Atunci, cealaltă femeie este soţia lui Lowery; soţia lui Darby – Julia, vechea prietenă de familie – este cu copiii.

— Ar mai trebui să contactăm pe cineva, doamnă?

— Nu. Voi anunţa pe toată lumea imediat ce ies de aici.

Refuzul ăsta a fost cam pripit. Oare nu vrea să-şi anunţe fratele, chiar dacă acesta nu se înţelegea cu soţul ei?

— Doamnă Masterson, nu mai răsucesc cuţitul în rană. Dacă aveţi nevoie de ceva, nu trebuie decât să-i spuneţi domnului Santini.

— Mulţumesc.

Castillo înclină din cap spre cei din încăpere şi ieşi.

Făcuse şase paşi în direcţia liftului, când ambasadorul Silvio îl prinse din urmă. Santini veni imediat după el.

— Sunt nevoit să fiu de acord cu tine, domnule Cas... Charley, zise Silvio. Ascunde ceva.

— Nici eu n-am ajuns nicăieri cu ea, mărturisi Santini.

— Domnule ambasador, nici măcar n-a amintit de fratele său, spuse Castillo. Aţi fi de acord să încercaţi să daţi de el la telefon?

— Şi mie mi s-a părut ciudat asta, aprobă Silvio. Îi voi da negreşit un telefon, numai să ajung la ambasadă. Tu unde vei fi?

— La ambasadă, domnule. Vreau să aflu la ce oră ajung avioanele.

— Atunci, ne vedem acolo.

OPT

Ambasada Statelor Unite ale Americii
Avenida Colombia nr. 4300
Palermo, Buenos Aires, Argentina
14:50, 23 iulie 2005

Petrecu patruzeci şi cinci de minute chinuitoare la telefon.

Până şi numărul direcţiei europene de coordonare interagenţii a Naţiunilor Unite îl obţinu cu chiu, cu vai. Operatorul internaţional din Buenos Aires întâmpină probleme întâi să ia legătura şi apoi să comunice cu omologul său din Paris.

Silvio renunţase la asta şi sunase la ambasada americană din Paris. Ataşatul politic îi oferise, cumva reţinut – şi doar după ce Silvio îi dovedise cine este –, numărul direcţiei, dar spuse că nu are nici adresa, nici numărul de telefon al lui Jean-Paul Lorimer.

La direcţie, o franţuzoaică cu voce uşor nazală îi zise lui Silvio – care vorbea fluent franceza – că *m'sieu* Lorimer lipsea de la birou, că nu avea un număr la care să poată fi apelat şi că orice altă solicitare va trebui adresată directorului de informaţii. Se arătă neimpresionată de afirmaţia lui Silvio că era ambasadorul Statelor Unite în Argentina şi că încerca să intre în legătură cu Lorimer întrucât avusese loc un deces în familia sa.

Singura adresă şi singurul număr de telefon pe care Departamentul de Stat din Washington şi Misiunea Statelor Unite de pe lângă Naţiunile Unite din New York City le aveau pentru Lorimer erau cele de la biroul său.

— Staţi să văd ce poate face Serviciul Secret, domnule, zise Castillo şi începu să formeze numărul din Washington al lui Isaacson pe telefonul său mobil.

— Nu vrei să obţii o legătură securizată?

— Ce informaţii clasificate avem? întrebă Castillo, adăugând imediat: Nu voiam să sune aşa tăios, domnule. Scuze.

— Nu mi s-a părut că a sunat tăios, făcu Silvio. A fost o întrebare prostească.

— Isaacson.

— Charley, Joel.

— Văd că iar comunicăm telepatic, replică Isaacson. Tocmai voiam să te sun în legătură cu avionul FBI – în care sunt sigur că vei fi încântat să auzi, Casanova, că se află fermecătorul agent Schneider – şi cu aeronava C-17.

— Sper că nu i-ai spus bancuri fără perdea, Joel.

— Nu, dar m-am stăpânit cu greu. Într-adevăr, este o încântare pentru ochi şi m-am simţit dator să o avertizez în privinţa ta.

— Spune-mi despre avioane.

— Ea şi Jack Britton sunt într-un Gulfstream Five, care a plecat de aici la unsprezece şi cinci ora locală. Călătoresc cu o viteză de aproximativ patru sute şaizeci de noduri şi drumul are o lungime de aproximativ opt mii trei sute de kilometri. Aşa că fă tu socoteala.

Fără a cere permisiunea, Castillo luă un pix dintr-un suport de pe biroul lui Silvio. Ambasadorul îi oferi imediat un carneţel cu foi galbene, liniate.

— Codul de zbor este Forţele Aeriene Zero-Patru-Şapte-Şapte. Se îndreaptă spre un aeroport numit Jorge Newbery, care presupun că este situat undeva în apropiere de Buenos Aires. În acelaşi avion se mai află şase agenţi FBI, puţintel cu capsa pusă, nervoşi nu doar fiindcă li s-a spus să-ţi dea raportul ţie – în calitate de reprezentant al Serviciului Secret, nu ca „preferatul preşedintelui" –, ci fiindcă doi dintre oamenii lor au fost înlocuiţi la bord de Schneider şi Britton.

— Jorge Newbery este aeroportul principal din Buenos Aires.

— Aparatul C-17 – cu numărul Forţele Aeriene Zero-Trei-Opt-Unu – a plecat de la baza aeriană Charleston, Carolina de Sud, cu o oră mai devreme, însă va face o escală... probabil a făcut-o deja... la Hurlburt, de unde a luat o duzină de membri ai Comandoului Aerian pregătiţi de război şi o echipă de „curăţei” formată din zece oameni din Vechea Gardă, aflată sub comanda unui locotenent, pentru ceremonia de înmormântare, care se aflau în Florida, ce convenabil, participând la funeraliile unui general în rezervă.

— Iisuse!

— Cred că poţi ghici de la cine a pornit ordinul, adăugă Isaacson. În orice caz, aparatul C-17 va ateriza pe Aerodromul Ezeiza...

— Acesta e principalul aerodrom internaţional.

— Presupun că le era imposibil să aterizeze cu aeronava aia uriaşă pe un aeroport mic.

— Un Globemaster nu poate ateriza pe un petic de pământ, Joel.

— Nu zău! Ei, din cine ştie ce motiv, aceea este destinaţia. Şi, după ce va părăsi Hurlburtul, îi va mai lua cât să parcurgă patru mii două sute de mile nautice la o viteză de patru sute cincizeci de noduri.

Castillo notă cifrele.

— Okay. Am reţinut. Acum am nevoie de ceva de la tine.

— Spune.

— Fratele văduvei, Jean-Paul Lorimer, lucrează pentru ONU în Paris. Ambasadorul a încercat patruzeci şi cinci de minute să vorbească cu el la telefon, fără niciun rezultat. Nu avem pe cineva la Paris care să ne dea o mână de ajutor?

— Mă ocup imediat de asta.

— Sună aici, la ambasadă, şi lasă numerele şi adresa la secretara ambasadorului.

— Se face. Mai vrei să-i transmit ceva şefului?

— L-am însărcinat pe Tony Santini cu siguranţa familiei Masterson. Doamna a ieşit cu bine de sub influenţa drogului pe care i l-au administrat răpitorii, însă va rămâne la spital peste noapte. Nu ştiu când va dori să plece de aici, dar, atunci când se va întâmpla, vrea să meargă la Baza Forţelor Aeriene Keesler din Mississippi, aproape de locul de baştină al soţului.

— Acolo vrea să-l îngroape?

— Aşa se pare.

— Ştiu că preşedintele se gândea la Arlington...

— Eu cred că ea vrea să fie în lotul familiei din Mississippi, Joel.

— Asta va fi o mică problemă. Mai ştiu şi că preşedintele vrea ca să fie făcută la Walter Reed.

— Argentinienii se ocupă deja de asta şi tot ei îi vor judeca pe ticăloşi, cu condiţia să-i putem prinde, într-un tribunal argentinian.

— Cine a decis asta?

— Eu, răspunse Charley. Întâlni ochii lui Silvio şi adăugă: Ambasadorul este de acord.

— Cred că asta va stârni multe valuri la cel mai înalt nivel, Charley.

— Probabilitatea de a-i extrăda pe făptaşi este foarte mică. Asasinatul s-a înfăptuit aici, iar fapta e deja comisă. Ambasadorul l-a informat deja pe ministrul de Externe.

— Sunt convins că şeful va dori să discute cu tine despre asta, Charley. Ori poate şeful lui.

— Mă aştept la aşa ceva.

— Ţinem legătura, Charley. Păzeşte-ţi spatele.

Castillo apăsă butonul de întrerupere a convorbirii, după care calculă timpii sosirii.

— Ambele avioane probabil că vor ajunge azi între unsprezece şi miezul nopţii, îl anunţă el pe ambasadorul Silvio. Gulfstream-ul la Jorge Newbery şi C-17 la Ezeiza. Globemaster-ul va aduce o gardă de onoare din Regimentul 3 Infanterie – „Vechea Gardă” – plus o echipă de comando aerian.

— Îţi fac o sugestie. Dacă vrei să-i întâlneşti pe agenţii tăi şi pe tipii de la FBI, pot să-i cer ataşatului pe probleme de apărare să-i întâmpine la aterizare.

— Mulţumesc.

— Va trebui să le aranjeze transportul şi locul de cazare. Cred că cel mai bine pentru personalul militar este să-i mutăm cu puşcaşii marini. Iar tu i-ai spus agentului FBI, acelui Yung, să se ocupe de oamenii lui. Cu agenţii tăi cum stă treaba?

— Mă ocup eu de ei, dar voi avea nevoie de maşini. Pot să le închiriez?

— Ai putea, însă automobilele de închiriat de aici sunt de regulă mici şi nu întotdeauna fiabile. Şi nu au aparate de emisie-recepţie. Îi voi cere lui Ken Lowery să rezolve problema. De câte vei avea nevoie?

— Dacă o pot păstra pe cea pe care o am, de încă una. Şofer nu-mi trebuie.

— Nu se ştie niciodată, zise ambasadorul. Îi voi spune lui Ken să-ţi mai facă rost de o maşină şi de un şofer. În seara asta?

— Mâine la prima oră.

— Şi acum ce vei face?

— Adică, domnule?

— Care sunt planurile tale imediate? În următoarele patruzeci şi cinci de minute sau o oră?

— Nu am niciun fel de planuri, domnule. Mă gândeam să arunc o privire acasă la Masterson.

— Ai luat micul dejun?

— Nu, domnule.

— Nici eu, iar acum e trecut de trei. Din fericire, imediat după colţ este un restaurant – Rio Alba – care serveşte ceea ce eu consider a fi cele mai bune fripturi din lume. Ce zici să mergem să mâncăm una cât aşteptăm veşti de la amicul tău din Serviciul Secret?

— Cred că este o idee foarte bună, domnule.

VII

UNU

Hotelul Four Seasons
Cerrito nr. 1433
Buenos Aires, Argentina
21:05, 23 iulie 2005

Puşcaşul marin de gardă – despre care Castillo află că era sergentul de stat-major Roger Markham, douăzeci de ani, din Des Moines, Iowa, care avea şaptesprezece ani şi era proaspăt ieşit de pe băncile şcolii de recruţi Parris Island când participase la Marşul spre Bagdad înainte să fie trimis în batalionul de pază al ambasadei – opri lin BMW-ul 545i al ambasadei în faţa hotelului Four Seasons şi dădu să deschidă portiera.

Castillo îl apucă de mână.

— Dacă vrei să dai fuga şi să-mi deschizi uşa, Roger, jur pe ce am mai sfânt c-o vei regreta.

Markham se uită pieziş la el.

— E trecut puţin de nouă, spuse Castillo. Avionul aterizează în jur de unsprezece treizeci, ceea ce înseamnă că trebuie să plecăm de aici pe la ora unsprezece. Ce planuri ai pentru ceasurile astea două?

— Să aştept.

— Aici?

— Chiar aici.

— Poţi lăsa maşina aici?

— Plăcuţe diplomatice. O pot lăsa oriunde.

— Iată ce vei face, Roger. O vei parca. Parcarea e acolo. Castillo indică spre intrarea garajului subteran al hotelului. Apoi vei urca la mine în cameră, unde vom încerca să tragem un pui de somn.

— Cum spuneţi, să tr...

— Iar ţi-a scăpat, zise Castillo. Ce naiba vă fac acolo la Parris Island, vă pedepsesc cu cincizeci de flotări de fiecare dată când uitaţi să spuneţi „să trăiţi”?

— Cincizeci, uneori o sută. Scuze.

— Nu-i bai, dar străduieşte-te, bine?

Markham încuviință din cap.

— Du-te să parchezi mașina, îl îndemnă Castillo și coborî.

Trecând prin hol, Castillo își aminti că nu rezervase camere pentru Betty Schneider și Jack Britton.

Asta se dovedi o problemă mai mare decât se așteptase.

Hotelul era aproape plin, îl informă asistentul manager de serviciu. După ce consultă computerul vreme de zece minute, se luă decizia ca Herr Gossinger să se mute din apartamentul său – 1550 – în 1500. Acesta era mult mai mare decât avea nevoie Castillo și, prin urmare, mult mai scump.

Cochetă cu ideea de-a o caza pe Betty în 1500, dar hotărî să n-o facă.

Aproape sigur va trage concluzia că o ademenesc cu un apartament de lux ca parte a planului meu diabolic de a-i intra în grații.

Dacă aș fi convins că asta ar funcționa, *i-aș rezerva tot etajul.*

Eliberând apartamentul 1550, în el se putea muta altcineva și, cine știe cum, asta făcea să se elibereze camerele 1510 și 1518, camere single cu vedere spre Avenida 9 Julio și port. Ambele erau dotate cu paturi matrimoniale. Castillo îl întrebă pe asistentul manager care era mai departe de 1500 și acesta îi răspunse că 1518.

— Puneți-o pe *señorita* Schneider în cincisprezece-optsprezece, vă rog.

— Nu doriți să trimitem o sticlă de șampanie și niște flori – trandafiri, poate? – în camera tinerei domnițe, *señor* Gossinger?

— Nu cred că ar fi o idee prea bună, mulțumesc.

În ceea ce-o privește pe tânăra domniță, *relația noastră este și va rămâne strict profesională și platonică*.

Nu erau multe lucruri de mutat din 1550 în 1500 și-l ajutară doi hamali și sergentul Markham, dar trecuse de nouă treizeci când întregul proces se încheie.

— Acum am să beau una din acestea, anunță Castillo, scoțând două sticle de bere Quilmes din minibar, după care voi face o-ncercare temerară de-a moțăi nițel. Întinse o sticlă spre Markham și adăugă: Îți sugerez să faci la fel.

— Nu cred că ar trebui să beau, se codi sergentul.

— Ascultă la mine, Roger, berea asta o să-ți prindă bine.

•

Odată sergentul Markham întins pe canapeaua din salonul apartamentului 1500, Castillo se trânti pe patul matrimonial din dormitor. Primul lucru care-i veni în gând fuseră imagini cu agentul special Schneider, dintre care nu toate puteau fi sincer considerate josnice și obscene.

Le alungă până la urmă cu imagini ale Namilei Jack Masterson în taximetru.

Iisuse, *doar dimineață să fi fost asta*?

•

Când mobilul bâzâi, el visa. În vis, domnişoara sergent Schneider era mult, mult mai afectuoasă decât fusese vreodată în orele lui de trezie.

Îşi consultă ceasul de la mână. Dormea de cincisprezece minute.

— Castillo.

— Sper sincer că te-am trezit sau că te-am întrerupt din ceva cu adevărat indecent, anunţă vocea extrem de familiară a maiorului H. Richard Miller.

N-ai nici cea mai mică idee, ticălosule!

Cum a pus mâna pe numărul ăsta?

— Ce-ţi mai face genunchiul?

— Tu ce crezi că face? Acum, după ce o lună toţi ticăloşii, cu familiile lor cu tot, au scormonit în el cu cele mai noi şi sclipitoare instrumente ascuţite de tortură?

— Care-i mişcarea, Dick?

— Nu dăm de un tip pe nume Lorimer în Paris şi, Doamne Dumnezeule, cât am încercat. O să ai o factură telefonică tare încărcată, bătrâne.

— După cum vorbeşti, nu suni de pe patul suferinţelor de la Walter Reed.

— De fapt, cum am dat curs invitaţiei tale de a împărţi hogeacul tău, zise Miller, acum stau întins pe canapeaua ta de la Mayflower. Dimineaţă, mă vor duce în biroul tău din Complexul Nebraska şi mă voi întinde şi pe canapeaua de-acolo.

— Ce ai aflat despre Lorimer?

— Păi, în sfârşit am făcut rost de o adresă a lui, rue Monsieur numărul 7, şi de un număr de telefon. La telefon n-a răspuns nimeni. Isaacson a sunat un tip din Serviciul Secret pe care îl ştie în Paris. Tipul s-a dus acolo. Portarul a spus că n-are idee unde s-ar putea afla Lorimer, dar că deseori lipseşte câte o săptămână sau două. Maşina lui este în garaj. Isaacson spune că-i va cere secretarului Hall să-i ceară secretarului Cohen să facă presiuni pe lângă ONU pentru a afla unde se află. Tot Isaacson a mai spus şi să te sun şi să te informez de toate astea.

— Mersi, Dick. Sigur eşti în stare să lucrezi?

— Sunt bine. Presupun că iubirea vieţii tale n-a ajuns încă.

— Du-te-n mă-ta! Şi dacă te referi la Betty Schneider, trebuie să ajungă la douăzeci şi trei treizeci ora locală.

— Diferenţa dintre noi e de două ore, nu?

— Aici e aproape zece.

— Dacă-mi permiţi un sfat prietenesc pe care sunt aproape sigur că-l vei ignora, încearcă măcar de data asta să gândeşti cu capul de pe umeri, înainte să faci o prostie cu femeia asta.

— Iisuse Hristoase! se auzi Castillo înflăcărându-se. Ea nu mai e o poliţistă căreia să-i pot face avansuri. Acum e agent al Serviciului Secret şi lucrează pentru mine. Încă îmi place să mă consider ofiţer şi gentleman. Aşa că du-te-n paştele mă-tii, Dick!

Urmă un moment de tăcere, după care Miller spuse:

— Charley bătrâne, habar nu ai ce fericit m-a făcut răbufnirea ta. Ţinem legătura.

Conexiunea se întrerupse.

Castillo se ridică în capul oaselor în pat şi aprinse lumina.

Nici eu n-am habar de unde a venit reacţia asta, dar e adevărul gol-goluţ. *Nu-i pot face avansuri agentului special Schneider*. *N-ar trebui să am nici măcar fantezii cu ea*.

Chestiunea e inutilă. *Femeia a spus-o cât de omeneşte a fost posibil că persoana mea nu-i stârneşte absolut niciun interes*.

Mă bucur însă că Dick a adus discuţia aici.

Sunt întru totul capabil să fac o mişcare greşită şi probabil că aş fi şi făcut-o.

Ce naiba e cu mine?

Dintr-o singură mişcare, puse mobilul pe noptieră şi se întinse înapoi pe pat.

Apoi, o clipă mai târziu, se ridică iarăşi în şezut, luă telefonul şi apăsă pe butonul de apelare rapidă pentru Howard Kennedy.

Kennedy răspunse la al treilea apel.

— Alo?

— Te-am trezit, Howard?

— Nu, sincer să fiu.

— Eşti la hotel?

— De ce?

— Mă gândeam să bem ceva împreună. Este un cvartet de jazz la bar.

— Frumos din partea ta, însă acum eu stau în ploaie la Ezeiza şi supraveghez cum nişte indivizi în care n-am niciun pic de încredere urcă într-un avion mai mulţi cai foarte scumpi şi, în acelaşi timp, foarte agitaţi. Rămâne însă pe altă dată.

— O să însoţeşti caii la destinaţie?

— Da, sincer să fiu.

— Şi te întorci curând?

Tăcerea lui Kennedy însemna că nu avea de gând să răspundă la întrebare.

— Păcat, urmă Castillo, câţiva vechi prieteni de-ai tăi o să ajungă curând în oraş.

Se lăsă o altă tăcere îndeajuns de lungă cât să-l facă pe Castillo să creadă că Kennedy nu va răspunde, când acesta o făcu:

— Echipa de investigare a crimelor majore de la Quantico?

— Nu ştiu de unde sunt, dar vin de la Washington.

— Ai numele lor?

De data aceasta, Castillo ezită înainte să răspundă.

De ce naiba să nu-i dai numele? *Ce rău poate face asta*?

— Le pot afla imediat ce coboară din Gulfstream.

— Şi când va fi asta?

— Unsprezece treizeci, aproximativ. I-am spus unui alt fost asociat de-al tău să aştepte la aterizare şi să le găsească un loc unde să doarmă.

— Cum îl cheamă?

— Yung. E de la ambasada din Montevideo...

— Chinez? O piticanie agitată? Faţă rotundă, unu şaptezeci şi şase înălţime, şaizeci şi opt de kilograme?

— Aha. Îl cunoşti?

— Foarte bine. Cu ce ţi-a spus că se ocupă în Montevideo?

— Nu mi-a spus. Am impresia că e doar unul dintre foştii tăi asociaţi care caută spălări de bani. Ambasadorul l-a întrebat pe ambasadorul din Montevideo dacă vreunul dintre ei are experienţă în cazuri de răpire şi acesta i-a trimis pe Yung şi pe încă un tip.

— Numele lui?

— Nu-mi vine în gând. Dar îl pot afla.

— Unde aterizează? Aici?

— Jorge Newbery. Cam la aceeaşi oră va sosi la Ezeiza şi un zbor de pasageri.

— Tocmai am văzut un colonel de aviaţie în uniformă completă înconjurat de gradaţi ai Forţelor Aeriene argentiniene; mă întrebam ce l-o fi apucat.

— O să duc familia şi cadavrul de aici cu prima ocazie.

— Despre ce voiai să discutăm, Charley, în timp ce ascultam cvartetul de jazz?

— Mă gândeam să te întreb aşa, în trecere, dacă ai auzit vreodată de un ins pe nume Jean-Paul Lorimer.

Kennedy răspunse silabisind Lorimer în alfabet fonetic.

— Corect.

— N-am auzit niciodată de el, dar dacă-mi faci rost de numele alea, mă voi interesa şi eu de Lorimer.

— S-a făcut. Cum să ţi le comunic?

— La telefon. Cum altfel?

— Parcă erai pe picior de plecare.

— Plec după ce aflu numele alea.

— Am înţeles.

— Îţi dau o informaţie gratuită, Charley. Indiferent cu ce se ocupă David William Yung jr în Montevideo, aproape sigur are prea puţin de-a face cu examinarea declaraţiilor bancare.

— Adică te caută pe tine?

— Şi asta, desigur. Dar nu aici băteam eu. E un peşte mare; conducerea nu iroseşte oameni ca David pe vânătoarea de bani murdari.

— Vorbeşti ca şi când l-ai cunoaşte bine.

— Ţi-am spus că-l cunosc. Am lucrat împreună.

— Îmi poţi da un indiciu?

— Tocmai ţi-am dat. Aştept să mă suni, Charley.

Legătura se întrerupse.

DOI

Aeropuerto Internacional Jorge Newbery
Buenos Aires, Argentina
23:05, 23 iulie 2005

Sergentul Roger Markham tocmai intrase cu BMW-ul 545i al ambasadei pe Avenida 9 Julio, aproape de hotelul Four Seasons, când radioul prinse brusc viaţă.

— Yung pentru Castillo.

Castillo se uita în jur după microfon, când Markham îi puse unul în mână. Charley îl luă şi apăsă butonul de vorbire.

— Spune.

— Domnule, aeronava va fi parcată în partea rezervată curselor particulare a aerodromului.

— Am înţeles. Mulţumesc.

— Domnule, se estimează că va ajunge în patruzeci şi cinci de minute.

— Am înţeles. Mulţumesc. Suntem pe drum.

— Încheiat.

Nu mi-a spus deci doar unde va fi garat avionul – lucru pe care nu era nevoit să-l facă –, dar mi-a spus şi „domnule". Poate s-a resemnat cu gândul că eu sunt la conducere şi-a decis că e mai bine să joace după cum e cântecul; pe de altă parte însă, e la fel de probabil, ţinând cont că toţi din FBI

au primit informarea cu „Castillo îl cunoaște pe Kennedy", *că ar putea să creadă că dacă devenim amici s-ar putea să las ceva să-mi scape care să-l pună pe urmele lui Howard Kennedy*.

La ce naiba s-a referit Kennedy când a spus „Indiferent cu ce se ocupă Yung, e sigur că nu caută bani murdari"?

— N-are rost să te grăbeşti, Roger. Mai sunt patruzeci şi cinci de minute până vor sosi.

— Conduc prea repede, domnule?

— Mi-ar plăcea să bem o cafea undeva, spuse Castillo. Înapoi la hotel?

— Sunt tot felul de restaurante pe malul râului, aproape de aeroport.

— Alege unul.

— Da, dom... Voi alege.

— Să nu ţi se urce la cap, Roger, dar poate că totuşi mai sunt speranţe pentru tine.

•

Ploua tare când ajunseră în partea civilă a Aerodromului Jorge Newbery, atât de tare, încât Castillo se întreba dacă aparatul Gulfstream va reuşi să aterizeze.

Exista o singură pistă, dispusă paralel cu malul Río de la Plata, şi nu părea a fi uşor să aterizezi pe ea în condiţii de ploaie torenţială şi vânt în rafale.

Pe asfaltul din faţa hangarului Aripilor Sudice, văzu un BMW cu plăcuţe diplomatice, două microbuze Mercedes-Benz, numite *Traffiks*, ambele cu un semn din carton cu însemnele corpului diplomatic lipite pe parbriz, şi un Peugeot sedan cu numere de înmatriculare argentiniene.

Când sergentul Markham trase lângă microbuze, Castillo văzu că într-unul erau aprinse becurile şi-l zări pe agentul special Yung, ţinând un ziar în mână, uitându-se pe geam la ei. Lângă el mai era un maior de aviaţie.

Dacă rămân în maşină, până la urmă Yung va veni la mine şi mă va deconspira ca Regele Junglei. *Dar se va face ciuciulete şi va uda şi bancheta de aici*. *Pe deasupra, în microbuz îl pot vedea mai bine decât l-aş vedea de aici*. *Vreau să-i văd ochii*.

Castillo se întoarse spre Markham.

— Presupun că ar fi prea mult să sper că ai o umbrelă? Sergentul scoase una imediat, aparent de nicăieri. Castillo chicoti apreciativ. Mersi, Roger.

Când Charley ajunse la microbuz şi uşa se deschise în interior cu un vâjâit, doi bărbaţi coborâră din Peugeot şi, acoperindu-şi capul cu ziare, veniră în pas grăbit spre el.

— Ei, ce crezi, Yung? Vor reuşi să aterizeze?

— *Señor* Castillo? rosti unul dintre argentinieni şi, când Castillo se răsuci, îi dădu un aparat de emisie-recepţie mic, portabil. Observă că era deschis şi

acordat pe ceea ce bănuia că era frecvenţa radio a turnului de control al aeroportului.

Îl duse la ureche. Se auzi fâşâitul obişnuit, care amuţi dintr-odată.

— Jorge Newbery, aici aeronava americană Zero Patru-Şapte-Şapte. Am pista în vizor, anunţă o voce veselă şi încrezătoare de american.

Castillo îi dădu argentinianului radioul.

— Mulţumesc, spuse, apoi către Yung: Asta da punctualitate!

Se aşeză pentru a putea vedea prin parbriz.

Un moment, nu zări nimic, după care, la o secundă după ce întrezări întâi o lumină de control, iar apoi pe cele de navigaţie, se aprinse pe dată o lumină de aterizare puternică.

Gulfstream-ul alb-sclipitor – Forţele Aeriene SUA C-37A – coborî şi atinse solul imediat după pragul de aterizare. Literele care formau STATELE UNITE ALE AMERICII se înşirau de-o şchioapă pe-o parte a fuzelajului. Erau iluminate, astfel încât legenda să nu poată fi scăpată din ochi, spunându-i lui Castillo că aparatul de zbor aparţinea Grupului Aeropurtat Prezidenţial 89 de la Baza Forţelor Aeriene Andrews, Maryland. Doar avioanele de acolo erau vopsite atât de eclatant.

Castillo simţi un nod în gât. Parcă ar fi asistat la aterizarea unui colţ din ţara sa într-un loc foarte îndepărtat. Ceea ce, desigur, era şi cazul de faţă.

— Iisuse, ce pasăre frumoasă! făcu încet maiorul de aviaţie.

— Sunt întru totul de acord, domnule maior, spuse Castillo, care surâse şi îi întinse mâna bărbatului. Numele meu este Castillo.

— Da, domnule, ştiu. Al meu este Jossman, domnule.

— Dumneata te vei ocupa de echipaj?

— Ofiţerul administrativ al ambasadei i-a cazat pe toţi în aparthotelul Las Pampas, domnule Castillo, răspunse Yung. Am crezut că s-a consultat cu dumneavoastră. E bine aşa?

Eşti un neruşinat isteţ, Yung, nu-i aşa?

— E evident că a făcut-o având acordul ambasadorului, spuse Castillo. Dumneata eşti mulţumit?

— Da, să trăiţi!

— Yung, îmi va trebui o lisă a agenţilor FBI, zise Castillo. Pune pe ea şi numele tău şi-al celuilalt agent de la Montevideo. Doar numele şi ce hram poartă, dacă nu sunt agenţi speciali. Şi dacă tot te ocupi de asta, poate faci o listă şi cu personalul FBI din Uruguay.

— V-o dau mâine-dimineaţă la prima oră.

— Este vreun motiv pentru care n-o pot avea acum? Vreau să dau un exemplar domnilor ăstora pentru colonelul Munz. Făcu o pauză, apoi întrebă în spaniolă: Lucraţi cu *El Coronel* Munz, nu-i aşa?

Bărbatul aprobă din cap.

— Mulţumesc, *señor* Castillo, zise el. Tocmai voiam să întreb. Dacă am numele lor, nu va fi nicio problemă cu Imigrările.

— Vezi, Yung? zise Castillo, cu un zâmbet care spera să-l frigă pe agent. Treci la treabă.

— Da, să trăiţi!

Nu e obişnuit să primească ordine. Ca şi Howard Kennedy, alt peşte mare de la FBI, chiar dacă la trecut. Ce naiba caută în Uruguay?

— Iată-l că vine, anunţă maiorul de aviaţie Jossman, indicând spre parbriz.

Castillo se uită şi văzu Gulfstream-ul apropiindu-se pe pista de încetinire.

— Doar o singură umbrelă avem? întrebă el.

— Mai am eu câteva, răspunse maiorul Jossman.

În vreme ce aparatul Gulfstream rulă pe asfalt până în faţa hangarului Aripilor Sudice, în interior se aprinseră luminile şi un şuvoi de oameni ai Gendarmeria National, majoritatea cu mitraliere, ieşiră la iveală, formară un rând şi luară poziţia de drepţi, ignorând ploaia. Ofiţerul-şef salută.

Maiorul Jossman luă două umbrele, deschise una în microbuz, după care încercă fără a reuşi să o scoată pe uşă. Renunţă, o strânse, păşi în ploaie şi o deschise acolo.

— Domnule maior, ordonă Castillo. Toată lumea de aici. Vă puteţi ocupa de bagaje mai târziu.

Maiorul încuviinţă şi o luă spre avionul acum parcat, cu turaţia motoarelor micşorându-se.

Uşa se deschise şi un bărbat îndesat în costum de afaceri apăru în cadrul ei. Maiorul îi dădu a doua umbrelă, apoi indică spre microbuz şi bărbatul aprobă din cap, deschise umbrela şi porni într-acolo.

Următorul care apăru în cadrul uşii fu agentul special Elizabeth Schneider.

Maiorului Castillo îi sări inima din piept.

Agentul special Schneider se uită în jur, observă microbuzul, îl observă pe maiorul Castillo în el, zâmbi şi flutură scurt din mână.

Maiorului Castillo îi mai sări o dată inima din piept. Mai tare.

Jossman ţinu umbrela deasupra capului agentului special Schneider şi se îndreptară spre microbuz. Ajunseră acolo tocmai când bărbatul îndesat intra pe portieră.

— Numele meu este..., începu el să spună, dar apoi îl observă pe agentul Yung. Ei, salut, Dave!

Yung ridică ochii din carneţelul său cu foi galbene.

— Salut, Paul! răspunse, apoi: Domnule Castillo, acesta este agentul special Paul Holtzman.

— Dumneavoastră, domnule, mi s-a spus să mă adresez, rosti Holtzman. Eu sunt agentul cel mai înalt în grad.

Nu întinse mâna.

— Dă-i umbrela maiorului, te rog, zise Castillo. Şi ia loc. O să amân ce am de spus până când va veni toată lumea aici.

Maiorul Castillo intenţionase să o întâmpine formal pe domnişoara agent special Schneider.

Domnişoara îi făcu planul ţăndări zâmbindu-i din nou, apoi aşezându-se lângă el, odihnindu-şi inocent căpşorul pe umărul său şi spunând: „Salut, Charley”, atât de aproape de el, încât el îi simţi respiraţia.

Mentă. Aparent, li se dăduse gumă de mestecat pentru a atenua efectul diferenţei de presiune ce se înregistrează când o aeronavă coboară rapid de la altitudinea de croazieră la cea de aterizare.

Prin urmare, planul de-a o saluta pe domnişoara agent special Schneider cu: „Mă bucur să te revăd, Schneider”, sau ceva asemănător, fu înlocuit cu:

— Iisuse, cât mă bucur să te văd!

Devenind conştient de parfumul domnişoarei agent special Schneider, deveni în acelaşi timp conştient şi de faptul că agentului special Yung nu-i scăpase nimic.

Durǎ câteva minute bune pentru ca transportul sub umbrelă să se încheie şi toţi să fie transbordaţi din Gulfstream în microbuz, inclusiv echipajul de zbor. Agentul special Jack Britton fu al cincilea care urcă în maşină şi, preţ de un moment, Castillo nu-l recunoscu. Ultima dată când îl văzuse, Britton purta o barbă niţel cam încâlcită şi straie arăbeşti versiunea Philadelphia, iar părul îi era împletit în codiţe şi presărat cu mărgeluţe.

Acum, avea părul tuns frumos. Purta un costum care-i venea bine. Semăna cu Colin Powell, îşi zise Castillo.

Strângerea de mână a lui Britton era fermă.

— Nu cunosc protocolul – trebuie să mă adresez cu „domnule”? –, dar mă bucur să te văd.

— E bine dacă-mi spui Charley, Jack. Şi eu mă bucur să te văd. Eşti gata de lucru?

— Înainte aş vrea să fac o vizită la o toaletă pentru bărbaţi; cea din avion a luat-o razna undeva deasupra Braziliei. Şi dacă se poate aş vrea să bag ceva în stomac.

— Probabil că este o toaletă pentru bărbaţi în hangar. Vrei să rişti? N-o să dureze mult ce se va întâmpla aici, apoi în zece minute ajungem la hotel.

Britton scrută ploaia torenţială şi spuse:

— Cred că o să aştept.

În tot acest timp, Castillo fusese nu doar periferic conştient de atingerea coapsei lui Schneider, fără-ndoială doar fiindcă scaunele Mercedesului *Traffik* păreau să fi fost făcute pentru pitici.

În cele din urmă, toată lumea se urcă în microbuz.

Castillo se ridică în picioare şi se întoarse cu faţa spre ei.

— Îmi acordaţi puţin atenţia, vă rog? începu el şi, când o primi, continuă: Numele meu este Castillo. Cum înţeleg că aţi fost informaţi, am fost însărcinat să conduc ancheta din partea americană a asasinării domnului Masterson şi-a răpirii soţiei sale. Pe lângă aceasta, mi s-a dat răspunderea asigurării securităţii familiei Masterson pe timpul şederii în Argentina.

Investigaţia în sine este efectuată de autorităţile argentiniene, sub controlul absolut al SIDE, şi cred că ştiţi cu toţii ce este SIDE.

Simţi că cineva îl trage de mânecă şi, coborând privirea, observă înainte că ochii agentului Schneider erau mai adânci şi mai adorabili decât îşi amintea, dar şi că ea clătina din cap doar atât cât să indice că nu ştie ce este SIDE.

— Pe tine şi pe agentul Britton vă voi informa separat mai târziu, agent Schneider, spuse el, şi continuă: S-a hotărât că această investigaţie şi procesul care va fi instrumentat vor fi gestionate de către autorităţile argentiniene.

— Cine naiba a decis asta? întrebă agentul special Holtzman.

— Eu, iar ambasadorul Silvio a fost de acord, răspunse Castillo. Şi să vă mai spun ce am decis eu şi ambasadorul. Nu va exista niciun fel de comunicare, prin niciun fel de mijloace, cu orice agenţie federală din Washington ori din altă parte fără aprobarea prealabilă a ambasadorului Silvio sau a mea. Vreau să se înţeleagă bine asta. Aveţi întrebări pe tema asta?

Un agent din spate spuse:

— Adică nu-mi pot suna soţia să o anunţ că am ajuns aici cu bine?

— Poţi suna pe cine doreşti, atâta vreme cât nu faci vreo referire la situaţia de aici. Înţeles?

Se auziră murmure.

— Astă-seară nu se va întâmpla nimic. Agentul special Yung vă va duce la hotel şi vă va da să mâncaţi etc. Dimineaţă, îl voi informa pe el sau pe tine, agent Holtzman, tu decizi unde vă puteţi întâlni cu autorităţile argentiniene. Au fost de acord să vă spună ce au descoperit până acum, însă vreau să ţineţi minte că investigaţia de faţă le aparţine şi că lucrurile se vor face după regulile lor. Noi suntem aici doar ca să-i ajutăm. Nimic mai mult.

În privinţa chestionării doamnei Masterson, dintr-o serie de motive, inclusiv acela că a fost drogată de răpitori şi încă se află în spital, cu excepţia cazului în care există un motiv de forţă majoră pentru care FBI să trebuiască să o chestioneze, toate întrevederile cu dânsa vor fi desfăşurate de agentul special Santini din cadrul Serviciului Secret şi de agentul special Schneider. Dacă va fi chestionată de FBI, aceasta se va întâmpla în prezenţa unuia dintre ei ori a domnului Alex Darby.

— El cine este? întrebă Holtzman.

— Ataşatul comercial al ambasadei. Ambasadorul, doamna Masterson şi eu însumi avem încredere deplină în el.

— Şi noi ce căutăm, atunci, aici? Dacă nu putem nici măcar...

— Sunteţi aici, agent Holtzman, îl întrerupse Castillo, din acelaşi motiv ca mine. Din ordinul preşedintelui.

— Pot pune o întrebare, domnule? zise un bărbat în costum de zbor, purtând insigna de pilot şi frunza argintie de locotenent-colonel.

Oare cât va trece până când Yung îi va sufla locotenent-colonelului că barosanul din conducere este de fapt un umil maior de armată?

— Da, domnule, desigur.

— Cât timp veţi avea nevoie de C-37?

— La întrebarea aceasta vă voi putea răspunde dimineaţă, colonele. După ce-mi voi primi ordinele. Asta e tot ce vă pot spune în clipa de faţă.

— Bine. Cum e paza aici?

— Plutonul acela de oameni în uniforme maronii – cei cu mitraliere – va păzi Gulfstream-ul, colonele. Ei sunt Gendarmeria National.

— Credeţi că este de-ajuns?

Castillo simţi ochii agenţilor SIDE asupra sa.

— Sunt convins că da, colonele.

— Suficient pentru mine. Vă mulţumesc, domnule.

— Asta e tot. Îi voi da agentului Yung numărul meu de mobil, în caz că intervine ceva, însă vă rog să nu sunaţi decât dacă este imperios necesar. Sunt treaz de la şase jumătate şi vreau să merg la culcare.

— Pun pariu, zise încet agentul Yung, cu un zâmbet şiret.

Ticălosule!

— Ai lista aia de nume pentru mine, agent Yung? întrebă Castillo, adresându-i un surâs călduros.

TREI

Ploaia, în loc să înceteze, cădea şi mai abitir, iar Castillo îşi spuse că, dacă aparatul Gulfstream ar fi ajuns cu zece minute mai târziu, s-ar fi confruntat cu o reală problemă.

În afară de Ezeiza, unde se află aerodromul de rezervă? Le-ar fi ajuns oare combustibilul? Era un zbor lung, fără oprire, de la Andrews.

Sergentul Roger Markham se udă până la piele ajungând întâi la microbuz de la BMW şi apoi, înarmat cu o descriere a lor, ducând bagajele lui Betty şi ale lui Jack de la celălalt microbuz în BMW.

Umbrela lui Betty fu întoarsă de vânt pe când alerga spre BMW – Castillo se minună cum de reuşise totuşi să nu-i dea drumul – şi era leoarcă şi ea, când Castillo şi Britton o luară la fugă de la microbuz la BMW. Britton urcă pe scaunul din faţă.

Nu eu i-am făcut semn lui Jack să se dea din cale. De data aceasta, mâna capricioasă a sorţii mi-a oferit locul din spate, lângă ea.

Hei, termină! Un ofiţer-gentleman nu face avansuri subordonaţilor săi.

Pentru numele lui Dumnezeu, ţine minte asta!

Maiorul Castillo îi zâmbi agentului special Schneider. Ea părea că tremură.

— Ţi-e frig, Schneider? întrebă el.

— Simt că îngheţ, recunoscu ea. Ce naiba, a venit iarna aici?

— Da, a venit. Trebuia să-ţi fi spus. Poftim, ia sacoul meu.

Prima îndatorire a unui ofiţer este să aibă grijă de oamenii săi.

Şi asta este ea, nu, unul dintre oamenii tăi. Ţine minte asta!

— Mersi, spuse ea.

De la aeroport până la Four Seasons, drumul dura zece minute cu maşina. La jumătatea distanţei, ploaia se potoli niţel. Pe când ajunseră la hotel, se opri cu totul.

Apărură hamalii şi luară bagajele.

— Roger, ţi-e foame? întrebă Castillo.

— Nu, dom... Nu. Nu mi-e.

— Du-te acasă, fă un duş fierbinte şi vino aici la şapte şi jumătate.

Sergentul Markham încuviinţă şi urcă înapoi în maşină.

— Foarte frumos, făcu Jack Britton la adresa hotelului.

— Nu voiam să facă pneumonie, zise Castillo, gesticulând spre BMW-ul care se îndepărta.

— Cine e tipul? întrebă agentul special Schneider.

— Un puşcaş marin.

— Am observat tunsoarea, spuse ea.

— Deci nu avem maşină de mers la restaurant...

— Nu putem intra, te rog? spuse agentul special Schneider. E frig aici afară.

— Scuze, zise el şi-i făcu semn s-o ia înaintea lui pe uşă. Văzu că apa picura de pe tivul fustei ei pe podeaua de marmură lustruită.

Ea găsi singură drumul spre recepţie şi acolo i se dădu cheia.

— Deci, în legătură cu cina, spuse Castillo.

— E miezul nopţii. E deschis pe undeva? îl întrerupse Jack Britton.

— Doar suntem în Argentina. Aici se merge la cină începând cu ora zece, rosti Castillo. Avem la dispoziţie restaurantul hotelului.

— N-am chef să mă îmbrac de restaurant, se plânse Britton. Tu, Betty?

— Eu vreau să scap de hainele astea, mărturisi agentul special Schneider, declanşând imagini vii în mintea maiorului Castillo, şi să intru sub un duş fierbinte, conchise ea, declanşând alte clişee mentale, dar mi-e o foame de lup.

— Ce spui de room-service? întrebă Britton.

— Sigur. Asta vrei să faci?

— Sunt destul de mari camerele pentru ca toţi trei să luăm cina împreună? întrebă agentul special Schneider. Nu-mi place să mănânc aşezată pe pat.

— A mea este, sări Castillo.

— Hai să facem aşa, propuse Britton. Poţi comanda tu ceva cât timp noi facem duş? Nici eu, nici ea nu vorbim spaniola atât de bine.

— Ce vrei?

— Orice, numai cald să fie şi să aibă alături un Jack Daniel’s dublu, spuse el.

Agentul special Schneider râse şi urcă în lift.

— Şi eu vreau la fel, zise ea şi-i înapoie lui Castillo sacoul.

Maiorul Castillo observă din pură întâmplare că, fără sacoul său pe ea, rochia udată de ploaie a agentului special Schneider era lipită acum de corpul ei ca un strat de lac. Îşi feri privirea.

— Eu sunt în o mie cinci sute, anunţă el, când ei părăsiră liftul. În capătul coridorului. Comand eu ceva de mâncare.

Liftul declanşă o amintire cu Howard Kennedy.

La naiba, nu l-am sunat să-i dau numele.

Pipăi sacoul după foaia de hârtie pe care i-o dăduse Yung. Era îmbibată cu apă, însă totuşi lizibilă.

O întinse cu grijă pe suprafaţa de sticlă a măsuţei pentru cafea din salonaş, apoi se duse în dormitor şi îşi dădu hainele jos.

Patru ani de Curs 202 la West Point – Igiena Personală sau Cum să faci duş în doi timpi şi trei mişcări – aveau avantajul lor. La cinci minute după ce intră şi ieşi din dormitor, îmbăiat şi îmbrăcat în pantaloni largi şi tricou.

Întâi sună la room-service şi comandă cina, plus o sticlă de Jack Daniel's şi, după ce cumpăni o clipă, una de Famous Grouse şi două de Senetín cabernet sauvignon. Împărţise o asemenea sticlă cu ambasadorul la prânz şi, aşa cum se exprimase Silvio, fusese într-adevăr de primă clasă.

Apoi chemă un valet şi-i spuse că are un costum ud leoarcă de care avea absolută nevoie uscat şi călcat a doua zi dimineaţă la ora şase şi jumătate. Asta nu era o problemă pentru valet, ceea ce-l făcu pe Castillo să presupună că serviciul de uscare şi călcare al hotelului îl va costa la fel de mult cât îl costase costumul însuşi, când îl cumpărase la soldare de la Brooks Brothers, cu treizeci şi cinci la sută reducere.

În cele din urmă, se aşeză pe canapea şi apăsă pe mobil butonul care forma automat numărul lui Kennedy.

Abia se auziră unul pe altul, lucru care primi o explicaţie când Kennedy spuse că niciodată în viaţa sa nu mai văzuse atâta ploaie. Furtuna avansase, aparent, cale de aproximativ douăzeci şi cinci de kilometri, cât despărţeau Aerodromul Jorge Newbery de Aeropuerto Internacional Ministro Pistarini de Ezeiza şi interfera cu semnalul.

Ajunsese la ultimul nume de pe lista agenţilor FBI – trebuise să le pronunţe pe toate fonetic, uneori de două ori –, când se auzi soneria de la uşă.

Când deschise, în prag se aflau agentul special Schneider, o doamnă probabil de la serviciul de curăţenie şi un bărbat în livrea albă de barman împingând o măsuţă cu rotile pe care erau whisky-ul, vinul şi paharele aferente.

Agentul special Schneider purta jeanşi albaştri şi pulover. Avea părul umed.

Le făcu semn să intre în cameră.

— Pregăteşte-ţi ceva de băut, spuse. Vine imediat şi mâncarea.

Semnă pentru băuturi, apoi îi indică femeii de la curăţenie dormitorul şi costumul ud dinăuntru.

Totul în timp ce îi rostea fonetic lui Howard Kennedy numele lui Daniel T. Westerly pentru a treia sau patra oară şi era mai mult decât conştient că agentul special Schneider îşi purta atât puloverul, cât şi jeanşii într-un fel absolut formidabil. Nu era machiată, nu se dăduse nici măcar cu ruj, iar lui Castillo i se părea că-i stătea foarte bine aşa.

Kennedy auzi în sfârşit cum trebuie numele lui Westerly.

— *Westerly*. Okay. E-un prelevator amprente. Şi încă unul foarte bun. Odată a prelevat două de pe un prezervativ folosit.

— Astea-s toate, Howard, ăsta a fost ultimul nume.

— Toţi sunt din echipa de la crime majore.

— Te interesează în mod special vreunul dintre ei?

— Nu. Pe mine Yung mă interesează. Păzeşte-ţi pielea de el, Charley.

— Bine. Şi tu o să te interesezi de Lorimer, nu-i aşa? Imediat ce ajungi la destinaţie?

— La cum toarnă, Charley, s-ar putea să nici nu pot pleca de aici.

Astea-s două – ba nu, patru – propoziţii care s-au auzit fără întreruperi.

— Howard, îmi placi tare mult. O să fac ploaia să se oprească.

— Poftim?

— Ai încredere în mine, Howard, în zece minute, cel mult cincisprezece, va înceta să plouă. Am emis ordinul. Să ai un zbor plăcut şi nu uita să suni!

Apăsă butonul de încheiere a convorbirii şi puse mobilul jos.

— Ce a fost asta? întrebă agentul special Schneider.

— Nu că n-aş fi încântat să te văd, dar parcă femeilor le lua mai mult decât bărbaţilor să facă duş şi să se îmbrace.

— Asta-nseamnă că nu-mi vei spune, nu-i aşa? replică Betty. Pentru a-ţi răspunde la a doua întrebare, Jack îşi sună nevasta.

— Sincer, n-ai vrea să ştii, spuse Castillo.

Ea ridică paharul său cu bourbon.

— Tu nu bei?

— Eu o să-mi torn vin.

— Ţii să te comporţi frumos, nu?

— Da, doa'nă.

— Camera asta, ca să-i zic aşa, seamănă cu un platou de filmare, spuse ea. Nici a mea nu-i tocmai o cocină. Toată baia e placată cu marmură. Ceea ce ridică întrebarea, cum plătim toate astea?

— Stai doar să vezi priveliştea, o opri el şi se duse la geam unde găsi butonul mecanismului de deschidere.

— E splendid! aprecie ea, apropiindu-se şi oprindu-se lângă el. Dar nu e un răspuns la întrebarea referitoare la factură.

— Când ajungem înapoi la Washington, Agnes – doamna Forbison, care se ocupă de contabilitate la Complexul Nebraska – îţi va arăta cum să completezi formularele pentru cheltuielile de deplasare în afara ţării. Când vei primi cecul, semnează-l pe numele meu.

— Asta înseamnă, cred, că tu vei achita tot ce depăşeşte ceea ce decontează Serviciul Secret.

— Vreau ca tu şi Jack să nu vă amestecaţi cu cei de la FBI, spuse Castillo. Acesta este singurul răspuns pe care ţi-l pot da pe moment.

Soneria se auzi din nou.

De data aceasta, în prag stăteau Jack Britton şi doi chelneri care împingeau două mese de room-service încărcate cu mâncare sub clopote de inox. Britton purta jachetă sport, pantaloni largi, cămaşă şi cravată.

— Parcă spuneai că nu vrei să te îmbraci pentru cină, zise Castillo.

— M-am răzgândit când mi-am văzut camera. Întotdeauna duci o viaţă atât de bună?

— Oricând pot. Pregăteşte-ţi de băut, Jack. Imediat ce băieţii termină de aşezat masa, vă voi spune ce se întâmplă.

— Din pură curiozitate, cât cere hotelul ăsta pe noapte?

— N-am idee, pe bune, spuse Castillo.

— De ce nu sunt surprins? făcu Betty şi în vocea ei se simţi o neplăcută tentă sarcastică.

— Sincer, nu ştiu cum funcţionează asta în Serviciul Secret, mărturisi Castillo. Nu cred însă că cei din serviciul prezidenţial de pază stau într-un motel ieftin la zece cvartale de hotelul preşedintelui, pentru a economisi banii contribuabililor. Am de gând să aflu. Nu vreau să-mi cheltuiesc banii cumpărând lucruri de care am nevoie pentru a face ceea ce mi s-a ordonat să fac. Guvernul nu se află pe lista mea de cauze caritabile favorite.

Britton aprobă din cap.

— Vreau să vă ţin pe amândoi departe de FBI, zise Castillo.

— Nici pe tine nu te plac prea tare, observă Britton. Mi-am dat seama de asta în avion.

Castillo găsi o scuză de-a nu intra în discuţie, când îl văzu pe unul dintre chelneri deschizând o sticlă de cabernet.

— Fac eu asta, mulţumesc, i se adresă în spaniolă. Şi ne vom servi singuri.

•

Până termină Castillo de povestit cele întâmplate şi le explică de ce solicitase să fie trimişi în Argentina şi ce aşteptări avea din partea lor, isprăviseră ceea ce se dovedise a fi o masă mult prea îndestulătoare.

În timp ce discutară, Castillo avu sentimentul că dilema sa morală se rezolvase de la sine. Agentul special Schneider era de fapt un poliţist, şi încă unul destupat la minte, iar aici era vorba de serviciu, nu de o fantezie romantică. Pe deasupra, nu avea absolut niciun dubiu că, dacă va face şi numai cel mai palid avans la adresa ei, femeia îl va refuza. Cu tandreţe şi consideraţie probabil, întrucât Schneider era un om bun, dar totuşi îl va refuza.

Şi era trecut de ora două noaptea.

— Să spargem petrecerea, propuse el. Vreau să începem devreme mâine-dimineaţă. Vreţi să mâncaţi aici – poate ne vine vreo idee care ne-a scăpat acum – sau vreţi să se întâlnim în restaurantul de jos la să zicem, şapte fără un sfert?

— Dacă nu te deranjează, aici, alese agentul special Schneider. Din motive personale: vreau să mă uit pe geamurile tale pe timp de zi.

— Okay, aici la şapte fără un sfert, zise Britton. Sunt mort de oboseală.

Se ridică de la masă şi se duse la uşă. Agentul special Schneider îl urmă. Amândoi fluturară din mâini a noapte bună, însă niciunul nu scoase o vorbă.

La trei minute după plecarea lor, Castillo era în pat.

Şi atunci – habar nu avea cât timp mai târziu – soneria începu să sune.

O, la naiba! *Chelnerul de pe palier vrea să ia vesela aia afurisită*!

Fără a şti de ce o face, luă pistolul Beretta de pe noptieră şi îl ţinu la spate când ieşi valvârtej din dormitor şi străbătu salonul către uşa pe care o deschise furios.

În coridor stătea agentul special Schneider.

— Cred că mi-am uitat batista aici, spuse ea.

El nu răspunse.

— Pot să intru?

El se dădu în lături.

— Credeam că e chelnerul de pe palier, zise el.

— Şi aveai de gând să-l împuşti? întrebă agentul special Schneider.

El ridică ambele mâini în aer – în una ţinea Beretta – neputincios.

Ea se duse la masă, îşi turnă un pahar şi zâmbi.

— Iată-l pe legendarul Charley Castillo, în indispensabili, cu pistolul într-o mână şi un pahar de vin în cealaltă, rosti ea şi clătină din cap, după care se înapoie la masă şi mai turnă un pahar de vin.

Cu spatele la el, spuse:

— M-am gândit la tine pe toată durata zborului. M-am gândit la tine şi cu alte ocazii, desigur, dar cât am fost în avion m-am gândit la tine non-stop, fir-ar să fie!

Castillo o privi cum luă o gură sănătoasă de cabernet.

— Unul dintre lucrurile la care m-am gândit, continuă ea, vorbind molcom, a fost cum voi reacţiona la avansurile pe care cel al cărui nume de cod în Serviciul Secret este Don Juan mi le va face fără doar şi poate.

— N-aş îndrăzni să-ţi fac avansuri, spuse Castillo, într-o doară. Nu doar că fratele tău mi-ar sfărâma ambele picioare...

— Lasă-mă să termin, te rog, Charley, întrerupse ea cu fermitate.

— Scuze.

— Trebuia să fiu foarte precaută, ca să nu-ţi rănesc sentimentele – lucru pe care nu voiam să-l fac – sau să nu te scot din sărite, deoarece egoul tău masculin se putea burzului şi tu puteai face cine ştie ce porcărie care să mă zboare din Serviciul Secret. Din ce am văzut până acum, îmi place Serviciul Secret, iar când am acceptat misiunea, am tăiat toate legăturile cu departamentul din Philadelphia.

— Hristoase, n-aş...

— Fir-ai să fii, Charley, lasă-mă să termin!

Se întoarse şi îl săgetă cu privirea. El încuviinţă din cap şi ea se răsuci înapoi cu spatele la el.

Tânăra femeie mai luă o înghiţitură de cabernet, scutură din cap şi continuă:

— Apoi, spre surprinderea mea, am văzut că nu mi-ai făcut niciun avans şi prima mea reacţie la asta a fost: „Slavă Domnului!”, dar apoi am înţeles că te comportai doar ca un om responsabil, ca un tip integru care n-ar face niciodată avansuri unei persoane care lucrează pentru el.

Şi reacţia mea la asta a fost: „Care naiba-i diferenţa? Nu-ţi va face avansuri, aşa că am închis cazul. Relaxează-te”.

Apoi, când am plecat de aici şi te-am văzut stând la masă, m-am gândit că eşti cel mai singur om din lume. Am urcat apoi în pat şi am dat piept cu faptele. Cu adevărul.

— Şi care este el? întrebă Castillo încet.

— Că ceea ce-mi doream cu adevărat era să vin înapoi, zise ea, întorcând capul pentru a se uita la el, după care îşi feri iute privirea.

El nu se clinti şi nici nu spuse nimic.

— Lucru care, evident, era destul de prostesc, urmă ea. Scuze.

Se întoarse şi se îndreptă repede spre uşă.

El o prinse de braţ şi ea încercă să se elibereze, numai că el nu-i dădu drumul.

— Ce-i? întrebă ea.

— Cred că nu mi-am luat gândul de la tine pentru mai mult de treizeci de minute consecutive de când te-am văzut ultima oară în Philadelphia.

Femeia se întoarse cu faţa la el şi-i cercetă ochii.

— O, Iisuse, Charley!

•

— O, Iisuse! îi spuse agentul preşedintelui Castillo agentului special Schneider.

Tocmai se rostogolise pe spate, respirând apăsat, şi puse braţul peste ochi.

— Mda, făcu Betty.

După un moment, ea îşi schimbă poziţia în pat pentru a-şi putea aşeza capul pe pieptul lui.

El o cuprinse cu braţul şi îşi plimbă buricele degetelor pe şira spinării ei.

— Şi acum ce se întâmplă? întrebă Charley. Apare frate-tău şi-mi sfarmă ambele picioare?

— Păi, nu i-ar fi greu să ne găsească, spuse Betty. Am lăsat o dâră de haine din salon până aici.

El râse înfundat.

— La ce te gândeşti acum, Charley? „Ştiam de la bun început că se va lăsa uşor”?

— Mai rău de atât. Cred că... ba nu, uită asta... *știu* că sunt îndrăgostit de tine.

— Nu ai obligaţia de-a spune aşa ceva.

— „Vei cunoaşte adevărul şi adevărul te va elibera”, cită Castillo. Cred că John Lennon a spus-o.

Ea îi răsuci sfârcul.

— E din Biblie, îl corectă, chicotind.

— Ei?

— Ei ce?

— Nu răspunzi? Cu alte cuvinte, sunt reciproce sentimentele mele pentru tine? Parţial reciproce? Sau nu sunt reciproce deloc?

Ea ridică fruntea şi îl privi de sus.

— Doamne, nu ţi-ai dat seama? întrebă ea, apoi: Vrei să o spun, nu?

El aprobă din cap.

— Okay. Te iubesc. Cred că ştiam asta când am intrat în sediul Brigăzii Antitero, l-am văzut pe individul care, în barul hotelului Warwick, crezuse că sunt prostituată şi mi-a stat inima în loc.

— O, măiculiţă!

PATRU

Buenos Aires Herald
Azopardo nr. 455
Buenos Aires, Argentina
03:27, 24 iulie 2005

Aproape exact în acelaşi timp – chit că niciunuia dintre ei nu le păsa nici cât negru sub unghie ce ora era ori măcar ce zi era, în vreme ce Charley se

întindea în jos pentru a o trage pe Betty peste el – o furgonetă Fiat mică şi albă se desprinse de lângă platforma de încărcare a clădirii *Buenos Aires Herald*, în centrul oraşului.

Maşina se deplasă la clădirea Austral Air Cargo de la Aerodromul Jorge Newbery, unde şoferul predă aproximativ şase sute de exemplare ale ziarului *Herald*, atât de proaspete încât cerneala nici nu apucase să se usuce.

Ziarele erau legate în şaisprezece pachete, fiecare cu o adresă simplă. Majoritatea erau în pachete a câte cincizeci de exemplare, dar unele conţineau mult mai puţine – în trei cazuri doar cinci.

Cei de la Austral le puseră pe toate în trei containere mari din plastic albastru, iar containerele într-un cărucior de bagaje. După ce toate celelalte mărfuri şi bagaje ale pasagerilor aveau să fie încărcate la bordul zborului 622 Austral, aveau să fie suite şi containerele – ultimele la urcare, primele la coborâre.

Zborul 622 urma să decoleze de la Jorge Newbery la 7:05 şi să aterizeze la Montevideo douăzeci şi cinci de minute mai târziu. Containerele din plastic albastru urmau să fie descărcate primele şi predate unui reprezentant al *Herald*, însărcinat cu distribuirea lor mai departe.

Două sute de exemplare aveau să fie încărcate în maşina lui. Acestea trebuiau să ajungă în centrul Montevideo (o sută cincizeci) şi în Carrasco, o suburbie prin care urma să treacă în drum spre centru.

Pe celelalte le ducea la terminalul de autobuz al aeroportului, unde erau stivuite în funcţie de destinaţie. Teancul pentru ruta 9 urma să fie urcat în prima cursă de autobuz spre San Carlos, Maldonado şi Punta del Este, luxoasa staţiune estivală de pe malul Oceanului Atlantic. Ruta 8 avea să distribuie teancurile de ziare destinate să ajungă la Treinta y Tres, Melo şi Jaguarão. Autobuzul de pe ruta 5 transporta ziarele pentru Canelones, Florida, după care traversa digul ce ţinea apele Lago Artificial de Rincon Del Bonete spre Tacuarembó, unde lăsa ultimul teanc. În acela se aflau doar trei exemplare ale *Herald*.

Managerul terminalului de autobuz Tacuarembó – era plătit pentru asta – avea apoi să telefoneze managerului unei *estancia* izolate pentru a-l anunţa sosirea presei. Uneori, aceasta nu venea – se mai întâmpla –, iar telefonul dat managerului proprietăţii pentru a-l informa dacă a sosit sau nu îl scutea pe acesta de un drum lung de-o oră pe o şosea nepavată.

Toate astea luau timp, desigur, şi era aproape trei după-amiaza până ce *Herald* să fie livrat la Estancia Shangri-La şi o altă jumătate de oră până să ajungă în mâinile lui El Patron, care-şi făcea siesta de după-masă cu Juanita, o servitoare de şaisprezece ani.

Jean-Paul Lorimer, stând în capul oaselor în pat, citi cu uimire titlul de pe prima pagină şi murmură:

— *Merde*!

Titlul spunea: DIPLOMAT AMERICAN UCIS ÎN ZONA PORTULUI. Era prezentată şi o fotografie cu răposatul J. Winslow Masterson.

Lorimer fu indiscutabil tulburat şi la început speriat. Jack era, la urma urmei, cumnatul său, iar tărăşenia asta trebuia să fie o încercare grea pentru sărmana Betsy.

Totuşi nu exista motiv, judecând după amplul articol publicat de *Herald*, ca Jean-Paul Lorimer să creadă că avea vreo legătură cu el.

Pe Jack şi familia lui îi păştea aşa ceva de ani de zile, încă de când el primise suma aceea obscenă fiindcă fusese călcat de un camion ce transporta bere.

Şi fără-ndoială Argentina era locul perfect pentru o astfel de întâmplare. Răpirile deveniseră acolo o industrie, înlocuind şcolile cu predare în limba engleză.

Nu voia – nu putea – îngădui ca cele întâmplate lui Jack să-l forţeze să-şi modifice planurile. Toate acestea nu însemnau de fapt decât că nu va trece mult până se va afla că Jean-Paul Lorimer lipseşte din Paris, iar asta probabil că deja se întâmplase.

Dacă îi telefona lui Betsy ca să-şi exprime condoleanţele, chiar şi dacă nu-i spunea de unde o sună, ar fi însemnat că, deşi lipsea din 13 iulie – cu alte cuvinte, de zece zile –, pe 23 era în viaţă.

Asta fără a mai ţine cont de informaţiile din înregistrările telefonice, cu ajutorul cărora putea fi localizat.

Iar condoleanţele sale ar fi, fără doar şi poate, o dovadă de ipocrizie.

Nu l-am plăcut niciodată pe ticălosul ăla arogant şi nu-mi pare deloc rău că a fost doborât de pe mândru-i cal cu două gloanţe în cap.

Povestea aceasta avea chiar şi o latură bună.

Atenţia presei se va îndrepta spre asasinarea Namilei Jack Masterson, care, în pofida faptului că avea o medalie Phi Beta Kappa n-a avut destulă minte să se ferească din calea unui camion de bere, şi nimeni nu va da cine ştie ce atenţie dispariţiei cumnatului său din Franţa.

Lăsă ziarul să cadă pe podea, lângă pat, şi se întoarse spre Maria del Juanita.

— Scumpo, pune nişte haine pe tine şi spune-i lui *señora* Sanchez că-mi voi bea cafeaua în bibliotecă.

VIII

UNU

Apartamentul Ei Presidente de la Rua
Hotelul Four Seasons, Cerrito nr. 1433
Buenos Aires, Argentina
06:47, 24 iulie 2005

La un minut după ce agentul special Jack Britton ridică ciocănelul de alamă de pe uşa apartamentului 1500 – care era de fapt un comutator ce acţiona soneria – maiorul C.G. Castillo îi deschise.

Charley purta un halat alb şi pufos, lung până la glezne, împodobit cu emblema hotelului Four Seasons. Îi crescuseră ţepii bărbii, părul îi era nepieptănat, însă nu-i era nici ud.

Britton gândi: *Am ajuns înainte să apuce să intre la duş*, apoi spuse:

— Nici Schneider nu s-a trezit încă. Sau e la duş. N-a răspuns când am bătut la uşă. Dar şoferul tău a ajuns. I-au făcut legătura cu mine din greşeală. I-am spus că te voi anunţa de sosirea lui.

— Intră, Jack, îl pofti Castillo. Suntem puţin în întârziere. N-au luat încă nici vesela de aseară.

Castillo se duse la telefonul de pe măsuţa pentru cafea, formă un număr şi, în spaniolă, îi ceru recepţionerului să-i trimită şoferul sus cu exemplare ale *La Nacíon*, *Clarín* şi *Herald*, să vadă care e starea costumului său şi să trimită imediat două ibrice mari de cafea.

Britton ascultă şi se uită atent, străduindu-se să înţeleagă despre ce era vorba.

Și atunci interesul lui atinse punctul culminant.

Uşa dormitorului se deschise şi pe ea ieşi agentul special Schneider, îmbrăcată cum fusese cu o seară în urmă, în jeanşi albaştri şi pulover.

— Bună dimineaţa, Jack, spuse ea cu naturaleţe.

Îşi ţinu vocea sub control, dar obrajii îi ardeau.

— Dacă vrei să comanzi micul dejun, spuse ea, comandă unul mare pentru mine.

După care ieşi din apartamentul El Presidente de la Rua, strigând peste umăr:

— Mă întorc imediat.

Uşa se închise şi Britton şi Castillo se uitară unul la celălalt.

— Cred, Jack, rosti într-un final Castillo, că acesta este unul din acele cazuri în care tăcerea e de aur.

Britton aprobă din cap, apoi spuse:

— Scuze. Trebuie să spun asta. Judecând după cum te-ai uitat la ea adineaori, îmi dau seama că nu e o aventură pasageră, că e ceva mai serios. Aşa că bravo ţie. Ştiu că e nebună după tine.

— De unde naiba ştii tu asta?

— Când eram la şcoala de forţoşi, subiectul discuţiilor noastre ajungea întotdeauna la tine. Şi dovada am avut-o aseară, în timp ce mâncam. Amândoi vă uitaţi oriunde, numai unul la celălalt, nu. Iar acum, adineaori, amândoi arătaţi ca Adam şi Eva înainte ca Eva să-nceapă să-şi facă de cap cu şarpele. E o femeie deosebită. Eşti norocos.

Deoarece nu ştiu ce altceva să spună, Castillo întrebă:

— Aşa-i spuneţi voi, „şcoala de forţoşi"?

— Da. Nu era aşa de rău, totuşi. Rânji. Betty a fost de tot râsul când în sfârşit am fost duşi la poligon. Şi-a ţinut gura şi a păstrat o expresie serioasă cât timp i-au explicat cum să apese *uşor* trăgaciul şi să nu se lase aruncată înapoi de recul, că după o vreme se va obişnui, numai că eu mi-am dat seama că nu-i plăcea să fie tratată de sus.

Oricum, eram amândoi la poligonul de tragere cu pistolul, doi umili candidaţi şi instructorul. Eu stăteam în spatele ei. Ea primeşte ordinul „deschide focul" şi Glock-ul ei scoate un răpăit ca de Uzi.

„Acum exersăm focul simplu, candidat Schneider. Adică *ţinteşti foc cu foc*".

„Asta am făcut, domnule", spune Schneider, suavă şi feminină. „Am ţintit de fiecare dată, domnule".

„Păi", adaugă instructorul, „cum vei vedea, nu vei nimeri niciodată nimic dacă tragi atât de repede. Apropiaţi numărul şapte".

Aşa că au apropiat ţinta de noi. Toate cele paisprezece gloanţe trase de ea nimeriseră mutra borfaşului.

Instructorului nu i-a plăcut să se vadă pus la perete şi nu s-a lăsat. „Se pare, candidat Schneider, că ai oarece experienţă de ţintaş. Dacă-ncerci să mă pui într-o lumină proastă sau ştiu eu ce altceva, n-o să-ţi meargă".

Castillo râse înfundat.

Soneria ţârâi. Era femeia de la serviciul de curăţenie cu costumul lui Castillo.

— În sertarul mesei este meniul de la room-service, spuse Charley, arătând într-acolo. Când ajunge Roger sus, întreabă-l ce vrea și comandă pentru toată lumea. Eu mă duc să mă îmbrac.

DOI

Agentul special Schneider şedea în faţa maiorului Castillo, poziţie care îl împiedica pe maiorul Castillo să o ţină pe ascuns de mână sau poate să-i atingă genunchiul pe sub masă, însă care, află el curând, n-o împiedica pe domnişoara agent special Schneider să-i mângâie gamba cu degetele de la picioare.

Aproape terminaseră de mâncat, când soneria se auzi din nou.

Roger Markham dădu fuga la uşă şi Castillo tocmai se întreba cine naiba putea să fie, când auzi o voce familiară:

— Ești american, nu-i așa? Puşcaş marin, poate?

— Da, domnule, răspunse Markham.

— Du-te înapoi, aruncă-i din pat pe maiorul Castillo şi pe cine-o mai fi cu el și spune-i că domnul colonel Jack Torine, Forţele Aeriene Americane, doreşte să-i răpească un moment din valorosul său timp.

Râzând, Castillo dădu să se ridice din scaun. Făcând asta, înţelese după chipul agentului special Schneider că ea nu reuşea să vadă ce anume era amuzant.

Colonelul Torine, un om înalt, puţin ciolănos, îmbrăcat în jachetă sport şi pantaloni largi, intră intempestiv în salon şi-i văzu pe cei aşezaţi la masa din firidă.

— Hopa! făcu el. Scuze, Charley. Nu ştiam că ai musafiri.

— Bună dimineaţa, domnule! spuse Castillo. Trebuia să vă contactez aseară.

— Ba nu. Invers stau lucrurile. Eu trebuia *să-ți raportez ție* când am ajuns azi-noapte. Acestea au fost ordinele mele, primite de la generalul Allan Naylor însuși. Dar era târziu și ploua ca naiba, şi m-am gândit să aştept până dimineaţă. Atașatul pe probleme de apărare mi-a spus unde te pot găsi.

— Minunat! începu Castillo.

Torine îi reduse la tăcere cu palma ridicată şi continuă:

— Așa că am ajuns aici și reprezentanţii hotelului au zis că n-au auzit de tine. Am rămas deci în hol câteva minute, întrebându-mă de ce atașatul m-a trimis la un alt hotel, după care am tras concluzia că sunt două hoteluri Four

Seasons, iar eu am venit la cel care nu trebuia, drept care m-am întors la recepţie şi l-am întrebat pe tipul de acolo unde este celălalt.

Castillo râse.

— Moment în care mi-am amintit alter-ego-ul tău, am întrebat de Herr Gossinger şi iată-mă aici.

Castillo văzu pe chipurile lor că Betty avea o vagă idee despre ce se întâmpla, în vreme ce Jack Britton şi Roger Markham erau cu totul în ceaţă.

— Băieţi, uneori folosesc numele Gossinger când lucrez, explică el. Aşa m-am înregistrat aici.

Britton, care lucrase sub acoperire ani la rând sub numele de Ali Abid Ar-Raziq, dădu din cap a înţelegere. Chipul lui Roger Markham exprimă ceva ce putea fi uimire.

Dumnezeule, e-un adevărat operator de informaţii cu acte false şi tot restul!

— Colonele, spuse Castillo, ţineţi minte când poliţiştii din Philadelphia au descoperit că tipul care deţinea 727-le nostru mai vânduse unul în Costa Rica?

— O, da.

— Iată-i aici, spuse Charley.

— Ba nu, îl corectă Britton. Iat-o pe *ea*. Betty a pus lucrurile cap la cap. Eu n-am avut niciun amestec.

— Betty Schneider şi Jack Britton, acum agenţi ai Serviciului Secret, continuă Castillo. Acesta este colonelul Jack Torine, care a pilotat aparatul 727 înapoi din Costa Rica.

Îşi strânseră mâinile.

— Nu, n-am luat micul dejun, şi da, mulţumesc, mi-ar prinde bine câteva îmbucături, spuse Torine.

— Nu ştiu cât mai e de caldă, zise Castillo, ridicând clopotul de inox şi arătând un morman de omletă încă aburindă.

— Destul de caldă, spuse Torine şi se aşeză.

Începu să-şi pună ouă în farfurie cu lingura.

— Deci ce se întâmplă, Charley? întrebă Torine.

Castillo îi dădu ziarul *Buenos Aires Herald*.

— Asta se întâmplă, spuse. Majoritatea informaţiilor sunt destul de precise. Vi le spun eu pe cele care nu sunt.

Torine luă ziarul şi începu să citească.

•

Scuturând din cap în timp ce înghiţea ultima îmbucătură, Torine îi restitui lui Castillo ziarul.

— Este şi un editorial, spuse Charley. Cu titlul RUŞINEA UNEI NAŢIUNI.

— Are de ce să le fie ruşine? întrebă Torine.

— Dacă vorbim de jenă, da, categoric, spuse Castillo. Soţia unui diplomat este răpită şi apoi diplomatul e scos din peisaj. Asta n-ar trebui să se întâmple într-o ţară civilizată. Aici nu suntem în Congo. Însă „ruşine” e un cuvânt niţel cam tare. Şi Dumnezeu ştie că s-au pus în mişcare cu toate forţele din prima clipă pentru a afla cine a făcut-o.

Noi credem că răpitorii doamnei Masterson au luat legătura cu soţul, au stabilit o întâlnire şi el s-a furişat afară din casă şi s-a dus la locul stabilit. Numai că acolo şi-a găsit moartea.

— Nu era supravegheată casa? întrebă Torine, mirat.

— Au pus poliţişti şi agenţi SIDE – ştiţi ce este SIDE?

Torine încuviinţă.

— Deci, nu doar poliţişti şi agenţi SIDE peste tot, dar într-o maşină plasată în faţa casei la ora două noaptea, când Masterson s-a furişat afară, erau un agent CIA pe nume Paul Sieno şi colonelul Alfredo Munz, şeful SIDE.

— Crezi că Masterson s-a dus să achite răscumpărarea şi ceva n-a mers bine?

— Pur şi simplu nu ştiu. Ştiu doar că Alex Darby, şeful oficiului, Sieno – un tip straşnic, l-am cunoscut în Afganistan; acoperirea lui e de ataşat comercial şi Alex spune că e cel mai bun om al său – şi Munz au făcut tot ce le-a stat în puteri să se asigure că un asemenea lucru nu se va întâmpla, dar s-a întâmplat. Ar mai trebui adăugat şi că Masterson era cel mai bun prieten al lui Darby.

— Iisuse, despre ce mama dracului e vorba aici?

— Aş da orice să ştiu şi eu, spuse Castillo. Şi încă un lucru, colonele: Nenorociţii ăştia o au cu ceva la mână pe doamna Masterson – poate au ameninţat că-i omoară copiii, poate altceva –, ceva care o sperie de moarte.

— Asta-i de înţeles, nu?

— Înconjurată de oamenii din serviciul de securitate al ambasadei, plus CIA, Serviciul Secret, SIDE, ai crede că se simte destul de protejată încât să ofere măcar o descriere a celor care au răpit-o, spuse Castillo. Dacă ar fi să-i dăm crezare, iar eu n-o cred, nu-şi aminteşte nimic. Acesta este unul dintre motivele pentru care am cerut să fie trimisă Betty aici – *unul dintre ele, corect* –, pentru a vedea dacă nu se poate apropia de ea şi să afle ceva.

Agentul special Schneider era aparent de acord cu *unul dintre motive*. Castillo simţi piciorul ei plimbându-se iarăşi pe gamba lui şi, când se uită la ea, pe buzele ei se vedea aluzia unui zâmbet şi în ochi i se citea o expresie jucăuşă.

— Singura întrebare care nu-mi dă pace, de când am auzit de asta, este dacă povestea noastră nu are cumva un substrat terorist, zise Torine.

— Poate, dacă ar fi fost vorba doar de asasinarea lui Masterson. Dar dacă aici ar fi mâna teroriştilor, la jumătate de oră după faptă ar fi revendicat-o. Şi nu cred că ar fi ratat ocazia de-a o ucide şi pe doamna Masterson, atunci când au avut ocazia.

Torine făcu semn că înţelege.

— Şi acum ce se întâmplă? întrebă el.

— Îi scoatem pe ea şi pe copii din Argentina imediat ce o putem urca în avion. Aveţi graficele de aterizare la Baza Aeriană Keesler?

— Sigur. De ce la Keesler?

— Doamna Masterson vrea ca soţul ei să fie îngropat în Mississippi. De acolo e originar. Coasta golfului Mississippi.

— Generalul Naylor mi-a spus că preşedintele îl vrea pe domnul Masterson îngropat la Arlington.

— E decizia dumneaei, nu-i aşa?

— Evident. Când crezi că va fi gata de plecare?

— Cred – *cred*, nu ştiu sigur – că o vor externa în dimineaţa aceasta. Dacă ar fi după mine, aş duce-o direct de la spital la aeroport. Mă îndoiesc totuşi că se va întâmpla aşa. Poate în seara asta târziu, ceea ce-ar însemna că vom ajunge la Keesler dimineaţă. Cel mai probabil, în cursul zilei de mâine.

— Ataşatul pe probleme de apărare mi-a spus că argentinienii vor să depună sicriul în Catedral Metropolitana, pentru a-i aduce un ultim omagiu, spuse Torine. Ce-i asta?

— N-am auzit de aşa ceva, răspunse Castillo. N-am nicio idee.

— E catedrala lor naţională, într-un fel, explică sergentul Roger Markham. Nu departe de Casa Rosada, care e un fel de Casa Albă pentru ei. Doar că e roz. Casa Rosada, adică. Catedrala arată aşa cum trebuie că arăta Parthenonul înainte să se prăbuşească. E din marmură, cred.

— Puşcaşii marini vin să ne salveze, zise Castillo. Spune mai departe, Roger.

— Păi, e cea mai importantă catedrală a lor. San Martín, generalul pe care ei îl numesc „Marele Eliberator", era prieten cu Thomas Jefferson. Avenida Libertador a fost botezată după el, cam cum ar fi dacă noi am boteza Washington Square „Piaţa Părintelui Naţiunii Noastre".

— Fascinant, spuse colonelul Torine, izbutind să-şi păstreze o mină serioasă.

— Fac de gardă la mormânt cum facem noi cu Soldatul Necunoscut, douăzeci şi patru de ore pe zi, şapte zile pe săptămână. Dacă vor să depună corpul domnului Masterson acolo, e un semn de înaltă onoare.

— Ai dreptate, Roger. Şi înţeleg de ce vor s-o facă, dar nu ştiu însă cum va reacţiona la asta doamna Masterson. Cât despre ordinele mele de-a o scoate de aici împreună cu copiii cât mai repede posibil...

Se uită la Torine.

— Acum vom merge la spital şi-i vom prezenta pe Betty şi pe Jack doamnei. V-am spus că e înspăimântată. Poate ar fi de folos dacă aţi veni cu noi, dacă nu aveţi nimic împotrivă. Aţi putea-o informa cu privire la planurile de drum, ştiţi, ceva care să o facă să se simtă mai bine.

— Nu e nevoie să-mi ceri asta, Charley, zise colonelul Torine. Asta sau orice altceva. Poate că generalului Naylor nu i-a prea surâs ideea, aşa cred eu, însă a spus cât se poate de clar că tu eşti la conducerea operaţiunii acesteia.

— Aud un mobil care ţârâie, anunţă Betty.

Castillo îşi pipăi hainele, îşi aminti că al său era în dormitor, apoi se ridică iute în picioare şi se duse după el. Asta-i luă ceva timp, deoarece mobilul era în buzunarul pantalonilor cu care era îmbrăcat când Betty venise să-şi caute batista rătăcită şi pe care îi aruncase într-un ungher ferit de priviri când Jack Britton sunase la uşă.

La fel ca sutienul şi chiloţii lui Betty, observă Castillo, aplecându-se pentru a-i scoate de sub pat.

Asta înseamnă că, *atunci când a ieşit de aici*, *nu purta nimic pe sub jeanşi şi pulover*!

O serie de imagini îi dădură năvală în minte.

Blestemăţia naibii, *care-i problema ta*? *Răspunde la dracu' la telefon*!

Pe când reuşi să scoată mobilul din buzunar, era prea târziu.

Memoria telefonului reţinuse totuşi numărul apelantului. Charley apăsă tasta de apeluri ratate, apoi pe cea de apelare.

— Sylvia Grunblatt.

Ofiţerul de informări publice al ambasadei. *Ce naiba o fi vrând*?

— C.G. Castillo, domnişoară Grunblatt. Încercaţi să daţi de mine?

— Unde sunteţi?

Nu că ar fi treaba ta, *dar*...

— La Four Seasons.

— Ei spun că n-au înregistrat pe nimeni cu numele Castillo. Vreţi să-mi explicaţi ce înseamnă asta?

— De unde aveţi numărul meu de mobil?

— Mi l-a dat ambasadorul Silvio.

— Cu ce vă pot ajuta, domnişoară Grunblatt?

— Mingea e în cealaltă parte a terenului. Vă vânează presa. Cineva de pe-aici e slobod la gură.

— Vreţi să fiţi mai explicită?

— Tipul de la *New York Times* vrea să ştie totul despre agentul preşedintelui, începând cu numele lui, şi la fel vor cei de la CNN şi AP şi *La Nacíon*, ad infinitum. Ce să le spun?

— Că n-aveţi idee despre ce vorbesc.

— Nu vor crede aşa ceva şi nici nu le va plăcea abordarea.

— Ambasadorul Silvio mi-a zis că sunteţi un ofiţer de presă de primă clasă. O să vă vină dumneavoastră o idee.

— Parcă-i şi aud, spuse ea. „Sylvia, vrei să-mi zici că m-a minţit sursa mea?”

— La care veţi răspunde: „Nu pot garanta sinceritatea surselor tale anonime. Pot doar să-ţi spun ce mi s-a spus şi mie”.

— La care ei vor răspunde: „O, vorbeşti braşoave, Sylvia” sau ceva asemănător.

— Sylvia, regret, dar splendidele tale relaţii cu presa vor trebui sacrificate din nevoi operaţionale.

— De asta mă temeam, spuse ea. Ambasadorul mi-a cerut să rezolv problema aşa cum veţi dori dumneavoastră.

— Singurul lucru de care n-am nevoie este ca numele meu, fotografia sau cuvintele „agentul preşedintelui” să apară în ziare sau la televizor.

— Okay, s-a făcut. Dar fiţi atent că vor sta cu ochii pe dumneavoastră. Cum nu există – cu o singură excepţie – alte lucruri noi în povestea de faţă, dumneavoastră – agentul preşedintelui – sunteţi principala ştire.

— Care este acea singură excepţie?

— Presupunând că ambasadorul reuşeşte să o convingă pe doamna Masterson – încă n-a întrebat-o – argentinienii vor să pună Marea Cruce a Marelui Eliberator pe sicriul lui Jack, care la momentul acela se va afla în Catedral Metropolitana. Dacă doamna e de acord – şi e posibil să nu fie; în locul ei, cred că le-aş spune argentinienilor să se ducă unde şi-a înţărcat dracu’ copiii – va ieşi mare spectacol. Presa – mai ales televiziunile – adoră spectacolul, iar asta v-ar putea scuti pe dumneavoastră de niţică presiune.

— Acum plecăm la Spitalul German, spuse Castillo.

— Aveţi cu dumneavoastră pe cineva de la SIDE care să vă introducă pe uşa din spate? În caz contrar, pregătiţi-vă pentru celebritate.

— Dar nu mă cunosc!

— Scurgerea informaţiei despre agentul preşedintelui a fost intenţionată. Cred că se înţelege de la sine că au primit şi o descriere a ta.

— Aveţi idee cine poate fi sifonarul?

— Dacă ar fi să pun pariu, aş spune că a fost unul dintre apărătorii legii...

Mda, gândi Castillo, *şi eu aş paria că numele ticălosului este Yung*.

— ... însă nimic mai specific de-atât. Dacă obţin numele, îl vreţi?

— Ba bine că nu.

— Aşa speram şi eu.

— De ce?

— Pentru că mi-a secat imaginaţia după ce m-am gândit că cea mai potrivită pedeapsă pentru ticălos ar fi castrarea şi sunt sigură că dumneavoastră vă puteţi gândi la ceva mult mai frumos şi dureros.

— Într-adevăr, pot.

— Ţinem legătura, vă rog, domnule X.

— Mulţumesc, Sylvia.

Castillo vârî mobilul în buzunarul pantalonilor, dar acesta începu din nou să sune.

Acum ce naiba mai vrea?

— Da, Sylvia?

— Sunt Juan Silvio.

— Bună dimineaţa, domnule.

— Înainte să trec la subiect, presupun că domnişoara Grunblatt a luat legătura cu tine, nu?

— Da, domnule. Tocmai am încheiat convorbirea cu dumneaei.

— Presupun că ţi-a spus despre scurgerea de informaţii.

— Da, domnule.

— Îmi pare rău. Îmi doresc sincer să aflu cine a făcut-o.

— Şi eu.

— Ţi-a spus Sylvia că oficialităţile argentiniene vor să-l onoreze pe domnul Masterson atât prin depunerea sicriului în catedrală, cât şi prin decorarea lui postumă cu Marea Cruce a Marelui Eliberator?

— Da, domnule.

— N-am considerat că am dreptul să aprob aşa ceva înainte de-a discuta cu tine şi cu doamna Masterson. Şi cred că înainte de-a o aborda pe ea trebuie să vorbim noi doi.

— Domnule, mă pregăteam să plec spre spital. Vreau să o prezint pe agentul special Schneider doamnei Masterson. Ea e cea care am cerut să fie trimisă încoace. Şi-l am cu mine şi pe colonelul Torine, care a pilotat aeronava C-17. M-am gândit că dumnealui o va putea linişti pe doamna Masterson cu privire la aranjamentele de drum. Lucru care ne aduce la altceva, domnule. Colonelul Torine m-a informat că preşedintele vrea ca domnul Masterson să fie înmormântat la Arlington şi...

— Toate acestea sugerează că trebuie să stăm de vorbă, şi nu la telefon, de îndată ce va fi posibil.

— Sunt la dispoziţia dumneavoastră, domnule.

— Cum amândoi mergem la spital, de ce nu acolo? Sunt sigur că vom găsi un loc unde să discutăm.

— Spuneţi-mi doar când şi unde, domnule.

— La spital în treizeci-treizeci şi cinci de minute. Poţi ajunge?

— Ne vedem acolo, domnule.

— Mulţumesc.

Castillo întrerupse legătura, se uită la telefonul mobil un moment, după care apăsă un buton cu apelare rapidă.

— Alfredo?

— *Si*

— Karl, Alfredo. Am nevoie de un serviciu.

— Orice-mi stă în puteri, Karl.

— Pornesc spre Spitalul German. Cineva de la ambasadă nu doar că a avut strălucita idee că ar fi aici un soi de agent al Casei Albe, şi că eu aş fi acela, dar şi să anunţe asta presei.

— Herr Gossinger, adică?

— Probabil Castillo. În orice caz, înţeleg că presa a împânzit spitalul...

— Atunci, prietene, îţi sugerez să nu te apropii de spital.

— Trebuie să o vizitez pe doamna Masterson; acolo mă voi întâlni cu ambasadorul.

Omul ezită o fracţiune de secundă.

— Eşti la Four Seasons, nu?

— Da.

— Ai maşină de la ambasadă?

— Da.

— Eu am un automobil în garajul subteran.

— Maşina ambasadei este acolo.

— Foarte bine. Du-te la subsol şi urcă în maşină. Omul meu îţi va face semn. Ţine-te după el până la spital. Voi aranja să ţi se permită accesul pe intrarea lor de serviciu, din subsol.

— Mulţumesc.

— Când termini treaba cu doamna Masterson... presupun că ai auzit de veghea publică şi de decoraţie.

— Nu ştiu dacă doamna Masterson va fi de acord cu asta. Iată unul dintre motivele pentru care vreau să o vizitez.

— Pot să întreb de celelalte?

— Vreau să o prezint domnişoarei agent care am cerut să fie trimisă de la Washington şi vreau să confirm planurile ei de drum. Iar dacă vei fi şi tu acolo, vreau să ţi-l prezint pe celălalt agent de la Serviciul Secret.

— Ne vedem aici în scurt timp, atunci.

— Eşti la spital?

— Am considerat că omul tău de securitate ar vrea să audă planurile noastre de pază pentru Catedral Metropolitana.

— Şi eu aş vrea să le aud. Aş mai vrea şi să arunc o privire asupra incintei.

— Atunci, ne vedem aici în scurt timp.

Oare tonul lui spunea „mda, sigur”? *Sau „nu-s prea sigur de asta*”?

— Mersi, Alfredo.

TREI

Spitalul German
Avenida Pueyrredón
Buenos Aires, Argentina
9:30, 24 iulie 2005

În BMW-ul ambasadei fusese înghesuială. Colonelul Torine reclamase scaunul din faţă, explicând că are picioare lungi. Agentul special Schneider ocupase mijlocul banchetei din spate, între Castillo şi Britton.

Chit că gamba dreaptă a agentului special Schneider intrase în contact cu a lui Castillo, lucrul de care fusese el cel mai conştient era apăsarea unui obiect dur şi ascuţit în partea de jos, stânga, a cutiei sale toracice. Îndurase disconfortul, ferm convins că a spune: „Schneider, Glock-ul tău mă împunge în coaste” nu va stârni doar hazul celorlalţi pasageri, dar probabil că va face ca Betty să se îndepărteze de el atât de mult, încât contactul gambă-la-gambă să fie întrerupt.

Maşina SIDE – doi zdrahoni într-un Peugeot – urmase un traseu suficient de ocolitor de la Four Seasons şi ieşise de pe Avenida Pueyrredón cu două cvartale înainte să ajungă la Spitalul German. Urmând-o, Castillo observă că drumul şi trotuarul din faţa spitalului erau ocupate de camionetele televiziunilor cu antene parabolice deasupra şi jurnalişti de-un fel ori altul doldora de microfoane şi de camere video şi foto.

Maşina SIDE îi duse la subsolul spitalului, pe uşi care se deschiseră la apropierea lor şi se închiseră imediat după ce intrară.

Ofiţerii de la Gendarmeria National care păzeau liftul îi lăsară să treacă fără mare tragere de inimă şi asta doar după ce agenţii SIDE garantară pentru ei.

Coridorul care ducea la camera doamnei Masterson era plin de alţi membri ai personalului de securitate în uniformă sau în haine civile,

argentinieni şi americani deopotrivă, iar pe lângă pereţi erau numeroase de buchete de flori. Două dintre ele – cele care flancau uşa – erau enorme.

— Domnul Santini e înăuntru? îl întrebă Castillo pe un american. Nu-i cunoştea numele, însă luase parte la şedinţa de brainstorming.

— Da, să trăiţi!

— Îi spui, te rog, că am ajuns?

Bărbatul intră în încăpere şi Castillo se aplecă spre cel mai mare buchet de flori pentru a citi biletul care-l însoţea.

Mă întreb dacă a verificat cineva astea de explozibili.

Sigur că le-au verificat. *Munz nu ar fi permis să fie aduse în clădire*, *darămite aici sus*, *fără să le verifice*.

Bileţelul era impresionant. În partea superioară avea ştanţată în aur stema Republicii Argentina, iar dedesubt era trecut numele preşedintelui.

Mesajul era scris de mână: „Cu profundele mele condoleanţe pentru pierderea suferită şi cu urări de însănătoşire grabnică”.

Tocmai când Santini ieşi pe uşă, Charley citea bileţelul de pe celălalt buchet de flori. Acesta purta sigiliul ministrului de Externe, care-şi oferea şi el condoleanţele şi urările de bine.

Să aibă oare vreo semnificaţie faptul că, în loc să fie în cameră, *aranjamentele astea florale sunt afară*?

— Bună dimineaţa, salută Santini, apoi îi văzu pe colonelul Torine, Jack Britton şi Betty Schneider.

— Acesta este colonelul Torine, care pilotează aeronava C-17, zise Castillo. Şi agenţii speciali Britton şi Schneider.

Santini îi zâmbi lui Betty Schneider.

— Chiar ai tras toate cele paisprezece gloanţe în faţa „răufăcătorului”? întrebă el.

— Treisprezece, îl corectă Betty. Unul l-a nimerit în ureche.

— Ai un admirator în persoana lui Joel Isaacson, rosti Santini. El mi-a povestit. Când se termină povestea asta, cred că îţi vor propune să intri în serviciul de pază.

Când se termină povestea asta, *Tony*, *agentul special Schneider va renunţa complet la toată distracţia şi va veni să locuim împreună într-o căscioară ascunsă de trandafiri pe marginea drumului*.

Sau poate la ranch-ul din Midland.

Oare ştie să călărească?

Santini dădu mâna cu Britton şi cu Torine, după care, arătând în lungul coridorului, spuse:

— Haideţi. Mi-au dat o cameră aici. Ambasadorul vă aşteaptă.

Castillo se întrebă cât de sigură putea fi încăperea cu pricina şi se uită cu o sprânceană săltată la Santini. Când Charley rosti mut *verificată*?, Santini clipi o dată leneş şi făcu o imperceptibilă mişcare sus-jos din cap.

•

— Tu trebuie să fii domnişoara Schneider, spuse ambasadorul Silvio, întinzând mâna cu un surâs.

— Da, domnule.

— Mă bucur tare mult că eşti aici. Doamna Masterson va fi încântată probabil să vadă chipul unei femei în marea de bărbaţi care o înconjoară.

— Să sperăm că așa va fi, domnule, zise Betty.

— Trebuie să auziţi toţi ce am de spus, începu Silvio. Sunt sfâșiat între sentimentul datoriei mele de diplomat şi cele personale. Argentinienii vor să meargă înainte cu planul de depunere a sicriului domnului Masterson în Catedral Metropolitana şi acordarea medaliei – Marea Cruce a Marelui Eliberator. Oficial, sunt încântat. Personal, şi nu doar fiindcă l-am cunoscut pe Jack destul cât să ştiu că reacţia lui ar fi fost: „Medalie? Pentru ce? Pentru c-am fost împuşcat?", mi-aş dori ca argentinienilor să nu le fi venit ideea asta. De asemenea, nu-mi place ideea de a-i expune pe doamna Masterson şi pe copii la un potenţial pericol.

— Colonelul Munz m-a asigurat, domnule, interveni Santini, că nivelul de protecţie aplicat în catedrală va fi la fel de bun, dacă nu mai bun, ca acela oferit preşedintelui. Lipsea puţin să-l întreb când s-a întâmplat ultima dată ca asupra preşedintelui să se deschidă focul, dar mi-am dat seama că, ţinând cont de faptul că economia ţării e la mare ananghie, este foarte posibil să fi existat câteva ameninţări serioase. Ideea de bază, domnule, este că sincer nu pot demonta planurile lui Munz. Pe deasupra, lângă dumneaei vom fi eu, agentul special Schneider şi alţi câţiva oameni de-ai noştri.

— Iar guvernul s-ar simţi jignit – poate pe bună dreptate – dacă le-aş spuse: „Mulţumesc, dar nu e nevoie", zise Silvio şi se uită apoi la Castillo. Charley?

— Domnule, decizia nu ar trebui să o ia doamna Masterson? întrebă Castillo. Dacă nu vrea să meargă la catedrală, putem spune, fără a minţi, că este foarte îndurerată. Cred că argentinienii ar înţelege asta.

— Adică să fie depus sicriul, însă doamna Masterson să nu participe la ceremonia de decorare?

— Da, domnule.

— E bună ideea.

— Domnule, vreau să scot familia Masterson din ţară cât mai repede posibil. Când o vor externa?

— Poate pleca în orice clipă, răspunse Santini. Au mai făcut o analiză de sânge dimineaţă. A ieşit negativă.

— Argentinienii când vor să înceapă spectacolul? întrebă Castillo.

— Vor să mute corpul la catedrală în după-masa asta, răspunse Silvio. Apoi vor permite publicului să aducă un ultim omagiu între orele şase şi zece ale serii şi dimineaţă între opt şi zece. Vor pune la dispoziţie o gardă de onoare şi eu le-am cerut puşcaşilor marini să fie pregătiţi să facă şi ei asta. Au programat ceremonia de decorare pentru zece, începând cu o mesă, care va fi celebrată de nunţiul papal. Din fericire, Jack a fost romano-catolic.

— Şi nu baptist din Sud, adică? zise Santini, adăugând imediat: Scuze, n-am vrut să fiu răutăcios.

— Dacă Jack ar fi fost baptist din Sud sau evreu sau mormon, explică ambasadorul, asta probabil că *ar fi fost* o problemă.

— Cum sunt măsurile de securitate la locuinţa familiei Masterson? întrebă Castillo.

— Am trecut pe-acolo devreme, azi-dimineaţă, răspunse Santini. Totul mi s-a părut în regulă.

— Iar dacă ea va părăsi spitalul, să spunem, într-o oră, de cât timp ar fi nevoie pentru pregătirea unei coloane auto de securitate?

— Munz a zis să-l anunţăm cu treizeci de minute înainte. Oamenii săi pot fi gata în orice clipă.

— Şi coloana va fi securizată? întrebă ambasadorul Silvio.

— De fapt, domnule, vor fi trei coloane auto, explică Santini, fiecare formată dintr-o maşină de la Gendarmeria National în deschidere, urmată de o patrulă de la Policía Federal, apoi două maşini blindate ale ambasadei cu geamuri fumurii, urmate de o altă maşină de poliţie şi o ambulanţă şi un autovehicul al Gendarmeria, care închide coloana. Acestea vor ajunge la locuinţa din San Isidro folosind trei trasee diferite. În ambele maşini ale ambasadei se vor afla membri ai personalului de securitate. Doamna Masterson se va afla într-una dintre ele.

— În care? vru să ştie Castillo.

— Asta o voi decide înainte să plecăm de la spital, spuse Santini.

Castillo tocmai gândise: *Treaba asta cu trei coloane auto e foarte deşteaptă*; *slavă Domnului că Santini ştie la perfecţie cum să gestioneze o situaţie de genul ăsta*, când ambasadorul întrebă:

— Ţie-ţi sună bine, Charley?

Ceea ce-l făcu pe Castillo să revină cu picioarele pe pământ: *Iisuse Hristoase*, *o fi fiind Santini priceput*, *însă asta e responsabilitatea mea*.

— Da, domnule, spuse Charley.

— Ei, atunci, să vedem ce părere are doamna Masterson despre toate astea, rosti ambasadorul Silvio. Cum zise Charley, decizia-i aparţine ei.

Ba nu, gândi Castillo, *nu-i aparţine ei, ci mie. Eu sunt răspunzător de siguranţa ei şi eu am autoritatea de-a spune*: „*Nici în ruptul capului nu o vom pune în bătaia focului din nou. Mă doare în cot dacă argentinienilor le place sau nu asta.*”

•

Jaluzelele metalice de la geamurile camerei lui Elizabeth Masterson erau coborâte. Luminile fluorescente din încăpere erau necruţătoare.

Ea şedea într-un fotoliu, îmbrăcată într-un capot. Scrumiera de pe măsuţă de alături era plină de chiştoace. Majoritatea erau lungi, semn că ea trăsese doar câteva fumuri înainte să le stingă.

— Bună dimineaţa, Betsy! spuse ambasadorul Silvio, luând scrumiera murdară de pe masă şi întinzând-o unuia dintre paznicii de la uşă, cu ordinul nerostit de-a aduce una curată. Cum te simţi?

— Tu cum crezi că mă simt, domnule ambasador? întrebă era pe un ton sarcastic.

— Speram să-mi spui Juan, Betsy, zise Silvio. Ţi-aminteşti de domnul Castillo, de ieri?

— Bună dimineaţa! rosti Charles.

Ea îi receptă prezenţa cu o uşoară înclinare din cap şi un surâs aproape imperceptibil.

Ieri arăta bolnavă. Azi arată îndurerară. Şi nu doar puţin ostenită. E clar că ar prefera să nu mă aflu aici. Ce naiba ascunde?

— Doamnă Masterson, zise Castillo, dumneaei este agentul special Schneider din cadrul Serviciului Secret. Dacă nu aveţi nimic împotrivă, ea va sta alături de dumneavoastră şi de copii.

— Te salut! spuse doamna Masterson cu un surâs ce părea sincer. Întinse mana.

— Condoleanţe pentru soţul dumneavoastră, doamnă Masterson, zise agentul special Schneider.

— Mulţumesc. Te-ai simţi jignită... Cum să-ţi spun?

— Betty ar fi perfect, doamnă.

— Te-ai simţi jignită, Betty, dacă ţi-aş spune că nu te potriveşti deloc cu imaginea pe care ţi-o formezi în minte atunci când spui „Serviciu Secret”?

— Absolut deloc.

Betsy Masterson se întoarse spre Silvio.

— Am auzit un doctor spunându-i unei asistente – probabil ei cred că eu nu ştiu spaniola – ceva despre o ceremonie la Catedral Metropolitana. Despre ce e vorba?

— La drept vorbind, acesta este motivul pentru care ne aflăm aici, Betsy, răspunse Silvio. Guvernul argentinian doreşte să depună sicriul lui Jack în catedrală – pe catafalc, cu alte cuvinte, cu o gardă de onoare – pentru ca oamenii să-i aducă un ultim omagiu astă-seară şi mâine-dimineaţă şi, după mesa memorială celebrată de nunţiul papal, să-i acorde Marea Cruce a Marelui Eliberator. Asta o va face fie preşedintele, fie ministrul de Externe, dar cel mai probabil şeful statului. E un gest de mare onoare.

— Jack nu-i avea pe niciunul la suflet, spuse ea, apoi adăugă imediat: Nu trebuia să zic asta.

— Poţi spune orice doreşti, o linişti Silvio.

— Se aşteaptă participarea mea?

— N-ar trebui decât să fii de faţă, însă şi asta rămâne la latitudinea ta, Betsy. Eu şi domnul Castillo am căzut de acord că asta este decizia ta. Întregul corp diplomatic va fi acolo.

— Cu alte cuvinte, va fi ceea ce Jack ar fi numit o reprezentaţie la comandă? întrebă ea, însă era o afirmaţie, nu o întrebare.

— Jack avea mulţi prieteni buni în corpul diplomatic, o asigură Silvio.

— Când Jack considera că era în interesul Statelor Unite, îl putea face şi pe dracu' să creadă că sunt prieteni apropiaţi, explică ea.

— Asta aşa este, zise Silvio, zâmbind.

— Jack ar fi vrut să particip la un astfel de eveniment, aşa că o voi face.

— Repet, Betsy, că asta rămâne la latitudinea ta.

— Nu tocmai, făcu ea. Tata n-ar fi de acord să nu particip. Şi pentru el datoria era întotdeauna pe primul loc. Obişnuia să spună – şi nu cred că glumea – că un diplomat trebuie să fie ca un preot iezuit, care renunţă la viaţa şi confortul său personal pentru a sluji ceva mult mai important. Şi ştim amândoi că Jack era de aceeaşi părere. Ceea ce ne aduce la familia mea. Au fost anunţaţi de cele întâmplate?

— Am vorbit cu ambasadorul Lorimer imediat după ce ne-am văzut ieri, explică Silvio. N-am adus vorba despre răpirea ta, ci doar... despre ce a păţit Jack.

— Ce i-ai spus, mai exact?

— Că Jack a fost asasinat de persoane necunoscute, zise Silvio. Sunt conştient de starea sănătăţii ambasadorului Lorimer...

— Ai procedat bine. Mulţumesc.

— Voia să telefoneze, dar i-am spus – cred că asta a fost o minciună nevinovată deoarece scopul a fost nobil – că ai fost sedată şi că probabil ar fi mai bine să aşteptăm să-ţi revii, iar atunci îl vei suna tu.

— Din nou, Juan, ai procedat bine. Şi mulţumesc încă o dată. Ei, acum mi-am revenit. Când pot să plec de aici?

— La o oră după ce hotărâţi, doamnă Masterson, zise Castillo. Cam de atât timp avem nevoie pentru a aranja transportul.

Femeia se uită la el, recunoscătoare.

Nu cred că am făcut ceva să o supăr – în afara faptului că sunt un intrus în comunitatea diplomatică – şi ea tot se teme de mine.

Ce naiba se întâmplă aici?

Şi cum de fratele ei, diplomatul ONU – Jean-Paul Lorimer n-a fost adus în discuţie? N-a întrebat dacă a fost anunţat şi nici nu l-a pomenit în discursul ăla despre preceptele sfinte ale diplomaţiei pe care l-a ţinut.

— Ce hotărâre trebuie să iau? întrebă ea, aproape belicoasă. Vreau să ies de aici şi să fiu cu copiii mei.

— Tocmai aţi luat-o, doamnă Lorimer. Îi voi spune domnului Santini să pună lucrurile în mişcare.

— Bine.

— Doamnă Masterson, urmă Castillo, colonelul Torine, pilotul aeronavei C-17 – Globemaster-ul III pe care l-a trimis preşedintele –, este afară. Mă gândeam că el vă poate spune ce s-a organizat pentru trimiterea dumneavoastră şi a copiilor în State. Şi că-i veţi putea zice ce aveţi nevoie.

Ea îl privi şi încuviinţă fără o vorbă, apoi se întoarse spre Betty Schneider.

— Copiii mei ar fi în siguranţă la ceremonia din catedrală?

— Directorul SIDE, doamnă Masterson..., începu Charley.

— Dacă nu te deranjează, domnule Castillo, am întrebat-o pe ea.

— Iertaţi-mă.

Betty schimbă o privire cu Charley, care aprobă din cap, şi se întoarse spre doamna Masterson.

— Domnul Santini şi domnul Castillo sunt mult mai în măsură decât mine să vă răspundă la întrebare, doamnă Masterson.

— Totuşi, aş vrea să aud părerea ta, te rog.

Betty dădu din cap şi după o ezitare abia perceptibilă spuse:

— Serviciul Secret poate asigura securitatea, doamnă Masterson, însă nu este perfect. Preşedintele Reagan a fost împuşcat. O descreierată a deschis de două ori focul spre preşedintele Ford.

— Să reformulez: Dacă ar fi copiii tăi, i-ai duce la catedrală?

— Din fericire pentru mine, nu trebuie să iau o astfel de decizie. Şi nici în ruptul capului nu m-aş gândi să vă sfătuiesc ce să faceţi.

— Mulţumesc. Îţi apreciez sinceritatea, spuse doamna Masterson şi se uită la Castillo. Eu şi copiii mei vom participa la ceremonia de la catedrală. Vreau ca ei să aibă amintirea aceasta, a onorurilor care i-au fost aduse tatălui lor. Jack şi tata ar vedea-o ca pe o datorie a mea.

Castillo încuviinţă din cap.

Iarăși, nicio vorbă despre fratele ei.

— Te rog, trimite-l înăuntru pe colonel, domnule Castillo, spuse doamna Masterson. Vreau să le pot spune copiilor ce ne așteaptă.

Castillo aprobă din nou şi părăsi încăperea.

El Coronel Alfredo Munz stătea pe coridor cu colonelul Torine, Jack Britton şi Tony Santini.

— A hotărât să participe la ceremonie, cu copiii, anunţă Castillo. Şi vrea să meargă acasă.

— Dă-mi treizeci de minute, ceru Santini.

— Ei i-am spus o oră, îl informă Castillo. Așa vei putea să inspectezi casa înainte să o trimitem acolo.

— Totul e la locul lui, Charley, rosti Santini pe un ton egal.

— Și eu vreau să mai arunc o privire, sări Munz. Am cerut câteva modificări ale planului.

Ei, poate că astfel scap de griji cu Santini, care fără-ndoială se-ntreabă cine naiba mă cred să-i verific eu munca.

— Tony, probabil că vreau doar să mă simt asigurat, însă aş vrea să văd cu ochii mei aranjamentele făcute la domiciliu și la catedrală, zise Castillo.

— Tu decizi, Charley.

— Și vreau să-i dai lui Schneider un telefon mobil. Vreau ca numărul meu de mobil să fie pe o tastă cu apelare rapidă şi viceversa.

Santini vârî mâna în buzunar și scoase un mobil.

— Lui Jack şi colonelului Torine le-am dat deja câte unul, spuse el. Dacă mi-l dai pe al tău, îţi pun în el numerele lor.

Castillo i-l dădu și-și întoarse privirea spre Britton.

— Presupun că ai făcut cunoştinţă cu colonelul Munz.

— Da, domnule. S-a oferit ca, imediat ce termini cu mine aici, să mă trimită la sediu și să-mi arate ce a dezgropat ancheta până acum.

Castillo se răsuci spre Munz.

— Mulţumesc, Alfredo. Ar fi posibil să obţinem o copie a raportului de anchetă?

— Sigur că da. S-ar putea să dureze însă puţin traducerea lui.

— Tu dă-mi numai raportul, că-l traduc eu.

Munz aprobă.

— Colonele, vă puteţi duce înăuntru să-i transmiteţi doamnei Masterson planurile de drum.

— Când vrei să decolăm, Charley?

— Eu mi-aș dori să mergem direct de la catedrală la Ezeiza, spuse Castillo. Pe ea n-am întrebat-o, și nici pe ambasador, dar încercaţi să obţineţi asta.

— Nu vii înăuntru cu mine? întrebă Torine.

— Am sentimentul că ea ar prefera să nu mă mai vadă, zise Castillo. Totuşi, imediat ce Tony-mi dă mobilul înapoi, intru şi eu. Trebuie să vă fac rost de o maşină.

PATRU

Dr. Jose Arribena 25, San Isidro
Provincia Buenos Aires, Argentina
10:35, 24 iulie 2005

Maiorul C.G. Castillo stătea în mijlocul străzii rezidenţiale din faţa proprietăţii Masterson în luxosul cartier San Isidro. Îşi scoase telefonul mobil, apăsă o tasă cu apelare rapidă şi agentul special Schneider răspunse la al doilea apel.

— Schneider.

— Salut, iubito!

— Da, domnule Castillo?

— Te iubesc!

— Aşa am avut şi eu impresia.

— Şi viceversa?

— Astfel înţeleg şi eu situaţia. Unde ai spus că eşti, domnule?

— Stau în stradă, în faţa casei Masterson.

— Şi eşti mulţumit de măsurile de securitate, domnule?

— Mi-ar plăcea să am două tancuri Abrams şi două mitraliere Gatling de 20 de milimetri, dar da, sunt. Cum văd că te preocupă doar munca, o să-ţi spun la ce să te aştepţi.

— Te rog.

— Toată zona – poate zece cvartale pe o latură – este împrejmuită. Poliţia provinciei îi opreşte pe toţi cei care vor să intre. Le cere să se legitimeze şi-i întrebă unde merg. Apoi percheziţionează maşina.

În interiorul acestui inel de securitate este un altul, coordonat de Gendarmeria National. Mai mult militari decât poliţişti. Sunt înarmaţi cu automate. Aceeaşi rutină, aceeaşi acribie. Vorbim despre o zonă rezidenţială de lux, oamenii trebuie să ajungă la şi să plece de la casele lor.

— Şi locuinţa în sine, domnule?

— N-am terminat, agent special Schneider.

— Scuze, domnule.

— În cvartalul pe care se află casa Masterson – e în mijlocul lui – strada este blocată cu bariere, maşini şi cum s-o fi chemând benzile alea cu ţinte de oţel care străpung pneurile.

— Ştiu la ce te referi, domnule.

— Plus alţi agenţi de la Gendarmeria National şi SIDE şi oameni de-ai noştri. Acum, casa în sine se află în spatele unui zid de cărămidă înalt de doi metri şi jumătate, cu sârmă ghimpată deasupra. Zidul împrejmuieşte complet proprietatea. În spate este un drum de serviciu – pentru livrări, ridicarea gunoiului et cetera. A fost blocat şi acela.

Casa are două etaje, e din zidărie şi toate geamurile, cu excepţia a doua de la pod, sunt zăbrelite. Cu drugi groşi de fier. Şi nu se deschid. Uşa din faţă seamănă cu a unui seif de bancă, iar cea din spate e din oţel. Porţile de acces pe proprietate – două în faţă, una pentru vehicule, una pentru oameni şi la fel două în spate – sunt din oţel, decorative, dar rezistente. Poarta pentru vehicule din faţă glisează pe şine la apăsarea unui buton de lângă uşa de intrare în casă. Cea din spate trebuie deschisă manual. E încuiată cu un lacăt uriaş, ale cărui chei sunt ţinute în bucătărie. Porţile pentru oameni se deschid cu un solenoid, comutatoarele sunt lângă uşa din faţă şi în bucătărie. Ambele curţi, din faţă şi din spate, sunt iluminate cu reflectoare dotate cu senzori de mişcare, dar pot fi şi aprinse şi lăsate aşa.

În casă avem doi oameni de-ai noştri şi doi de la SIDE. Sunt două linii telefonice, plus o linie pentru alarma antifurt. Şi toată lumea are telefoane mobile. Nu ştiu ce altceva ne-ar mai trebui, decât poate tancurile Abrams de care am amintit înainte.

— Par măsuri serioase, domnule.

— Când plecaţi de la spital?

— În următoarele câteva minute.

— Dacă-mi spui că mă iubeşti, îţi spun unde mă duc de aici.

— Mi-ar fi foarte dificil în acest moment, domnule.

— Ei, dacă trage cineva cu urechea, spune doar „Wiener schnitzel” şi eu voi înţelege.

Ea chicoti, apoi spuse:

— Wiener schnitzel.

— La fel şi ţie, dragostea vieţii mele.

— Unde vei fi, domnule?

— Noi – Munz, Jack şi cu mine – mergem de aici la catedrală. După aceea ne ducem la sediul SIDE. Te sun eu. Mai bine, după ce o laşi pe doamna Masterson acasă, sună-mă tu.

— Da, domnule.

— Şi fii pregătită să spui „Wiener schnitzel”.

— Cum doriţi, domnule.
— Wiener schnitzel, iubito.

CINCI

Catedral Metropolitana
Plaza de Mayo, Buenos Aires, Argentina
11:30, 24 iulie 2005

C.G. Castillo răspunse la celular la al doilea ţârâit.
— Castillo.
— Schneider, domnule.
— „Wiener schnitzel Schneider”, acea Schneider?
— Da, domnule. Am sunat să-ţi spun că suntem în casa din San Isidro.
— Fără probleme?
— Fără, domnule. A mers ca pe roate.
— Tocmai am făcut un tur al catedralei, condus de sergentul Roger Markham. L-a lăsat mască pe colonelul Munz; a ştiut mai multe despre catedrală decât Munz.
Betty râse înfundat.
— Este un puşti tare de treabă.
— În orice caz, din câte mi-am dat seama, nu sunt probleme. E mai jos de Casa Rosada, pe aceeaşi stradă. Poliţiştii de aici au experienţă cu gloatele furioase şi au la îndemână suficiente bariere mobile. Munz a pus la dispoziţie un elicopter pentru transportarea familiei de la hipodromul – Jockey Club – din San Isidro. După ce vor instala barierele, ar fi loc pentru a putea ateriza aici. Dar am refuzat.
— Pot să întreb de ce, domnule?
— Din două motive – şi poţi să mă întrebi orice doreşti, Wiener schnitzel. Primul – credeam că ştii asta – este că eu sunt unul dintre cei mai buni – dacă nu *cel mai* bun – piloţi de elicoptere din lume şi n-am încredere în niciun alt pilot decât dacă am zburat cu el...
— Iisuse, Charley!
— Să-nţeleg că nimeni nu ne aude discuţia?
— Nu. Sunt în bucătărie, beau o cafea.
— În acest caz, poţi lăsa prostia aia cu Wiener schnitzel şi să-mi spui răspicat „Te iubesc, Charley”?
— Ai spus că sunt două motive, domnule?

— Şi ţi-l voi spune pe celălalt dacă-mi spui că mă iubeşti.

Betty ezită un moment, după care rosti, chicotind uşor:

— Wiener schnitzel, okay?

— Pe-aproape. Okay, Munz a oferit un Alouette III Francez, modelul SA 316A. E un model vechi. Asta nu mi-a plăcut, căci nu ştiu cât de bine a fost întreţinut. Pe deasupra, la modelul B au fost înlocuite coada şi rotoarele principale – aveau probleme cu ele, nu erau suficient de puternice –, iar acesta este modelul A.

— Da' ştiu că te pricepi la elicoptere!

— Aşadar, agent special Wiener schnitzel, după ce am pus bine în balanţă argumentele pro şi contra ale chestiunii, am decis că ar fi mai prudent să folosim aparatul Alouette ca mijloc de supraveghere aeriană decât ca mijloc de transport.

— Văd că-ţi place mult prostia asta cu Wiener schnitzel, nu? Şi ce-i aia supraveghere aeriană?

— Întâi de toate, nu e o prostie, şi apoi, ai putea spune că sunt înamorat de Wiener schnitzel. Iar supravegherea aeriană, agent special Wiener schnitzel, presupune o aeronavă cu rotor care zboară jos deasupra unei zone urbane, observând acoperişurile pentru a fi siguri că pe ele nu sunt oameni răi cu puşti cu lunetă, mortiere sau alte arme letale.

— Şi el va face asta? Colonelul Munz?

— Da. În felul ăsta, elicopterul broscăresc va fi disponibil ca mijloc de transport de urgenţă, dacă vom avea nevoie de aşa ceva.

— Şi crezi că s-ar putea să avem?

— Nu. Nu cred. Catedrala mi se pare la fel de sigură ca reşedinţa Masterson. Familia va sosi cu maşina, va intra în catedrală pe o uşă laterală, va trece repede prin faţa sicriului, apoi va lua loc într-un alcov. Sunt două alcovuri, aproape de altar. Preşedintele, probabil, şi ministrul de Externe cu siguranţă, plus numeroşi demnitari, printre care şi ambasadorul Silvio, se vor afla în cel din stânga – stânga, cum stai cu faţa la altar – şi familia, doi băieţi de la SIDE şi tu, agent special Wiener schnitzel...

— Termină odată cu Wiener schnitzel, Charley.

— ... veţi sta în cel din dreapta. La ora stabilită – zece – prim-ministrul sau preşedintele se va apropia de sicriu, va sta în genunchi un moment pe prie-dieu...

— Pe ce?

— O chestie pe care îngenunchezi. Înseamnă *rugăciune Domnului* în franceză. Presupun că ăsta-i un semn clar că nu eşti catolică?

— Sunt luterană, dacă vrei să ştii.

— Minunat! Şi eu sunt.

— De ce am impresia că la fel ai fi replicat și dacă aş fi spus că sunt catolică?

— Aşa aş fi făcut şi aş fi făcut-o cu conştiinţa curată. Mama mea a fost *Evangelische*, ceea ce-i aproape acelaşi lucru cu a fi luteran, şi până la vârsta de doisprezece ani chiar am frecventat o şcoală *Evangelische*. Apoi m-am mutat în Texas, unde familia mea texană este în întregime romano-catolică. Cu alte cuvinte, sunt un păcătos pluriconfesional. Pot continua?

— Ești un zănatec.

— Şi de aceea mă Wiener schnitzel tu, agent special Wiener schnitzel?

— Doamne-Dumnezeule!

— Cum spuneam, după ce persoana care face asta se ridică de pe prie-dieu, un membru al staff-ului său îi va înmâna Marea Cruce a Marelui Eliberator, pe care el o va prinde apoi pe steagul de pe sicriu. După care se va întoarce în alcovul său. Va începe Mesa. Familia va primi împărtăşania în alcovul ei. De îndată ce nunţiul papal va înainta pe interval pentru a proceda la fel cu preşedintele, familia va părăsi alcovul, va urca din nou în maşină şi se va îndrepta spre aeroport. Coloana nu va avea girofaruri sau escortă de motociclete, dar va avea maşini în faţă şi în spate, trei dintre fiecare.

La aeroport, familia Masterson va urca imediat la bordul aeronavei Globemaster III. Între timp, mesa va fi ţinută doar pentru corpul diplomatic și oficiali – primele patru rânduri de locuri rezervate. Imediat ce se termină slujba, sicriul va fi scos pe o uşă laterală şi urcat într-unul dintre automobilele Yukon ale ambasadei şi transportat sub escortă grea la Ezeiza. Cum a fost urcat în Globemaster, decolăm spre Keesler.

— Îmi vor trebui haine, spuse Betty. Ceva pentru catedrală. Şi cum îmi voi recupera lucrurile de la hotel?

— În noaptea asta vei sta la hotel, spuse Castillo.

— Nu aici?

— Vreau să fii cu ochii în patru şi ageră ca o zvârlugă, mâine, la catedrală și în timpul zborului. *Dar și la noapte*, *sincer să fiu*. *Cu ochii în patru*, *ageră ca o zvârlugă și goală puşcă*. La Masterson acasă n-ai putea decât să picoteşti într-un fotoliu. *În vreme ce eu*, *frustrat sexual și neliniștit*, *m-aş zvârcoli singur în pat*.

— Presupun că ai dreptate, zise ea.

— Te sun după ce termin treaba la SIDE cu Jack şi Munz. Apoi am să vorbesc cu ambasadorul și (a) am să-l conving să accepte planul meu de-a pleca de aici și (b) am să-i cer să o convingă și pe doamna Masterson să-l accepte. Am sentimentul că, dacă i l-aş prezenta eu, ea s-ar opune.

— Nu te place, asta-i clar ca lumina zilei, zise Betty.

— Te sun mai târziu, scumpa mea.

— Charley?
— Da?
— Wiener schnitzel.

ŞASE

Clubul American din Buenos Aires
Viamonte nr. 1133
Buenos Aires, Argentina
14:30, 24 iulie 2005

Sediul SIDE nu semăna deloc cu clădirea J. Edgar Hoover, sediul FBI din Washington, sau cu complexul CIA din Langley, Virginia. Era adăpostit într-o clădire de birouri anodină la o jumătate de cvartal de Avenida 9 Julio şi la două cvartale de Opera Colon. Urmărind Peugeotul colonelului Munz prin faţa operei, sergentul Roger Markham îi informă firesc că respectiva clădire fusese construită în zilele de glorie ale Argentinei cu singura preocupare arhitecturală de-a fi mai mare şi mai elegantă decât operele din Viena, Paris şi Roma.

Nimic nu trăda pentru ce era folosită de fapt clădirea, iar intrarea în sediul SIDE se făcea pe la un doc de încărcare marfă şi apoi cu un lift de serviciu operat de un bărbat cu un automat Uzi agăţat de gât.

Agenţilor speciali David William Yung jr şi Paul Holtzman de la FBI le fusese pus la dispoziţie un birou mic, cu pereţi din sticlă, în care să parcurgă rapoartele SIDE şi alte anchete ale organelor de apărare a legii. Niciunul nu păru surprins ori fericit să-i vadă pe Castillo şi pe Markham.

Şi cum rapoartele alea sunt toate scrise în spaniolă, se poate presupune logic că amândoi ştiu să scrie şi să citească în spaniolă.

Colonelul Munz anunţă că are „câteva telefoane de dat” şi Castillo şi Markham se aşezară la masă lângă Yung şi Holtzman şi începură să citească rapoartele.

Alex Darby intră în micuţul birou o oră mai târziu şi, după câteva minute, apăru şi Munz.

— Vin de la ambasadă, anunţă Darby, unde acum se desfăşoară două demonstraţii, una în semn de compasiune şi cealaltă împotriva creşterii preţului laptelui sau aşa ceva în Patagonia. A mai fost una, la care s-a aplaudat, se pare, ce i s-a întâmplat lui Jack. Aceea a fost înăbuşită în faţa camerelor de luat vederi ale televiziunilor de ştiri din întreaga lume de

douăzeci de băieţi pe cai din cadrul Detaşamentului Călare al Poliţiei. N-au scăpărat săbiile, însă s-a făcut uz de aproape toate armele uşoare, inclusiv de spray paralizant. Sylvia Grunblatt mai are puţin şi devine isterică.

Făcu o pauză şi se uită la Castillo.

— A sunat un tip de la biroul tău. Miller. A zis că fie nu-ţi merge mobilul, fie vorbeşti prea mult la el. N-a reuşit să te prindă. Mesajul e că trebuie să-ţi suni şeful pe o linie sigură, la patru, ora Washingtonului. Cinci, ora de aici.

— Am înţeles.

— Iar ambasadorul vrea să fie informat de ce s-a mai întâmplat. Pentru a evita circul de la ambasadă, propune să luaţi masa la Clubul American. Am rezervat un separeu. S-ar bucura dacă ai participa şi tu, Alfredo.

— Desigur, spuse Munz.

— Şi noi trebuie să venim? întrebă Holtzman.

După un moment, Castillo răspunse:

— Bineînţeles.

•

Clubul American se afla la etajul zece al unei clădiri de birouri situate vizavi de Opera Colon. Primul lucru pe care îl văzu Castillo când coborâră din lift fu un steag american uriaş ce fusese arborat pe o navă de război în 1944, în Ziua Z, în Normandia. Era înrămat şi agăţat pe perete.

Castillo fu surprins că sergentul Roger Markham – care insistă să mănânce cu ei – nu livră o scurtă retrospectivă istorică a activităţilor din Ziua Z şi-a celui de-al Doilea Război Mondial, în general.

Era un bar de stejar frumos cu o ofertă foarte apetisantă şi variată de spirtoase.

— Eu vreau una mică, zise Darby, luând-o spre bar. Poate două. Mi-am câştigat dreptul.

La fel şi eu, gândi Castillo. *Dar mai bine nu*.

C.G. Castillo şi sergentul Markham fuseră singurii abstinenţi, iar Charley fiind convins că asta se datora faptului că Markham îi urma nobilul exemplu.

Întâlnirea decurse bine.

Ambasadorul Silvio rezolvă problema plecării doamnei Masterson spre Statele Unite imediat după ceremonia de la Catedral Metropolitana sunându-o, sugerându-i că el considera aceasta cea mai bună idee şi obţinând aprobarea ei.

În timp ce aşteptau liftul, lui Castillo îi veni un gând neplăcut.

Totul merge foarte bine. *Prea bine*. *Ce naiba-mi scapă*? *Când va începe să se împută situaţia*?

ŞAPTE

Ambasada Statelor Unite
Avenida Colombia nr. 4300
Palermo, Buenos Aires, Argentina
17:05, 24 iulie 2005

— Numele meu este C.G. Castillo. Doresc să vorbesc cu secretarul Hall pe o linie sigură, vă rog.

— Aşteptam să ne sunaţi, domnule Castillo. Un moment, vă rog.

— Domnul Castillo este pe o linie sigură, doamnă secretar.

— Domnul Castillo este pe o linie sigură, domnule secretar.

— Aşteaptă să vă vorbească secretarul Cohen, secretarul Hall şi domnul Castillo, domnule preşedinte.

Rahat!

— Bună ziua, Charley, spuse preşedintele. Cum merg lucrurile acolo?

— Bună ziua, domnule preşedintele. Domnule, sun de la biroul ambasadorului Silvio. Consider că trebuie să ştiţi că poate...

— Eşti pe difuzor, Charley?

— Da, domnule.

— Bună ziua, domnule ambasador, rosti preşedintele. Şeful tău şi-al lui Charley sunt şi ei pe fir. Ai ceva împotrivă?

— Nu, desigur, domnule preşedinte. Bună ziua, doamnă secretar, domnule secretar.

— Să auzim ce ai de spus, Charley, zise preşedintele.

— Păi, domnule, trecând direct la concluzie, doamna Masterson şi copiii vor decola probabil nu mai târziu de prânz, ora locală, mâine.

— E-n continuare de acord cu decorarea de la catedrală?

— Da, domnule.

— Va fi ea – vor fi ei – în siguranţă, Charley?

— Da, domnule. Sunt încredinţat că vor fi în siguranţă. Ambasadorul şi cu mine tocmai am venit de la o întâlnire cu şeful SIDE şi guvernul argentinian ia toate măsurile posibile pentru a le asigura securitatea.

— Oamenii noştri – voi – presupun că sunt implicaţi şi ei, nu?

— Da, domnule.

— E bine aşa, domnule ambasador?

— Da, domnule. Sunt de acord cu domnul Castillo.

— Şi investigaţia cum avansează?

— Domnule, ne-am întâlnit de asemenea cu agentul special Holtzman, agentul care coordonează echipa FBI, şi...

•

— Okay, Charley, asta cred că e tot, spuse preşedintele. Dacă totul merge conform planului, ne vedem mâine-seară în Mississippi. Eu şi Natalie te vom aştepta. Şi pe tine, Matt.

— Dacă doriţi să fiu acolo, da, domnule, spuse Hall.

Acum a deschis prima oară gura.

— Cred că ar fi o idee bună, Matt, zise preşedintele.

— Atunci, voi fi acolo, domnule.

— Iar tu, domnule ambasador, vei fi şi tu acolo?

— Domnule, mă gândeam să cer sfatul doamnei secretar Cohen.

— În ce privinţă? întrebă preşedintele, aparent nedumerit.

— Domnule, domnul Masterson a fost şeful misiunii noastre. Dacă vin şi eu, iar eu şi soţia mea ne-am dori amândoi foarte mult să venim, conducerea misiunii i-ar reveni domnului Darby, ataşatul nostru comercial...

— Juan, spuse secretarul de stat Cohen, ştiu ce simţi, însă cred că ar fi mai bine dacă ai rămâne în Buenos Aires. Nu vreau să dăm impresia că te rechemăm pentru consultări.

Iar acum a deschis prima oară gura şi ea.

— Da, doamnă, răspunse ambasadorul.

— Tu decizi, Natalie, zise preşedintele. Mai are cineva ceva de spus? După câteva clipe, preşedintele încheie: Mulţumesc, Charley. Vă mulţumesc amândurora.

OPT

— Schneider.

— Don Juan cu agentul Wiener schnitzel.

— Nu mi se pare nostim, Charley.

— De ce am impresia că nimeni nu ne ascultă conversaţia?

— Sinceră să fiu, sunt la toaletă.

— Vrei să te sun din nou peste câteva minute?

— Nu. La ce-ţi stă mintea?

— Eu şi Roger tocmai am scăpat de la ambasadă, zise Castillo. E-un circ. În tot cazul, suntem pe Avenida Libertador. Roger o să mă lase la Kansas, o să se ducă unde eşti tu acum, o să te ia şi o să te aducă la Kansas.

— Ce-i toată povestea asta?

— Vreau să vezi locul, pentru început, şi apoi vreau să fiu cu tine şi să bem ceva împreună; pe deasupra, m-am gândit că ar da mai bine dacă nu te-ar lua de la slujbă iubitul tău.

— Asta eşti, iubitul meu?

— Sincer, asta mi-este impresia.

— Okay. Eşti sigur că nu vrei să rămân aici peste noapte? M-ar putea duce Roger la hotel cu maşina...

— Sunt sigur că nu vreau să rămâi acolo peste noapte.

Vreau să fii cu mine, să ne zbenguim în pielea goală.

— Revenind la lucruri serioase, spuse Betty, s-ar putea să-i pot intra pe sub piele.

— Cum aşa?

— E foarte simpatică şi am apucat să discutăm niţel, şi apoi m-a întrebat dacă n-aş putea să-i fac o favoare personală, aşa că am spus sigur, şi atunci m-a rugat să găsesc cea mai bună agenţie de pază privată din Mississippi – după ea, localurile cu jocuri de noroc de-a lungul coastei probabil că au în soldă unele bune – sau în New Orleans. A spus că o vrea pe cea mai bună.

— Şi eu aş vrea, în locul ei. Şi tu ce i-ai spus?

— Că voi cerceta problema.

— Îl sun imediat pe Joel Isaacson să văd ce-i vine în gând.

— Mulţumesc.

— Ne vedem peste puţin timp, scumpo. Putem vorbi despre asta.

— Când ajunge Roger?

— În nu mai mult de douăzeci de minute.

— Okay, voi fi pregătită.

NOUĂ

Restaurantul Kansas
Avenida Libertador, San Isidro
Provincia Buenos Aires, Argentina
18:10, 24 iulie 2005

Paharul de Senetín cabernet sauvignon al lui Charley aproape se golise şi el începea să-şi facă griji – *Iisuse*, *Betty trebuia să ajungă deja* – când celularul lui bâzâi.

— Castillo.

— *Wo bist du*, *Karl*?

Munz, care folosește forma familiară de adresare, ca și când am fi amici la cataramă.

— Între noi, ca de la bărbat la bărbat, stau la barul restaurantului Kansas și o aștept pe încântătoarea mea doamnă.

— La bar? Stai la bar?

— Da. Și nu, nu mai vreau comp...

— Ascultă la mine, Karl, cu mare atenție. În clipa asta, pleacă de la bar și intră într-un separeu. Ține capul jos.

Vorbește serios. *Ce paștele mă-sii se întâmplă*? gândi Charley, apoi spuse:

— *Was ist los*?

— Fă ce-ți spun, pentru Dumnezeu! Încerc să-ți salvez viața! O să ajungă mașini acolo în câteva minute.

Legătura se întrerupse.

Rahat!

Castillo coborî de pe taburetul de la bar, îi făcu semn barmanului că se mută pe o banchetă și făcu întocmai.

Cu cât mai multe precauții posibile, scoase Beretta de la spate și coborî piedica. Nu credea că-l văzuse cineva.

După aproximativ un minut, auzi tânguitul unei sirene, apoi realiză că erau mai multe.

După încă un minut, se auzi scrâșnet de frâne afară și primii doi oameni ai Gendarmeria National dădură buzna în restaurant, cu Uzi-uri în mână. Imediat după ei veneau doi bărbați în haine civile, și ei purtători de Uzi.

Inteligent. *Dacă intrau ei primii, în locul băieților în uniformă, după avertizarea lui Munz, poate că decideam să trag mai întâi și abia apoi să văd ce și cum*.

Unul dintre cei despre care el era sigur că erau agenți SIDE dădu buzna în bar, îl reperă și se apropie repede de masă.

— Veniți, vă rog, cu mine, domnule Castillo.

— Ce naiba se întâmplă?

— Veniți, vă rog, cu mine, domnule Castillo, repetă el. Colonelul Munz vă va explica totul când ajungem.

•

Drumul fu scurt. Străzile înguste și viteza îl făcură să pară lung.

El văzu întâi luminile pâlpâitoare ale mașinilor de poliție, apoi ambulanțele, apoi mașina ambasadei.

Aceasta din urmă – geamurile ei arătau ca și când cineva le-ar fi atacat cu o bâtă de baseball – *Iisuse Hristoase*, *cineva a tras ca nebunul în mașina asta*! – intrase cu spatele într-o cafenea, la un sens giratoriu, în colțul sud-estic al proprietății San Isidro Jockey Club. Mesele și scaunele fuseseră

împrăştiate şi, aşezaţi sau întinşi pe jos, erau oameni care fuseseră fie accidentaţi, fie împuşcaţi.

Castillo coborî din automobil înainte ca acesta să se oprească.

Munz stătea lângă maşina ambasadei.

— Karl, îmi pare rău! spuse Munz.

Castillo se repezi spre maşină. Munz încercă să-l împiedice. Castillo se feri de el. Alţi trei bărbaţi se grăbiră să-l oprească.

Munz le ordonă să-l lase să treacă.

Geamul din dreptul pasagerului lipsea.

Castillo vârî capul înăuntru.

Sergentul Roger Markham, puşcaş marin, zăcea întins peste locurile din faţă. Capul lui arăta ca şi când ar fi explodat.

Castillo nu reuşea să vadă ce era pe bancheta din spate, aşa că deschise portiera din dreptul ei.

Unde naiba e Betty?

Pe tapiseria din piele era mult sânge.

Castillo dădu fuga la colonelul Munz.

— Unde e ea?

— Am trimis-o cu ambulanţa la hipodrom, zise Munz. Un elicopter o va duce la Spitalul German.

— Cât de grav? întrebă Castillo.

— Multiple răni prin împuşcare. Cel puţin una la nivelul feţei.

— Ce pizda mă-sii s-a întâmplat?

— Prim scenariu, mărturii fragmentare ale martorilor, zise Munz pe un ton profesional. Maşina se înscrisese în sensul giratoriu. Dintr-odată, s-a oprit. Nu se ştie de ce, şoferul...

— Numele lui era Roger. Avea douăzeci de ani, bâigui Castillo.

— *Roger* a coborât geamul. Atunci se pare că a văzut ce se întâmpla...

— Şi anume?

— Un pistol automat Madsen, zise Munz. Încă e în geam. Roger n-a reuşit să-l închidă la timp, dar geamul s-a închis. Pistolul e acolo încă...

Arătă cu degetul.

Castillo se uită. Ţeava unui Madsen era prinsă între sticla şi canatul geamului din dreptul şoferului.

— Urcă automat până sus, spuse Castillo.

— A băgat în marşarier şi a încercat să scape. Motiv pentru care maşina se află acum acolo.

Iisuse Hristoase!

— Deci atacatorul a ţinut trăgaciul apăsat cât de mult a putut, spuse Munz. Şi apoi a fugit.

— A fost prins?

Munz clătină din cap și făcu un semn. Unul dintre oamenii săi se apropie cu o pungă de plastic resigilabilă. Munz o luă și i-o întinse lui Castillo.

Conținea un pistol semiautomat Glock. Interiorul pungii era mânjit cu sângele scurs de pe armă.

— Agentul tău a reușit să tragă un foc, zise Munz.

— Futu-i mama mă-sii, ea nu-i agentul meu, făcu Charley, răsucind neîncrezător arma din pungă. Ea este... este... iubita mea.

— Știu, Karl, spuse Munz. Ți-am văzut ochii.

Se auzi zgomot de elice și Castillo ridică ochii la timp pentru a vedea un Alouette III, aparatul SA 316A, cel cu rotoare principale și de coadă slabe, încercând să se ridice.

— Vin cu tine la spital, Karl, spuse *El Coronel.*

IX

UNU

Autopista Del Sol, Accesso Norte
San Isidro
Provincia Buenos Aires, Argentina
18:50, 24 iulie 2005

El Coronel Alfredo Munz se aplecă înainte, îl lovi încet pe umăr pe şoferul automobilului Jeep Grand Cherokee şi-i spuse să încetinească, să oprească sirena şi să ia girofarul de pe capotă.

Castillo îl privi surprins, apoi mânios, apoi îngrozit, pe măsură ce-şi dădea seama de motivul probabil pentru care nu mai era nevoie să se grăbească.

Iisuse Hristoase, să-l fi sunat cineva pentru a-i spune că ea a murit, și eu n-am observat?

Munz îi citi gândul.

— Dacă ajungem amândoi pe paturi de spital alături de *Fräulein* Schneider fiindcă am intrat într-o cisternă cu benzină, asta n-o va ajuta cu nimic pe ea, nu-i aşa, Karl?

Castillo nu răspunse.

— La spital, îi vor verifica semnele vitale, grupa sangvină...

— Grupa ei sangvină e trecută pe legitimaţie, îl întrerupse Castillo.

— Dacă legitimaţia se afla în poșeta ei, acum e în drum spre laborator. Nu cred că vor găsi pe ea amprente folositoare, dar nu vreau să omit nimic.

Munz aşteptă ca el să digere informaţia, apoi continuă:

— Și chiar dacă medicilor li s-ar spune ce grupă are, tot ar face şi ei un test. Asta cu condiţia ca starea ei să nu fie foarte critică. Transfuzia cu o grupă de sânge greşită poate fi fatală.

— Să nu fie critică? Hristoase, Alfredo, era sânge pe toată bancheta!

— Nu era tot era al ei, cred, spuse Munz. Şi ştii ce tare sângerează orice rană la cap.

Da, știu. Sunt militar.

Așa că-ncepe să gândești în consecință, Charley, pentru numele lui Dumnezeu!

Situaţia asta blestemată e din vina mea, nu încape discuţie, însă fapta e consumată.

Evaluează pagubele şi stabileşte un curs al acţiunii!

Străduindu-se să-şi controleze vocea, Castillo spuse:

— Nu mi-ai zis unde a fost lovită.

Munz îşi atinse obrazul drept, puţin deasupra gurii.

— Şi în corp, în coapsă şi aici, în coaste, îi arătă el. Atât am văzut eu.

— Trei răni de... ce calibru avea Madsen-ul ăla?

— Nu ştiu; am văzut câteva tuburi de 9 milimetri.

— Ei, poate am avut noroc şi n-a fost un Madsen de calibru .45.

— Nu cred că a fost un .45 ACP, zise Munz, observând că Charley ştia de modelul de fabricaţie braziliană. Şi s-ar putea să avem şi mai mult noroc.

— Ce vrei să spui?

— N-am văzut o rană de ieşire la faţă. Asta mă face să cred că a fost un glonţ săltat.

— Poftim?

— Glonţ săltat.

— Adică ricoşat?

— Exact. Minunata sticlă securizată a BMW-ului blindat, concepută să ţină gloanţele afară, în cazul de faţă e posibil să le fi ţinut, din păcate, înăuntru.

— Iisuse, la asta nu m-am gândit.

— O să aflăm când ajungem la spital.

Şi mai e un lucru la care nu m-am gândit!

Îşi scoase mobilul şi apăsă o tastă de apelare rapidă.

Alex Darby răspunse la al doilea apel.

— Darby.

— Castillo. A avut loc o ambuscadă. Maşina mea, la Sante Fe Circle în San Isidro. L-au eliminat pe sergentul Markham, iar Betty Schneider e într-un elicopter, în drum spre Spitalul German.

— Tu eşti bine, Charley?

— Nu ştiu dacă „bine” e cuvântul potrivit, dar eu nu mă aflam în maşină. Eu beam un pahar de vin la un bar.

— Unde eşti acum?

— În maşina colonelului Munz, pe Accesso Norte, în drum spre spital.

— Deci argentinienii ştiu.

— Ei mi-au spus mie... mie, tipului despre care se presupune că le ştie pe toate.

— Charley, nu poţi să te învinovăţeşti fiindcă nu te aflai în maşină.

— Pe cine crezi că încercau să împuşte ticăloşii ăia? Pe mine sau pe un agent al Serviciului Secret de sex feminin şi un şofer puşcaş marin?

— Trimit oameni la spital în zece minute. Nu te mişca de acolo până nu ajung ei.

— Dacă ai pe cineva în plus, trimite-i la casa Masterson. Spune-le să nu permită ca doamna Masterson să afle de cele întâmplate.

— Charley, numai despre asta se va vorbi la televizor şi la radio.

— Atunci, să aibă grijă ca ea să nu se uite la tv şi nici să nu asculte la radio. Vreau să afle totul de la ambasador. Imediat ce încheiem convorbirea, am să-l sun.

— Okay, Charley. Altceva?

— Găseşte-l pe Tony Santini, spune-i să-i dea lui Jack Britton ceva mai greu decât un Glock, apoi urcă-l într-o maşină şi trimite-l la spital.

— S-a făcut.

— Ţinem legătura, Alex, spuse Castillo, închise şi apoi apăsă tasta care-l apela automat pe ambasadorul Silvio. Se răzgândi însă şi se întoarse către Munz.

— Alfredo. Corpul sergentului Markham. Ce se va întâmpla cu el?

— Când oamenii mei vor termina la Sante Fe Circle, va fi dus la Spitalul German pentru autopsie.

— Este necesară autopsia? Doar ştim cum a murit. „Cel puţin o rană prin împuşcare la nivelul craniului, care a provocat traume severe creierului".

— Vom avea nevoie de gloanţele din el ca probe când îi vom prinde pe făptaşi şi-i vom aduce în faţa instanţei de judecată, explică Munz pe un ton neutru.

— Mda, sigur că da, făcu Charley Castillo şi apăsă din nou tasta care avea să-i facă imediat legătura cu ambasadorul Silvio.

•

— Asta e tot, Charley? întrebă Silvio. Mă duc în San Isidro să o întreb pe doamna Masterson ce vrea să facă în legătură cu ceremonia de mâine şi te sun ca să te anunţ.

— Încă un lucru, domnule. Aş vrea...

— Dă-mi voie să te întrerup, zise Silvio. Iartă-mă. Cum vrei să anunţăm Washingtonul? Vrei să faci asta personal? Evident, eu va trebui să sun la Departamentul de Stat. Vrei să ne întâlnim la ambasadă după ce vorbesc cu doamna Masterson?

— Voi suna la Washington cât pot de repede, ca să raportez ce s-a întâmplat...

— De la ambasadă?

— De pe telefonul ăsta.

— Nu de pe o linie sigură?

— Dacă vor dori asta, le voi spune că ajung la ambasadă cu prima ocazie. Adică după ce aflu în ce stare e Betty Schneider.

— Înţeleg ce simţi, spuse Silvio. Dar sunt convins că vor dori o linie sigură în cel mai scurt timp posibil.

— Şi-n cel mai scurt timp posibil, voi suna de pe o linie sigură, răspunse Castillo simplu.

Se simţi o ezitare şi Silvio continuă:

— Ai spus că mai e un lucru?

— Două, acum că mă gândesc mai bine. V-aş fi personal recunoscător dacă aţi trimite unul sau doi puşcaşi marini chiar acum la Sante Fe Circle pentru a fi alături şi a rămâne alături de corpul neînsufleţit al sergentului Markham. Dacă nu-l mai găsesc acolo, spuneţi-le să se ducă la Spitalul German. Puşcaşii marini se mândresc că nu lasă niciodată pe nimeni în spate, iar Roger a fost un puşcaş straşnic.

— Mă ocup de asta imediat, spuse Silvio.

— Şi trimiteţi un sicriu şi un steag la Spitalul German. Roger va fi în Globemaster mâine, când acesta va decola.

— Voi avea grijă să se facă asta.

— Vă mulţumesc, domnule.

— Anunţă-mă, te rog, de starea domnişoarei Schneider imediat ce afli ceva, bine?

— Da, domnule. Aşa voi face.

— Mai vorbim, Charley.

— Sigur, domnule.

Castillo închise şi apoi tastă din memorie o serie lungă de numere.

•

— Departamentul de Securitate Naţională. Ce interior doriţi?

— Cinci, vă rog.

— Biroul secretarului Hall. Doamna Kensington.

— Aici Charley, doamnă K.

— Ei, cum mai eşti?

— Nasol. Şefu' e acolo?

— Tocmai l-ai ratat, Charley.

— Bun, că n-am deloc chef să vorbesc cu el.

— Poftim?

— Dar Dick Miller?

— El e aici. Ce se întâmplă, Charley?

— Dă-mi-l la telefon, te rog. Ascultă şi tu. Dacă poţi, înregistrează discuţia, ca să o asculte şi şeful.

— Dă-mi treizeci de secunde, spuse doamna Kensington.

Douăzeci şi una de secunde mai târziu, doamna Kensington anunţă:

— Acest apel telecon, la cinci şi zece P.M., ora Washingtonului, douăzeci şi patru iulie 2005, între C.G. Castillo, H.R. Miller şi Mary-Ellen Kensington, de la biroul secretarului Siguranţei Naţionale, este înregistrat cu permisiunea şi cunoştinţa tuturor părţilor implicate.

Maiorul H. Richard Miller jr se făcu auzit pe fir.

— Ce se întâmplă, Charley?

— Ţi-aminteşti că mi-ai spus să nu fac vreo prostie cu Betty Schneider?

— Da. De ce?

— Ei, ţi-am depăşit aşteptările. Mă aflu într-o maşină SIDE la periferia Buenos Aires-ului, în drum spre Spitalul German, unde Betty a fost trimisă cu multiple plăgi prin împuşcare la nivelul capului şi corpului.

— Iisuse Hristoase! făcu maiorul Miller.

— O, Doamne Dumnezeule! exclamă doamna Kensington.

— Ce mă-sa s-a întâmplat? întrebă Miller.

— Pentru ca agentul special Schneider să nu se simtă stânjenită că deşteptul care conduce această operaţiune o ia el însuşi de la serviciu – oamenii puteau crede că ea are o relaţie sentimentală cu şeful ei, iar noi nu puteam permite asta – şeful a cerut să fie lăsat la un bar şi şi-a trimis maşina şi şoferul să o aducă pe agentul special Schneider.

În timp ce sergentul Roger Markham, puşcaş marin, străbătea sensul giratoriu Sante Fe din San Isidro în drum spre bar, unde deşteptul care conduce această operaţiune bea un pahar cu vin, maşina a fost atacată de persoane neidentificate. Ticăloşii au izbutit să introducă un Madsen pe geamul lui Roger şi au golit aproape toată magazia armei.

Sergentul a încasat mai multe gloanţe în cap, care mai că nu i-a explodat, iar proiectilele lansate din Madsen au ricoşat din sticla blindată în habitaclu. Cel puţin trei dintre ele au rănit-o pe Betty.

— Iisuse Hristoase! făcu din nou Miller.

— Ai mai spus asta, Dick, rosti Castillo. Acum, cât doamna K. raportează asta şefului spune-i, te rog, doamnă K., că ambasadorul Silvio va lua legătura pe o linie sigură imediat ce o va informa pe doamna Masterson despre cele întâmplate şi va afla ce vrea dânsa să facă cu privire la ceremonia de decorare de mâine şi că eu voi proceda la fel imediat ce va fi posibil, adică după ce aflu în ce stare e Betty.

— Desigur, zise doamna Kensington. O, Charley, îmi pare atât de rău...

— Tu, Dick, o întrerupse Castillo, ia legătura cu comisarul de poliţie din Philadelphia. Cum îl cheamă?

— Kellogg, spuse Miller.

— Şi mai bine, cum îl chema pe tipul de la antitero, cel care a făcut parte din Grupul 10 al Forţelor Speciale? Fritz nu-ştiu-cum?

— Inspectorul şef F.W. „Fritz” Kramer, încheie Miller, pe un ton blând.

— Ăsta e. Sună-l. Informează-l. Spune-i că nu ştii decât că ea a fost rănită – nu-i spune că a fost împuşcată, ci doar rănită – şi că o vom trimite la Philadelphia cât mai curând. Cere-i să decidă dacă să-i contacteze sau nu familia. Spune-i că, imediat ce afli mai multe, îi vei transmite şi lui.

— Înţeles.

— Apoi vorbeşte cu Joel Isaacson şi întreabă-l ce să facem cu Roger Markham...

— El e şoferul puşcaş marin care a dat colţul? îl întrerupse Miller.

— Da. Ambasadorul va suna la Departamentul de Stat, însă nu ştiu ce vor face ei în privinţa notificării Corpului de Puşcaşi Marini sau a celei mai apropiate rude şi nu vreau să belească pula... scuze, doamnă K.

— Nu-ţi face griji, Charley, spuse doamna Mary-Ellen Kensington. Dar tu? Tu eşti bine? În siguranţă?

— Stau lângă şeful SIDE. În Argentina, siguranţă mai mare de-atât nu există.

— Suni când afli ceva despre Betsy? întrebă doamna Kensington.

— Da. Acum trebuie să închid. Aproape am ajuns la spital.

— Păzeşte-ţi curul, amice, adăugă neliniştit maiorul H. Richard Miller.

Castillo închise, strecură telefonul în buzunar şi se uită la Munz.

— Pot să-ţi sugerez, Karl, că, înainte să intrăm în spital, ar fi o idee bună să scoţi glonţul de pe ţeava pistolului?

— Iisuse Hristoase, am uitat de asta! De unde ai ştiut?

— Am văzut pistolul la Sante Fe Circle, zise Munz.

Când m-am uitat pe geamul BMW-ului.

Castillo scoase Beretta de la spate, ejectă încărcătorul, extrase glonţul de pe ţeavă, introduse proiectilul în magazie, după care ataşă din nou încărcătorul la pistol.

DOI

Spitalul German
Avenida Pueyrredón
Buenos Aires, Argentina
19:20, 24 iulie 2005

Castillo ajunse la secţia de terapie intensivă a spitalului tocmai când agentul special Schneider era scoasă pe targă dintr-o unitate de tratament cu pereţi de sticlă. Erau atâţia membri ai personalului spitalicesc în jurul tărgii, încât Castillo nu reuşi să vadă mai nimic.

Unul dintre aceşti oameni împingea ceva ce aducea cu un umeraş pe rotile. În el atârnau trei pungi de plastic, ale căror tuburi de plastic transparent intrau sub cearşafurile albastre. Una dintre pungi conţinea sânge.

Charley putea doar să ghicească ce conţineau celelalte două.

Betty era înfăşurată în cearşafuri de-un albastru-pal. Erau proaspete şi apretate, însă pătate de sânge aproape de zona inghinală şi pe lateral. Capul ei era înfăşurat în bandaje albe, înroşite şi ele. Avea ochii deschişi, fără a înregistra însă vreo reacţie când, în timp ce targa era împinsă de la terapie intensivă spre un grup de lifturi, el dădu la o parte o infirmieră şi se uită la ea.

— Nu văd nicio reacţie, spuse Charley.

— Nu vorbesc engleza, răspunse într-o engleză aproximativă un bărbat în salopetă verde de chirurg.

Charley repetă întrebarea în spaniolă.

— A fost sedată, răspunse bărbatul.

Ajunseră la grupul de lifturi. Cineva apăsă un buton şi uşile se deschiseră.

— O ducem pe pacientă la blocul operator, îi spuse medicul. Vă este interzis accesul.

Charley vru să zică: „În pizda mă-tii cu interzisul tău!”, când simţi mâna lui Munz strângându-l ferm de umăr.

— Chirurgul-şef ne va explica ce se va întâmpla cu ea, Karl, rosti Munz încet. Pur şi simplu, nu poţi intra în blocul operator cu ea.

•

Chirurgul-şef semăna cu un Moş Crăciun bărbierit. Pântecele impresionant punea la grea încercare nasturii jachetei sale de nailon alb. Pe ecusonul său scria JOSE P. ROMMINE, MEDIC.

Pe peretele cabinetului său era un panou luminos de citire a radiografiilor, pe care se aflau atât de multe planşe mari, încât pe alocuri trei sau patru erau agăţate pe aceeaşi clemă de inox.

— Regret că engleza mea nu e bună, zise doctorul Rommine, strângând mâna lui Castillo.

— *Herr* Castillo vorbeşte germana, explică Munz în aceeaşi limbă.

— Aşa ar fi mai uşor, răspunse Rommine în germană. Am urmat facultatea în Germania. Mai întâi la Philipps, în Marburg an der Lahn, apoi la Heidelberg.

— Cunosc şcolile, zise Castillo.

Medicii germani – și sunt sigur că i-a avut pe cei mai buni – n-au putut să salveze viaţa mamei mele. Sper ca dumneata, Herr Doktor *Moş Crăciun, să poţi face mai mult pentru Betty.*

Dă, Doamne, să poată face mai mult!

— Ne interesează diagnosticul pe care l-aţi spus, *Herr Doktor*, zise Munz.

— Desigur, răspunse medicul, întorcându-se spre radiografii şi scoţând un indicator. Cum puteţi vedea de aici rana de la picior, deşi a produs unele daune musculare – şi se vor produce altele la extragerea glonţului –, putea fi mult mai serioasă.

Mda, sigur, târâturile alea puteau să folosească un 20 mm și să i-l zboare cu totul.

Iisuse, dacă voiau să mă facă praf și pulbere, și e clar că au acces la arme, de ce n-au folosit o grenadă de mână? Odată ce l-au făcut pe Roger să deschidă geamul, nu trebuiau decât să o arunce în mașină. Lăsând la o parte poveștile eroice, atunci când o grenadă aterizează în apropiere, foarte puţini oameni au reușit vreodată să o arunce înapoi.

Castillo văzu o imagine tulburătoare cu Roger Markham căutând disperat o grenadă pe podea şi găsind-o cu o secundă înainte ca aceasta să explodeze. Bucăţile de şrapnel ar fi trecut fără probleme prin tapiserie şi prin metalul subţire al banchetelor. Şi, desigur, probabil ar fi ricoşat din acea minunată sticlă antiglonţ.

Eruditul expozeu al doctorului Rommine despre rana de la picior a lui Betty, ilustrat cu o jumătate de duzină de radiografii, dură cel puţin trei minute.

La fel şi partea a II-a, rana din zona pelvisului, care era şi ea serioasă, însă nu la fel de serioasă cum putea să fie. Radiografiile nu arătau că organele reproducătoare ar fi avut de suferit, cu excepţia traumei simpatetice...

Ce mama naibii o mai fi însemnând și asta.

... şi intervenţia de extragere a acelui glonţ va lămuri fără-ndoială lucrurile la care radiografiile nu ofereau răspuns.

— Cred că rana de la faţă va ridica cele mai multe probleme, zise doctorul Rommine, întorcându-se spre radiografiile craniului pacientei, care aveau în centru zona mandibulelor.

După cum puteţi vedea, proiectilul este destul de adânc încastrat în os, aici. Le arătă locul cu indicatorul, după care se întoarse spre prima, apoi spre a doua şi-n cele din urmă spre a treia radiografie, înfăţişând zona mandibulelor din toate unghiurile. S-a produs o fractură şi, ne aşteptăm, aşchieri. Extragerea glonţului va fi destul de dificilă. Aici nu facem prea multe intervenţii chirurgicale la nivelul feţei şi am încercat să iau legătura cu

un chirurg bun pe care îl cunosc, dar e la schi în Bariloche şi nu se întoarce decât peste câteva zile.

Sper să-şi rupă ambele picioare ticălosul.

Castillo întrebă:

— Vreţi să spuneţi că o veţi lăsa cu glonţul în maxilar până când se-ntoarce tipul ăsta din Bariloche?

— Îl cheamă doctor Koos. O, nu. Proiectilul va fi extras acum. Însă operaţia de reconstrucţie – maxilarul ei va trebui, desigur, refăcut – este foarte importantă şi trebuie executată de cel mai competent chirurg.

Iisuse, *ăla la care mă uit e craniul lui Betty*.

Castillo se simţi brusc slăbit, apoi ameţit.

Ce-i cu mine, *o să leşin*? *O să vomit pe podeaua lustruită a lui Moş Crăciun*?

Ba nu, la dracu', nu-mi voi pierde controlul!

Se sprijini de stativul de afişare a radiografiilor.

— Doctore, în cât timp poate fi mutată?

— Poftim?

— Cât de curând o pot duce cu avionul în Statele Unite?

— O, înţeleg la ce vă gândiţi. După câteva clipe continuă: Asta depinde în bună măsură de genul de suport pe care îl puteţi asigura, adică oxigen, sânge – dacă se produce o hemoragie – et cetera, în avion. Şi vor trebui să existe provizii de hrană pentru ea. Lichidă, desigur. Maxilarul ei, cum am spus, va fi imobilizat pentru cel puţin două săptămâni. Va trebui să fie însoţită de un medic şi de o asistentă. Vorbesc despre mutarea ei în curând – să zicem, mâine sau poimâine. Dacă aţi fi dispus să aşteptaţi, să zicem, şaptezeci şi două sau nouăzeci şi şase de ore – trei sau patru zile – deşi va încerca un oarecare disconfort, va putea călători mult mai uşor. Sub supravegherea personalului medical, fără doar şi poate.

— Cât va sta acum în sala de operaţie?

— O, aş spune..., începu doctorul Rommine, apoi pregetă preţ de douăzeci de secunde bune înainte să încheie: două ore, poate puţin mai mult. Ar trebui să mă pregătesc şi eu. Sunt sigur că de-acum pacienta mă aşteaptă.

— Dumneavoastră o veţi opera?

— Sigur. *El Coronel* Munz mi-a explicat situaţia. Va fi privilegiul meu.

Doctorul Rommine ieşi atunci din cabinet, fără să mai spună nimic. Plecă atât de repede, încât Castillo se îndoia că doctorul Moş Crăciun i-a auzit mulţumirile tardive.

— Te simţi bine, Karl? întrebă Munz.

Castillo aprobă din cap.

— Eşti cam palid.

— Mă simt bine. Mulţumim pentru tot.

— Hai să vedem dacă găsim o cană de cafea, zise Munz. Şi n-ar fi rău să şi mâncăm ceva.

— Alfredo, nu mi-e foame.

— Dacă oamenii nu mănâncă, le scade glicemia, în special în condiţii de stres, şi leşină, explică Munz.

Castillo îl privi câteva clipe, realizând că avea dreptate, şi-i mulţumi dând din cap.

— Okay, acceptă Castillo, luând-o către uşă, atunci să mergem.

— Stai jos, Karl, îi ordonă Munz. O să cer să ne trimită ceva sus.

— Alfredo, chiar crezi că nenorociţii ăştia ar încerca să-mi facă felul în cantina spitalului?

— Asta pare a fi problema, nu-i aşa? Dacă n-ai idee cine sunt răufăcătorii, e dificil să le ghiceşti planurile sau capabilităţile.

Munz apăsă o tastă pe mobilul său şi spuse cuiva să se ducă la cofetărie şi să aducă sus nişte sandvişuri – sandvişuri *lomo*, dacă aveau, dacă nu, cu şuncă şi brânză cafea şi niscai foitaje foarte dulci.

Castillo se aşeză pe scaunul doctorului Moş Crăciun şi se uită la glonţul înţepenit în maxilarul lui Betty.

•

Jack Britton îşi făcu apariţia odată cu sandvişurile. La subsuoară avea un automat Madsen, într-un ham legat de umăr.

— E în sala de operaţie, îl informă Castillo fără a aştepta să fie întrebat. Arătă spre radiografii şi apoi spre armă. Trei răni provocate de un pistol ca ăsta.

— De unul ca ăsta? întrebă Britton, nevenindu-i să creadă.

— Da, de unul ca ăsta. De unde îl ai?

— De la Darby, răspunse Britton. M-a întrebat dacă ştiu să-l folosesc şi am minţit. N-am văzut niciodată unul până acum. Au tras în Betty cu unul ca ăsta?

— Da, un model de 9 milimetri. Şi l-au făcut chiseliţă pe sergentul Markham.

— Asta am auzit, zise Britton. Ce naiba se întâmplă, Charley?

— N-am nici cea mai vagă idee, futu-i, mărturisi Castillo şi întinse mâna după pistol. Dă-mi să-l văd. Îţi arăt eu cum funcţionează.

Britton îi înmână pistolul automat. Castillo scoase magazia şi verifică dacă nu rămăsese vreun cartuş în mecanism.

— Fii atent, Jack. S-ar putea să fie nevoie să-l foloseşti, zise Charley.

— Sunt numai urechi, spuse Britton.

— Acesta este un Madsen M53, începu Castillo, calibru 9 milimetri Parabellum. Are o magazie curbată cu treizeci de cartuşe; modelele mai vechi au magazie mică. Glonţul pleacă dintr-o cameră deschisă; cu alte cuvinte, pentru a trage cu el trebuie să tragi spre spate tija culisantă de sus..., zise el arătându-i.

Tija ocupă poziţia cu un clic ferm.

— Primul lucru pe care-l ai de făcut e să cobori siguranţa. Cu alte cuvinte, muţi chestia asta pe „F”...

Demonstră modul de funcţionare a butonului de siguranţă.

— Apoi selectezi pentru automat sau foc cu foc. Acesta este butonul selector pentru asta; „A” este automat...

Îi arătă cum funcţionează butonul selector.

— Apoi apeşi trăgaciul. Cocoşul ţăcăni în poziţia de tragere. Dacă ar fi avut magazia încărcată la locul ei, bolţul ar fi lovit capul cartuşului, ar fi detonat capsa şi acesta ar fi pornit ca din puşcă. Apoi, bolţul revine în poziţia iniţială. Dacă este pe foc cu foc, pentru a trage din nou ar trebui să eliberezi trăgaciul și să-l apeşi din nou. Pe automat – ţinând trăgaciul apăsat încontinuu – arma ar face *bum-bum-bum* cu o viteză de şase sute cincizeci de gloanţe pe minut, până se termină muniţia. Noi încercăm să-i învăţăm pe oameni să decupleze după o rafală de trei gloanţe – e nevoie de puţin exerciţiu – pentru că altfel, cum se întâmplă când manevrezi orice pistol automat, muşchii trăgătorului tind să se contracte involuntar, ridicând ţeava armei, şi ratezi ţinta.

Se uită la Britton.

— Sper că ai luat notiţe. Va urma un test.

— Când spui „încercăm să-i învăţăm pe oameni”, te referi la Forţele Speciale, nu?

Castillo încuviinţă cu o mişcare a capului.

— Ai tras cu pistoale automate, nu-i aşa?

— Da. Dar nu cu ăsta.

— Multora la place Madsen-ul, zise Castillo.

Îi înapoie arma lui Britton.

— Tija culisantă e înainte, zise el. Comută siguranţa pe „*S*” și selectorul de foc pe „A”, îl instrui el, și când Britton se uită la el, adăugă: Da, acum, te rog, Jack.

Britton se execută.

— Okay. Acum poţi să pui magazia la loc. I-o dădu înapoi, îl urmări când Britton o introduse, după care continuă: Bun, acum nu trebuie decât să tragi tija de acţionare în spate, să cobori siguranţa și să apeși pe trăgaci.

— Am priceput, spuse Britton.

— Bun, făcu Charley. Acum, pune-l cu grijă pe raftul ăla. Nu cred că vei avea nevoie de el acum, şi eu vreau să-mi mănânc sandvişul. Nu ţi-e foame, Jack?

— Nu. Mersi.

— Eşti sigur? Astea arată bine, rosti Charley şi se întinse după unul.

•

Castillo tocmai termina o felie generoasă de *apfel-strudel* incredibil de gustos – *de ce mă surprinde*? *doar suntem la Spitalul German* – când se auzi un ciocănit în uşa cabinetului. Un bărbat masiv în civil intră şi-i dădu colonelului Munz o pungă de plastic mică, resigilabilă.

— Şi, *mi coronel*, au venit nişte americani care îl caută pe *señor* Castillo.

Munz nu răspunse direct. Ridică punga. Castillo văzu că în ea se găseau două tuburi de cartuşe explodate.

— Mai sunt şi altele, nu? N-o să avem nevoie de astea la tribunal?

— Sunt douăzeci şi patru, *mi coronel.* Încă mai căutăm. E posibil ca unii trecători să fi luat câteva ca suvenire.

Munz deschise punga şi scoase un tub de alamă, îl examină cu atenţie şi i-l dădu lui Castillo.

— De producţie israeliană, zise el. Acelaşi an ştanţat ca pe cele pe care le-am găsit în taxiul de pe Avenida Tomas Edison.

Castillo luă tubul şi i-l pasă lui Britton.

— Avem acum dovezi concludente că, în 1999, Israelul a fabricat muniţie de 9 milimetri, spuse el.

Munz zâmbi.

— Nu zâmbi, îl admonestă Castillo. Nu-mi vine în gând ce altă dovadă concludentă avem. Se uită la Britton. Doar ca să-mi satisfac curiozitatea, ce gloanţe sunt în Madsen-ul ambasadei?

Britton scoase o magazie curbată din buzunar, extrase un cartuş şi-i examină baza.

— Israel, 1992, zise el.

— Iată o dovadă concludentă că băieţii răi au muniţie mai nouă decât băieţii buni, rosti Castillo. Nu că ar avea importanţă, dar acum încep să mă întreb dacă vom avea vreodată ocazia să răspundem la foc.

— Le vrei? zise Munz din cap.

— Da, mulţumesc, răspunse Castillo şi luă punga de plastic, puse în ea cartuşul pe care Britton i-l dădu, o sigilă şi o lăsă să cadă în buzunar.

— Americani care mă caută? îl întrebă el pe omul lui Munz.

— *Sí, señor*.

Charley făcu semn să fie aduşi înăuntru.

Un civil – Castillo îl recunoştea după chip de la şedinţa de brainstorming, însă nu-şi amintea numele lui – şi un puşcaş marin. Primul bărbat, pe la douăzeci şi cinci de ani, avea ten măsliniu şi Castillo trase concluzia că era probabil unul dintre agenţii Administraţiei Antidrog. Avea o puşcă M-16.

Puşcaşul marin, îmbrăcat în haine de camuflaj şi cu o Beretta într-un toc legat de centură, era caporal.

— Eu sunt Castillo. Pe mine mă căutaţi?

— Solez, domnule Castillo. Administraţia Antidrog. Mi s-a spus să mă prezint în faţa dumneavoastră şi să vă execut ordinele.

— Vorbeşti spaniola, domnule Solez? întrebă Castillo în spaniolă.

— Am vorbit-o înainte să învăţ engleza, replică Solez în aceeaşi limbă.

Castillo îi identifică accentul.

— Şi de unde anume eşti din Texas? întrebă, tot în spaniolă.

— Din San Antonio, *señor*.

— Şi eu.

— Da, domnule, ştiu.

— De unde ştii?

— Tatăl meu este Antonio Solez, domnule. Cred că-l cunoaşteţi.

Antonio Solez fusese prieten cu bunicul lui Castillo, un chip familiar atât de la birouri, cât şi de la ranch-uri, unul dintre cei care purtaseră sicriul la funeraliile lui Don Juan Fernando Castillo. Imaginea lui, un bărbat masiv şi oacheş, stând de cealaltă parte a mormântului deschis, cu pieptul tresăltând şi lacrimi curgând nestingherite pe obraji, prinse contur în mintea lui Castillo.

— Într-adevăr, îl cunosc. Ce mai face?

— Continuă să aibă grijă de Don Fernando, zise Solez, cu un zâmbet. Lui Charley îi luă câteva clipe să înţeleagă. Îi întoarse zâmbetul.

— Când a-nceput vărul meu gras şi urât să-şi spună „Don Fernando”?

— Oamenii au început să-i spună aşa după ce a murit Don Fernando. Cred că-i place. Ştiu că lui doña Alicia îi place.

— Tu eşti Ricardo, nu-i aşa? Ultima dată am auzit că erai la College Station.

— *Sí, señor*. Am absolvit în 2001 şi am intrat direct la Administraţia Antidrog.

— Nu e nevoie să-mi spui „domnule”. Şi te rog să n-o faci.

Solez aprobă din cap.

— De ce n-ai spus nimic la şedinţa aia de brainstorming? întrebă Castillo.

Solez ridică din umeri.

— Nu eram sigur că-ţi vei aminti de mine.

— Ar fi trebuit să-mi amintesc. Îmi pare rău.

Solez ridică iar din umeri.

— Nicio problemă. Aveai alte treburi pe cap. Suntem amândoi departe de San Antonio.

— Mă bucur foarte mult să te văd, Ricardo, mărturisi Castillo. Ai auzit ce s-a întâmplat?

Solez dădu din cap că da.

— Acum e în sala de operaţie, zise Castillo.

— Va fi acolo probabil încă două ore. Din momentul în care coboară din lift şi până când plecăm de aici, vreau ca tu sau agentul special Britton... vă cunoaşteţi?

— Ne-am întâlnit.

— Dacă tot vorbiţi despre mine, mi-ar plăcea să o faceţi în engleză, Charley, spuse Britton.

— Scuze, făcu Castillo, acum în engleză. Se pare că agentul special Solez nu e doar un texan ca mine, dar şi că familiile noastre au fost prietene de generaţii.

— Tatăl meu e inginer-şef la Castillo Properties, zise Solez cu mândrie. Se ocupă de tot, mai puţin de partea cu petrolul.

Britton se uită la el şi încuviinţă.

— Okay, urmă Castillo, din momentul în care agentul special Schneider iese din sala de operaţie şi până când o scot naibii de aici, vreau ca unul dintre voi, de preferat amândoi, să fiţi cu ochii pe ea.

— S-a făcut, zise Britton. Solez aprobă din cap.

— Vor fi şi oameni de la SIDE, desigur, spuse Munz.

Britton şi Solez încuviinţară amândoi din cap.

Castillo se răsuci spre puşcaşul marin şi îl studie îndeaproape pentru prima dată. Nu era mai înalt de unu şaizeci şi patru-unu şaizeci şi cinci şi nu cântărea mai mult de şaizeci şi cinci de kilograme. Părea să aibă în jur de şaptesprezece ani.

Credeam că puşcaşii marini puşi în slujba ambasadei trebuie să aibă unu şaptezeci şi optzeci de kilograme sau mai bine. De unde-a apărut piticania asta?

O, da. Regula de Război Treisprezece B: „*Orice organizaţie militară cu forţă autorizată de doi sau mai mulţi oameni va avea obligatoriu un şoarece de birou*".

Piticania asta este funcţionarul detaşamentului de pază al puşcaşilor marini, transformat acum în şofer.

— Tu eşti şoferul, nu-i aşa, caporale?

Acesta luă poziţia de drepţi.

— Nu, domnule. Şoferul este în maşină, domnule. Şeful m-a instruit să vă spun, domnule, că o maşină blindată nu este încă disponibilă şi să vă sugerez să luaţi măsurile cuvenite de precauţie până când va fi găsită una.

— Okay.

— Numele meu este caporal Lester Bradley, domnule. Sunt bodyguardul dumneavoastră, domnule.

Un moment se lăsă tăcerea, după care Jack Britton fu cuprins dintr-odată de un acces de tuse. Colonelul Munz, acum roşu la faţă, şi agentul special Solez deveniră pe dată fascinaţi de radiografiile expuse în cabinet.

Maiorul C.G. Castillo – după ce-şi acoperi gura cu mâna, ca să nu se vadă că-şi muşcă buza cât poate de tare; un singur chicot, aluzia unui hohot înfundat, din partea lui sau a oricui altcuiva, ar declanşa ceva aproape de isterie din partea tuturor – decise în cele din urmă că se poate încrede în propria voce.

— Ei, mă bucur să te am, caporale, zise el. Ştiu cât de serioşi sunt puşcaşii marini.

— *Semper fi*, domnule, rosti cu sinceritate caporalul Lester Bradley.

Colonelul Munz renunţă la examinarea radiografiilor şi, probabil nefiind sigur că poate să vorbească, făcu semn cu o înclinare din cap spre uşă că vrea să discute în particular cu Castillo.

— Scuzaţi-mă un minut, băieţi. Revin imediat, zise Charley şi-l urmă pe Munz pe coridor.

Munz puse mâna pe braţul lui Castillo.

— Acum, că eşti sub protecţia Corpului de Marină SUA, Karl, te deranjează dacă te părăsesc?

— Nu-i subestima pe puşcaşii marini, Alfredo. Sunt oameni simpatici, pe care oricine şi-i doreşte de partea sa.

— Şi toţi sunt ca ţâncul ăla?

— Nu-i străbate des fiorul îndoielii de sine, spuse Charley.

— Şi nici pe tine n-ar trebui să te străbată, Karl, zise Munz serios. Sunt în branşă de ceva vreme şi am întâlnit foarte puţini oameni înzestraţi cu atâta talent natural ca tine.

— Iau asta ca pe un mare compliment, Alfredo.

— Asta şi se voia a fi. Ascultă-mă, Karl. Nu te lăsa influenţat de ce s-a întâmplat acolo...

Se referă la faptul că eram pe punctul de a leșina.

— ... Ar fi ceva neînordine cu omul care, uitându-se la un glonţ înțepenit în craniul femeii pe care o iubeşte – un glonţ care, pe toţi sfinţi, i-ar fi putut răpi viaţa –, n-ar fi afectat așa cum ai fost tu.

Castillo îi întâlni ochii, dar nu spuse nimic.

Munz îl strânse de braţ.

— Şi fii atent la ce a spus bodyguardul tău, cum că n-ai o maşină blindată, rosti Munz cu un surâs în colţul gurii. Presupun că te vei duce la ambasadă, da?

De ce nu? *Doctorul Moş Crăciun a zis că Betty va sta acolo două ore*. *Iar eu trebuie să vorbesc cu Washingtonul pe o linie sigură*.

Castillo încuviinţă din cap.

— Am reţinut bine informaţia.

— Te va escorta o maşină SIDE, spuse Munz şi-i oferi lui Castillo mâna. Rămas-bun, Karl!

Rămas-bun? *Ce înseamnă asta*?

— Mersi pentru tot, Alfredo.

— Mă voi ruga pentru doamna ta, Karl, zise Munz, atinse umărul lui Castillo, apoi se îndepărtă iute de-a lungul coridorului în direcţia liftului.

Charley se întoarse în cabinet, le spuse lui Britton şi lui Solez că se duce la ambasadă şi să-l sune dacă află ceva, orice, după care – sub atenta supraveghere a caporalului Bradley, bodyguardul său – coborî la subsol şi urcă în maşina neblindată a ambasadei.

Pe drum, mobilul lui sună şi el răspunse cu inima în gât. Era ambasadorul Silvio, care-l informă că doamna Masterson nu se răzgândeşte în privinţa participării la ceremonia de la Catedral Metropolitana.

— Sunt în drum spre ambasadă, domnule. Ca să vorbesc cu Washingtonul. Vreţi să aştept să ajungeţi şi dumneavoastră?

— Te rog, Charley. Sunt acolo în treizeci de minute.

TREI

Ambasada Statelor Unite
Avenida Colombia nr. 4300
Buenos Aires, Argentina
20:40, 24 iulie 2005

— Casa Albă.

— Aici C.G. Castillo. Vreau să vorbesc pe o linie si...

— Aşteptam telefonul dumneavoastră, domnule. Rămâneţi pe fir, vă rog.

— Biroul secretarului Hall. Doamna Kensington la aparat.

— Îl avem pe domnul Castillo pentru secretarul Hall, doamnă Kensington. Această linie este securizată.

Doamna Kensington apăsă butonul interfonului, grăi: „Ridică, şefule. E Charley pe o linie sigură”, apoi formă alt număr pe telefonul sigur.

Charley ascultă când ea spuse:

— Îi avem pe secretarul Hall şi pe domnul Castillo pe o linie sigură pentru un apel-conferinţă cu directorul Montvale.

Rahat!

Charles W. Montvale, fost adjunct al secretarului de stat, fost secretar de Finanţe şi fost ambasador la Uniunea Europeană, era recent numitul director al serviciului naţional de informaţii. Presa îl botezase prompt „ţarul informaţiilor”.

— Charles Montvale.

O, *rahat*, *din nou*! *Vorbeşte ca şi când ar strânge din dinţi*.

— Eşti bine, Charley? îşi făcu intrarea pe fir secretarul Hall.

— Sunt bine, mulţumesc, Matt. Şi tu? zise directorul Montvale, cu o adiere de amuzament condescendent în voce.

— Castillo, eşti pe recepţie? întrebă Hall, iar în tonul lui se simţea o undă de iritare.

— Da, domnule.

— Eşti bine, Charley?

— Da, domnule. Sunt foarte bine.

— Şi fata?

— E în operaţie acum, la Spitalul German. A încasat trei gloanţe...

— Am dreptate când presupun că a treia persoană care participă la această convorbire este maiorul Castillo? îl întrerupse directorul Montvale. Părea în continuare amuzat.

— Da, domnule, răspunse Castillo.

— Eu sunt Charles Montvale, maior. Ştii cine sunt?

Acum, vocea lui era serioasă.

— Da, să trăiţi!

— Preşedintele mi-a cerut să preiau apelul tău, maior. Înţelegi?

— Da, să trăiţi!

— Această convorbire este înregistrată. Poţi continua, te rog.

— Stai aşa, Charley, făcu Matt Hall glacial. Domnule Montvale, să clarificăm nişte lucruri înainte.

— Este vreo problemă?

— Mai multe, mă tem. Pentru început, nu-mi place să fiu informat că discuţia la care particip este înregistrată. N-ai spus nimic despre asta când i-ai zis asistentei mele executive că vrei să asculţi convorbirea.

— De fapt, cu asistenta ta executivă a vorbit asistenta mea executivă, explică Montvale, iar înregistrarea discuţiilor mele telefonice – mai ales cele de această natură – este procedura standard.

— Nu este însă şi procedura mea standard. Vreau să mă asiguri că aparatul de înregistrare a fost închis, că ceea ce s-a înregistrat până acum va fi şters şi că altcineva în afara noastră nu participă la discuţie.

— Vreau să am la dispoziţie caseta acestei conversaţii în caz că preşedintele o va solicita, când îi voi raporta încheierea teleconferinţei.

— Să-nţeleg că nu mă poţi asigura că recorderul este închis?

— Sincer, nu-ţi înţeleg atitudinea, domnule secretar Hall.

— Asta înseamnă da sau nu, domnule Montvale?

— Jo-Anne, închide recorderul! ordonă Montvale după un moment.

— Și șterge tot ce s-a înregistrat, insistă Hall.

— Te rog, Jo-Anne, șterge tot ce s-a înregistrat până acum.

— Mulţumesc.

— Ai spus că sunt mai multe probleme, domnule secretar Hall?

— Maiorul Castillo lucrează pentru mine. Eu îi spun când să vorbească şi când nu. S-a înţeles?

— Pot să-ţi amintesc, domnule secretar, că toţi lucrăm pentru preşedinte? Și că la ordinul șefului statului am preluat acest apel?

— Maior Castillo, spuse Hall. Înţelegi că primeşti ordine fie de la preşedinte, fie de la mine? Şi doar de la preşedinte şi de la mine?

— Da, să trăiţi!

— Desigur, voi clarifica situaţia cu preşedintele, zise Montvale.

— Amândoi o vom face, domnule Montvale, spuse Hall, apoi, când nu primi niciun răspuns, continuă: Okay, Charley, vorbeşte.

— Domnule, ambasadorul Silvio este alături de mine. Ne aflăm în biroul său de la ambasadă. Convorbirea este pe difuzor.

— Bună seara, domnule ambasador! salută Hall. Ai auzit ce s-a discutat până acum?

— Da, domnule secretar, am auzit, spuse Silvio.

— Îl cunoşti pe directorul serviciului naţional de informaţii, domnul Montvale?

— Da, domnule. Îl cunosc pe ambasador. Bună seara, domnule!

— Ce mai faci, Silvio?

— Foarte bine, domnule. Mulţumesc.

— Am încercat să te sun, Silvio, mai devreme, când preşedintele mi-a cerut să mă implic în cazul acesta. Nu am reuşit să te găsesc.

— Când se întâmpla asta, domnule?

— Acum patruzeci și cinci de minute, o oră. Sunt curios de ce nu erai disponibil.

— Eram cu doamna Masterson, domnule.

— Şi n-ai fost informat că te sun?

— Am cerut să nu fiu deranjat în timp ce voi fi cu ea, domnule Montvale.

— Nici pentru un apel din partea mea?

— Din partea oricui, domnule. Intenţionam să vă sun după ce domnul Castillo va fi încheiat discuţia cu secretarul Hall.

— Mărturisesc că-i o alegere stranie a priorităţilor. Vorbeşte-mi însă mai bine despre doamna Masterson. Preşedintele este extrem de preocupat.

— Da, domnule.

— Domnule Montvale, interveni Hall. Poţi să-ţi sugerez, cu tot respectul, să-i telefonezi ambasadorului Silvio după ce maiorul Castillo va termina să-mi transmită raportul său?

— Se pare că nu pricepi, nu-i aşa, Hall, că acţionez la ordinele preşedintelui?

— Judecând după tonul vocii tale, Charley, şi dacă n-aş şti că nu e aşa, aş putea crede că doi dintre cei mai importanţi membri ai personalului meu încearcă să se facă praf din vorbe, grăi preşedintele Statelor Unite. Sper că nu vă deranjează, băieţi, dacă mă alătur discuţiei, nu?

— Sigur că nu, domnule preşedinte, făcu Montvale.

— Bună seara, domnule! zise Hall.

— Eşti cu noi, Charley? întrebă preşedintele.

— Da, domnule, răspunse Castillo. La fel este şi ambasadorul Silvio, domnule.

— Am pierdut multe? Nu-mi place să vă cer să o luaţi de la capăt, însă pur și simplu n-am reușit să scap de idiotul... de distinsul meu vizitator.

— Tocmai eram pe punctul de-a începe, domnule preşedinte.

— Începe cu starea domnişoarei agent, îl îndemnă şeful statului.

— Da, domnule. Agentul special Schneider este în operaţie. A suferit trei răni prin împuşcare cu un pistol automat Madsen de 9 milimetri...

•

Castillo avu nevoie de aproximativ cinci minute ca să raporteze cele întâmplate şi cele planificate să se întâmple. Preşedintele îl întrerupsese de trei ori, o dată pentru a întreba unde era poliţia argentiniană când maşina ambasadei a fost atacată, a doua oară pentru a întreba ce credea Castillo despre calitatea tratamentului medical de care beneficia agentul special Schneider şi a treia oară pentru a-l chestiona în legătură cu ce s-a făcut în privinţa notificării familiei lui Schneider şi aceleia a sergentului Roger Markham.

— Cam asta e tot, domnule, conchise Castillo.

Urmară zece secunde de tăcere, după care preşedintele luă cuvântul:

— Dumneata, domnule ambasador, n-ai avut prea multe de sus. Pot înţelege de aici că eşti de acord cu Charley?

— Da, domnule, spuse Silvio, simplu. Vedem lucrurile, în linii mari, la fel.

— Şi mi-ai fi spus dacă n-ar fi aşa?

— Da, domnule, zise Silvio.

Urmă o altă pauză lungă, urmată de vocea preşedintelui:

— Aţi auzit vreodată povestea aceea despre oamenii care s-au dus la preşedintele Lincoln pentru a-i spune că generalul Grant era un beţiv ordinar? Lincoln era sătul până peste cap de ciorovăiala celor din anturajul său și istoria ne spune că avea un temperament dat naibii. Însă de data aceasta şi-a păstrat cumpătul. Preşedintele Lincoln a zis: „Ei bine, aflaţi ce anume bea generalul Grant şi-am să mă ocup ca şi ceilalţi generali ai mei să primească din belşug".

Şeful statului făcu o pauză.

— Acum, domnule ambasador, schimbând subiectul, mă întreb dacă eşti bun să-mi trimiţi, prin intermediul maiorului Castillo, o sticlă din ceea ce aţi băut voi doi. O voi împărţi cu secretarul Hall şi directorul Montvale.

— Va fi plăcerea mea, domnule preşedinte, spuse Silvio, zâmbetul simţindu-i-se în glas.

— Sunt doar curios, întrebă preşedintele, ce anume era?

— Maiorul Castillo, domnule, apreciază la fel ca mine un vin local, un cabernet sauvignon de la bodega Sentenir din Mendoza.

— Abia aştept să-l degust, zise preşedintele. Poate două sticle ar fi mai bine decât una singură. Şi mai bine să fie o ladă.

— Da, domnule.

— Încă un lucru, făcu preşedintele. Charley, îţi păzeşti pielea?

— Da, domnule.

— De fapt, cred că ce vreau să te întreb e cine te ajută să-ţi păzeşti pielea.

— Domnule, în timp ce vorbim, bodyguardul meu, un puşcaş marin, stă dincolo de uşa biroului ambasadorului.

— Ei bine, fă ce spune el, Charley. Sunt deja prea mulţi oameni care cad sub gloanţe acolo.

— Da, domnule, aşa voi face.

— Dacă nu mai aveţi de adăugat ceva, cred că asta e tot.

Nimeni nu deschise gura.

— Okay. Ne vedem mâine, spre seară, Charley. Şi, *Charles*, cred că ar fi o idee bună dacă ai veni şi tu cu noi în Mississippi.

— Desigur, domnule preşedinte, spuse directorul serviciului naţional de informaţii Montvale.

PATRU

Când Castillo ieşi din biroul ambasadorului Silvio, caporalul Lester Bradley sări în poziţia de drepţi şi spuse:

— Doi ofiţeri de aviaţie vor să vă vadă, domnule. Le-am cerut să aştepte în anticameră.

— Mulţumesc, caporal, zise Castillo şi intră în încăpere, unde îi găsi pe colonelul Jack Torine şi pe pilotul aparatului Gulfstream – dacă îi auzise cândva numele, Castillo nu şi-l amintea acum – stând pe două din scaunele aşezate lângă perete. Amândoi erau în haine civile: jachete sport şi pantaloni largi. Tocmai voiam să vă sun, zise Castillo, strângând mâna lui Torine.

— Am auzit ce s-a întâmplat, spuse acesta. Care e starea tinerei agente? Betty?

— Betty a încasat trei gloanţe. Acum se află în operaţie.

— Simpatică fată, făcu Torine. O să se facă bine?

— Iisuse Hristoase, sper că da, zise Castillo. Plec la Spitalul German de aici.

— S-a schimbat cu ceva planul de mâine?

— Nu. Doamna Masterson a decis să meargă mai departe cu toată şarada aia. Jake, tocmai mi-am amintit sau cred că mi-am amintit ceva despre dotarea medicală a Gulfstream-ului.

Torine ridică din umeri, indicând că nici el nu ştie nimic, apoi întrebă:

— Walter?

— Da, aparatul C-37 are dotare medicală de urgenţă, confirmă locotenent-colonelul.

— Şi există la bordul aparatului pe care îl pilotezi, colonele? întrebă Charley.

— Da, există.

— Spune-mi ce conţine, te rog.

— Pot întreba de ce te interesează?

— De ce, sunt informaţii clasificate, Walter? sări Torine, sarcastic.

— Da, domnule, sincer să fiu, sunt. Configuraţia întregii Aeronave Prezidenţiale 89 a Grupului Aeropurtat este clasificată...

— Iisuse Hristoase! explodă Torine. Şi tu-ţi faci probleme că maiorul Castillo nu are aprobarea necesară... sau poate eu?

Un moment, Charley crezu că tânărul pilot exact asta va spune, dar apoi, în vreme ce Castillo îl studia, gândi: *Pişăciosului ăstuia de pilot abia acum i-a picat fisa că un colonel trimis prin ordin prezidenţial ca pilot al unui Globemaster nici nu se pune problema să nu aibă aprobarea necesară, şi cum el era superior în grad, dacă el spunea că e-n regulă să descrii configuraţia Gulfstream-ului, orice scurgere de informaţii i-ar fi imputată direct*.

— Trei dintre scaunele din stânga cabinei pot fi aşezate în poziţie orizontală, începu pilotul. Avem saltea şi aşternuturi – din cele de cauciuc şi din cele normale – depozitate în spatele cambuzei. În spatele panoului, lângă aşternuturi, se mai află câteva aparate medicale. Un tensiometru, lucruri de genul ăsta, şi o mască cu oxigen, conectată la rezerva principală de oxigen a aeronavei.

— La ce te gândeşti, Charley? întrebă Torine.

Castillo nu răspunse direct.

— Colonele, dumneata ai venit direct de la Washington, zise Charley. Pot extrapola, considerând că puteţi merge pe rută directă de la Jorge Newbery la Philadelphia?

— Eşti pilot, maior Castillo?

Aha! *Cineva i-a vândut pontul – şi cred că ştiu cine – că are de-a face cu un umil maior*. *De aceea nu vrea să aflu secretele Gulfstream-ului*.

— Da, sunt, spuse Castillo.

— Cu experienţă în zboruri la distanţă lungă?

— Ştiu că a zburat pe scaunul copilotului cu un 727 din Costa Rica la MacDill şi că a folosit comunicarea radio şi tot restul, zise Torine, zâmbindu-i lui Charley. Ce-i cu întrebările astea, Walter?

— Domnule, ar fi mai uşor dacă maiorul ar cunoaşte problemele implicate de un zbor pe o asemenea distanţă.

— Crezi că aparatul tău poate ajunge de aici la Philadelphia zburând fără escală sau nu, Walter? Iisuse Hristoase! răbufni Torine.

— Teoretic, da. Dar ar fi prudent să luăm în calcul realimentarea, în cazul în care consumul de combustibil îl depăşeşte, din cine ştie ce motiv, pe cel estimat.

— Să luăm în calcul cel mai mare consum posibil, colonele. Poţi ajunge de aici la Miami?

— Foarte probabil. Garanţii nu există niciodată.

— Dar la MacDill? întrebă Castillo. Ca escală de realimentare?

— Foarte probabil, repetă locotenent-colonelul, după ce se gândi câteva clipe.

— Mulţumesc, spuse Castillo.

— Ipotetic vorbind însă, o escală la MacDill trebuie anunţată din timp – cu douăsprezece ore înainte, cred, o să verific –, în ideea realimentării unei aeronave în tranzit.

— Eu nu vorbesc ipotetic, colonele, zise Castillo. Iată ce se va întâmpla: ambasadorul Silvio aranjează în momentul de faţă prezenţa la bord a unui doctor american...

Tăcu şi se uită la Torine.

— ... care din fericire (a) este un cubanez din Miami şi (b) se află în oraş la un seminar la Universitatea Belgrano, şi a unei asistente sau poate chiar două.

Torine dădu din cap a înţelegere şi Castillo îşi întoarse atenţia spre locotenent-colonel.

— Tu vei zbura cu agentul special Schneider, doctorul şi asistentele de aici la Philadelphia în cel mai scurt timp posibil – poate mâine, poate poimâine –, imediat ce doctorii spun că poate să suporte drumul.

— Cine a stabilit asta, domnule maior?

— Eu, rosti Castillo încet.

— Mă tem că n-o pot face, domnule maior. Ordinele mele erau să aduc aici echipa FBI, după care să o aduc înapoi la Washington.

— Ascultă-mă cu maximă atenţie, colonel Newley, zise colonelul Torine pe un ton glacial. Îţi spun că maiorul Castillo are toată autoritatea necesară pentru a-ţi ordona orice. Acum, poţi accepta asta şi să execuţi de bunăvoie ordinele pe care ţi le dă sau eu voi lua legătura prin telefon cu generalul McFadden la centrul de comandă şi-l voi informa că, după ce te-am eliberat din funcţie pentru obstrucţionarea unei misiuni prezidenţiale, îl numesc la comanda Gulfstream-ului pe copilot şi-l pun în locul acestuia pe un membru de rezervă al echipajului meu, iar pe tine te trimit înapoi la Andrews cu un zbor de linie.

Generalul Albert McFadden, Forţele Aeriene SUA, era comandantul-adjunct al centrului de comandă.

Chipul locotenentului-colonel Walter Newley păli. Înghiţi în sec, apoi spuse, foarte încet:

— Da, domnule.

— Asta înseamnă că-nţelegi că te afli sub ordinele maiorului Castillo?

— Da, să trăiţi, zise cu jumătate de gură locotenentul-colonel Newley.

— Poftim? N-am auzit bine. Trebuie să vorbeşti ca un ofiţer de aviaţie, nu ca un fătălău cu insignă de însoţitor de zbor.

— Da, să trăiţi! rosti locotenentul-colonel Newley, mult mai tare.

— Aşteaptă-mă pe coridor, te rog, colonele, zise Torine, pe un ton normal.

— Da, domnule.

Torine aşteptă să se închidă uşa şi se întoarse spre Castillo.

— Charley, începu el, după care văzu că Lester Bradley, puşcaşul marin, auzise schimbul lor de replici. Fiule, întrebă Torine, cred că nu ţi-a ajuns la urechi mare lucru din conversaţia anterioară, nu?

— Ce conversaţie, domnule? întrebă caporalul Bradley.

— Singurul lucru care-mi place mai mult decât un puşcaş marin e un puşcaş marin cu surzenie selectivă, zise Torine.

— Cer permisiunea să vorbesc, domnule.

— Vorbeşte.

— În timpul antrenamentului de la Quantico, domnule, ni se spune că vom auzi lucruri pe care vom uita imediat că le-am auzit.

— Mulţumesc, zise Torine. Acum, fiule, te rog să te duci pe coridor un moment, ca să nu fie nevoie să uiţi ce vom discuta eu şi maiorul Castillo.

— Da, domnule, răspunse caporalul Bradley şi ieşi din încăpere.

După ce se închise uşa, Torine zise:

— Habar n-am ce-a fost drăcovenia aia cu Newley, însă am sentimentul că nu e doar dorinţa lui de-a face pe ticălosul care respectă la literă regulamentul.

— Ştia că sunt maior. Trebuie să i-o fi spus cineva, fiindcă n-a aflat-o de la mine. Şi cred că ştiu cine.

Torine făcu un gest de „vreau să aud”.

— Este un agent FBI, de la ambasada din Montevideo. Îl cheamă Yung. Cred că m-a luat la ochi.

— Nu cred că înţeleg.

— Howard Kennedy mi-a spus că e unul dintre peştii lor mari...

— Kennedy e aici? întrebă Torine, vizibil surprins.

— A fost. Kennedy a zis că obişnuia să lucreze cu individul ăsta şi că orice-ar fi ceea ce face el în Montevideo – oficial, se ocupă de spălarea de bani – e doar o acoperire.

— Pe asta o să-ncerc să o descâlcesc în timp ce tu o să continui, Charley.

— Cred că FBI încă este interesat de Charley Castillo. Ceea ce poliţiştii ar numi „localizaţi, dar nu reţineţi”. Kennedy este în continuare foarte îngrijorat de cei pe care-i numeşte „foştii lui asociaţi”, iar el nu e deloc prost. FBI crede că-i pot conduce la Pevsner şi/sau Kennedy.

— Charley, am fost acolo, cu tine, când preşedintele le-a spus directorilor CIA şi FBI să-l lase în pace pe Pevsner. Eu am interpretat asta ca însemnând să-i lase în pace pe Pevsner şi pe oamenii care lucrează pentru el.

— Acesta-i motivul principal pentru care îţi spun asta acum, Jack. Cineva l-a anunţat pe corespondentul *New York Times* de aici şi pe alţi câţiva că agentul preşedintelui e în oraş, şi cineva i-a spus colonelului Newley că eu

sunt maior. Şi probabil o piază-rea. „Ai grijă la pârlitul ăla, îţi poate scoate ghinionul în cale”. Sunt eu paranoic sau este posibil ca FBI să ignore ceea ce noi doi numim ordin direct de la preşedinte?

Colonelul Torine se gândi la asta un moment, apoi spuse:

— Ei bine, ştii ce se spune, Charley.

— Nu, ce se spune?

— Doar fiindcă eşti paranoic nu înseamnă că omuleţii verzi nu încearcă să te castreze cu macetele.

— Au, făcu Charley, chicotind.

— Ce ai de gând să faci în privinţa asta? întrebă Torine.

— Instinctul îmi spune că nu trebuie să fac nimic în clipa de faţă. Poate fiindcă sunt niţel speriat de lovitura pe care mi-au aplicat-o şi nu vreau să-l ard pe ticălos până când nu sunt sigur că este ticălos. Şi mai vreau să aflu la ce se referea Howard Kennedy când mi-a zis că ceea ce face Yung în Montevideo e orice numai verificarea declaraţiilor bancare, nu.

— Ce altceva ar putea să facă?

— N-am idee, însă ştiu că-n clipa în care FBI află că l-am zgândărit, el va renunţa la activitate şi atunci nu voi afla niciodată.

Torine ridică din umeri.

— Tu hotărăşti, Charley. Nu mă pot implica. Ce vrei să fac cu Newley?

— Vezi să pregătească avionul. Pune-l să stea pe aici până îl aducem pe doctor să se uite la avion şi să ne spună de ce altceva vom mai avea nevoie.

— Bine, zise Torine. Charley, am un tip la Ezeiza care poate pilota Gulfstream-ul. L-am adus cu mine doar ca să fiu sigur. Spune-mi doar şi-i cer să-l piloteze el.

— Nu, nu vreau să fac asta. Dacă renunţi la Newley, cariera lui s-a dus pe apa sâmbetei. A făcut ceea ce a considerat el că era corect şi cred că l-ai pus la punct.

— Tu decizi. Acum ce ai să faci?

— Mă întorc la spital şi aştept să iasă Betty din sala de operaţie.

— Vrei să te însoţesc? După ce voi fi sigur că l-am pus la punct pe Newley? Atât cât să fim siguri că nu va rătăci calea imediat ce punem piciorul pe pământ?

— Mulţumesc, dar nu e nevoie, Jake.

W.E.B. GRIFFIN

OSTATICUL

VOLUMUL I

VIRTUAL-PROJECT.EU

virtual-project.eu

